ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம

அர்த்தபஞ்சகம்

இதற்கு
ஸ்ரீபிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
வியாக்யானம்.

திரிசிரபுரம் நம்பிள்ளை சபை ஸ்தாபகரும்
போஷகருமான திருப்புறம்பயம்
ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தாஸரால்
சேர்க்கப்பட்ட அரும்பத விளக்கம்
இவை
திரிசிபுரம் நம்பிள்ளை சபையாரால்
கும்பகோணம்
ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில்
1931இல் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மறுபதிப்பு
ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ
214, கீழ உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி],
திருவரங்கம், திருச்சி-6. ☎ : [0431] 434398
வெளியீடு நாள் : 6.09.2001
வி[illegible] 40/- தபாற்செலவு தனி

ஸ்ரீ:

முன்னுரை.

ஸர்வேச்வரன் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகச் செய்த சிருஷ்டி பரம்பரைகளைக் காட்டிலும், பூர்வாசாரியர்கள் ஆசரித்துக் காட்டிய சிறந்த வழிகளே கண்ணழிவற்றது என்பது கண்கூடாகும். இவர்களில் ஒருவரான ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசாரியர் உபதேசமாத்ரத்தில் நில்லாது, பெண்களும் பேதைகளும் உய்யுமாறு அரிய பெரிய இரகசியார்த்தங்கள் உள்ளிட்ட அனேக கிரந்தங்களைத் தெள்ளியநடையில் விசதமாக வெளியிட்டருளினர். இதுவே இவருடைய பரமக்ருபைக்குப் போதிய சான்றாகும். இவர் அருளிச்செய்த சில நூல்களுக்கு விசதவாக் சிகாமணியான ஸ்ரீவரவரமுனிகள் வியாக்கியானம் செய்துவைத்ததுபோல், அர்த்தபஞ்சகத்திற்கும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அவர்கள், ஓர் அரிய வியாக்யானம் செய்தாரென்பது யாவரும் அறிந்ததே.

சிறந்த, சென்னை பரசமயக்கோளரி, ப்ரபன்னவித்வான் ஸ்ரீமான் ச.பு.குருஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள், பலருக்கும் பயன்படுமாறு இதை அச்சிட்டு வெளியிடக்கருதி, பலவாண்டுகளுக்கு முன் சில தாள பத்திரங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து எழுதி முடித்திருந்த ஸ்ரீகோசத்தை, பாகவதவிஷயத்தில் பற்றுடைய பெருமாள்கோயில் ஹெல்த் இன்ஸ்பெக்டர், ஸ்ரீமான், V. ஸ்ரீநிவாஸநாயுடு அவர்கள், இதுகாறும் பாதுகாத்துவைத்திருந்து, சென்ற வருடம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமான், R. A. பங்காருஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்து அச்சிடும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். மேற்படி R. A. பங்காருஸ்வாமி நாயுடு அவர்களும், திருச்சி நம்பிள்ளை சபையாரும் இதன் பெருமையை யுணர்ந்து இக்கைங்கர்யத்தை நடாத்தும்படி அடியேனுக்கு நியமித்தார்கள்.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள பலபெரியோர்களால் முயற்சிக்கப்பட்டதும், அதிலும்சிறந்த பெரியோர்களால் செய்தற்குரியதுமான இக்கைங்கர்யத்தை, பலவகையிலும் சிறியேனாகிய அடியேன் இயற்ற முன்வந்தது, பாகவதர்களுடைய நன்முயற்சி பழுதுபோகா வண்ணம் அவ்விஷயத்தை விசதமாக வதிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலேயேயன்றி, பிறிதொன்றினாலன்று. இவ்வெண்ணத்தினாலேயே இது இனிது முடிவுபெற்றதென்பது நன்கு விளங்குகிறது.

இக்கிரந்தம் அச்சிட்டு பூர்த்தியடைவதில் முன்னின்று பல வழிகளிலும் உதவிபுரிந்த ஸ்ரீமான் R. A. பங்காருஸ்வாமி நாயுடு அவர்களின் பெருந்தன்மை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

இது படிப்படியாக பலபேரிடத்திலிருந்து வெளிவந்தமை யின், இதனிடை விரவியிருக்கும் குற்றங்கள் பல வகையாலும் வந்திருக்கக்கூடும்.

அருள்நிறைந்த அறிஞர்கள் அக்குற்றங்களை அறிவிப்பரேல், அஃதொப்பன பரோபகாரம், வேறொன்றென்ப தோன்றவில்லையே.

T. D. இராமஸ்வாமி இராமாநுஜதாஸன்,
(திருப்பறம்பாம்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அர்த்தபஞ்சகாவதாரிகா.

ஸ்ரீய:பதியாய், அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வாதி ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணனாய், அப்ராக்ருதமாய் சுத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய் புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்யமங்களவிக்ரஹோபேதனும் நூபுராதி கிரீடாந்தமான திவ்யபூஷணபூஷிதனும் சங்கசக்ராதிதிவ்யாயுததரனும் நிரதிசயானந்தமயமாய் தேசகாலாதிகளாலும் அபரிச்சேத்ய பரமவ்யோமமாகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநமண்டபத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும்நாய்ச்சிமாருமுடன் கூடக் கோப்புடைய சீரிய ஸிம்ஹாஸனத்திலே எழுந்தருளி செங்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி, நித்யஸூரிமுக்தாதிகளாய் வைசித்ரத ஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதராய் அநந்தவைநதேயாதிகளாகிற "அமரர்களதிபதியாகேல" அவரவரதிசர்யமான சதுஷ்பரிசனமும்கொண்டு ஆள்கிற செல்வமும் நித்யவைத்து ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகமான ஸகல சேதநாசேதநங்களைத் தனக்கு போக்யமாக்கொண்டு ஸ்வாத்மதாநந்த விபூதிதனை யுபேக்ஷியாய் விபுத்வாத் தேசத: பரிச்சேதரஹிதனும், நித்யத்வாத்காலத: பரிச்சேதரஹிதனும், ஸ்வேதரஸமஸ்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரங்களாகத்தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ப்ரகாராந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துத: பரிச்சேதரஹிதனுமாய் ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வரூபனும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், ஸத்யகாமஸத்யஸங்கல்பத்வாதி ஸ்வரூபநிரூபகதர்மயுக்தனும் ஜ்ஞாநபலைச்வர்யாதி வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யஸௌலப்யாதிகல்யாணகுணகணமஹோததியாய் ஸகலபதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களும் ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளும், அதில் ப்ரவர்த்தனம் சேதநவிஷயமான ரக்ஷணத்தைத் தன் திருவுள்ளத்தாலே அவ்யாஜமாகக் கொண்டிருப்பதைவிட்டு, ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே "மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து" என்கிற திருமுகப்பாசுரத்தின்படியே ஜன்மபரம்பரைகளிலே தோன்மாறிச் சுற்றிச்சுழன்று ஸம்ஸாரத்தில் வாழ்ந்தவிட்டு, நித்யஸம்ஸாரிகளாகித் தப்பமுடியாது நழுவுகிற ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் தன் பரமக்ருபாதிசயத்தாலே அவர்கள் உஜ்ஜீவநத்துக்காக ஸம்ஸாரிக்கும்படிகள், திருவவதாரங்களைப் பண்ணும் ஸௌலப்யமும், அவ்வவதாரங்களில் ஈடுபடப்பெறாத ஸம்ஸாரிகளுக்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அர்த்தபஞ்சக

மூலம், வ்யாக்யானம். அரும்பதம்.

தனியன்.

லோகாசார்ய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம: ॥

வேதகமாரும் மாருதியின்வழி பூர்வர் உரைத்தோத்த
மகாமுதாரம் । ஸ்ரீரமைத்யபிராமவரமுனி த்ப்ர
பய: ஸாரும் ஸாவஜோதகம் ॥

மூலம் க. ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்.

வ்யாக்யானம்:— ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்கு, "அநாதி மாயயா ஸுப்த:" என்கிறபடியே, அநாதியான ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும்சேதநனுக்கு என்னுதல்; ஸம்ஸாரந்தன்னையே நிரூபகமாம்படியிருக்கிற சேதநனுக்கு என்னுதல்; தத்வஜ்ஞானம் பிறந்து— இவர்தாமே, தத்வஜ்ஞானமாவது— "ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனுக்கு ஸர்வப்ரகார பாரதந்த்ரரான ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை அநாதியாக ப்ரதிபந்தித்துக்கொண்டு போருகிற கர்மமாகிற பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்குமுபாயம் தச்சரணாரவிந்தசரணாகதி என்கிற ஜ்ஞான விசேஷம்" என்று தத்வசேகரத்தில் ஸாதித்தருளின ப்ரகாரம், ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்ய விஷயத்தில் ஜ்ஞானம் பிறந்து, உஜ்ஜீவிக்கும்போது—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு என்றபடி. அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் உண்டாகவேணும்— அர்த்த பஞ்சகங்களாகிறவற்றினுடைய ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டியது.

அவதாரிகை:— அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமேதுதான் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது) என்று தொடங்கி.

௨. அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது:- ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களை யுள்ளபடியறிகை.

அரும்பதம்:— அஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: என்றிருக்கையாலே, பகவத்ப்ராப்திக்கு ஜ்ஞானம் காரணமாம். உஜ்ஜீவனம்- ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று உஜ்ஜீவிக்கை; உத்க்ருஷ்ட ஜீவனமாம். தத்வம்:- தத்பாவ: தத்வம் அதாவது—பரமார்த்த வஸ்துவாயிருப்பவர். தயிர் பால்களில் வெண்ணெய்போலச்சேதநாசேதனங்களிடையே ப்ரஹ்மத்தில் வியாபித்திருக்கும் ஸாராம்சமாயிருப்பவர். இவ்விடத்தில் உஜ்ஜீவனத்துக்கு பகவத்தத்வஜ்ஞானம் என்று சொல்லாமையாலே தத்வஜ்ஞானமென்று கொள்ளவேணும். "தமேவம்வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி" என்று வியாக்யாதாக்களால் நேரே தத்வஜ்ஞானம் உஜ்ஜீவனமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் ஈச்வரனை அறியும்போது சேதநாசேதந விசிஷ்டத்தோடு அறிய வேணுமென்கிறது. இவ்விடத்தில் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது— ஜீவபரமாத்மா வறியப்படும் ஜ்ஞானமேயாம். ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்கு என்றதால்— ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் புபுக்ஷுக்களை வியாவர்த்திப்பிக்க மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர்களான முமுக்ஷுக்களை இந்த சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் முமுக்ஷுவானவன் பகவத்ப்ராப்திகாமனாய் ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இச்சை பிறந்தவன். கேவலனைச் சொல்லுகிறதல்ல. நன்னாலும் இத்தால் நித்யமுக்தர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது; இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவனாபேக்ஷையில்லாமையாலே இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸாரி' என்று சொல்லாமல் 'ஸம்ஸாரியான சேதநன்" என்றருளிச்செய்ததால், விசேஷணத்துக்கு ஸத்தை விசேஷ்யத்துக்கும் வரும் என்கிற ந்யாயத்தின்படி, ஸர்வத்திலும் மோக்ஷம் வரும்போது ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமான மூலப்ரக்ருதிக்கும் மோக்ஷமுண்டென்பதை தவிர்ப்பிக்கிறது. ப்ரக்ருதிக்கோடு கூடியிருக்கும் ஆத்மாவுக்கே மோக்ஷமென்பது சாஸ்த்ரஸித்தம். இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் அசேதனத்திற்கும் ஈச்வரனுக்கும் வேண்டுமென்பதில்லை. சேதனனுக்கே ப்ரயோஜனம்.

ஸம்ஸாரமாவது— புண்யபாபரூபகர்மமான அசித்ஸம்பந்தம், அதாவது— தவிர்க்கவொண்ணாத ப்ராக்ருதஸம்பந்தங்களும், ஸம்ஸாரவிகாரங்களும், புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளும், தாபத்ரயங்களும்.

ஆசார்யாபிமானமுள்ளவரான ப்ரக்ருதியிலும், ...—உதக்ருஷ்டம்— ஜீவாத்மாவானவன்.

(வ்யா.) அதாவது:-ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தை; பரஸ்வரூபம் என்கிறது பரமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை; புருஷார்த்தஸ்வரூபம் என்கிறது ப்ராப்யத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை; உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது ப்ராபகத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை; விரோதிஸ்வரூபம் என்கிறது விரோதியினுடைய ஸ்வரூபத்தை; உள்ளபடி அறிகையாவது, இத்தனைவற்றையும் உள்ளப்ரகாரம் அறிவது.

(அவ.) உக்தார்த்தமான இந்த அர்த்தபஞ்சகத்தினுடைய அர்த்தவிசேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலுள்ள அர்த்தவிசேஷங்களை விவரிக்கிறார். — (இவற்றில் ஒரோரு விஷயங்கள் என்று தொடங்கி,

௩. இவற்றிலோரோருவிஷயந்தானஞ்சஞ்சுபட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றில் இந்த அர்த்தபஞ்சகங்களில் ஒரோருவிஷயந்தான் தனித்தனியே ஒரு அர்த்தவிஷயந்தான் அஞ்சுபடிபட்டிருக்கும் ஐந்து ப்ரகாரமாயிருக்கும்.

(அவ.) இவற்றில் முதலில் ஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்கிறார்- (ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது) என்று தொடங்கி,

௪. ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது ஆத்மஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா.) அதாவது:- ஸ்வரூபம் என்கிறது அஸாதாரண ஆகாரம், ஆத்மஸ்வரூபம் என்றால் ஆத்மாவினுடைய அஸாதாரண ஆகாரம். இப்படியால் ஆத்மாவினுடைய அஸாதாரண ஆகாரத்தை ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது என்றபடி.

(அவ.) அதனை விவரிக்கிறார்- (ஆத்மஸ்வரூபந்தான்) என்று தொடங்கி.

௫. ஆத்மஸ்வரூபந்தான்:- நித்யர், முக்தர், பத்தர், கேவலர், முமுக்ஷுக்களென்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது:-ஆத்மஸ்வரூபந்தான் ஆத்மாவுடைய அஸாதாரண ஆகாரமாகிற ஸ்வரூபந்தான், நித்யர் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராய் பரமபதத்திலேயிருக்கிறவர்கள் நித்யஸூரிகளென்றும், முக்தர் ஸம்ஸாரநிர்முக்தராய்லீலாவிபூதியிலிருந்து பரமபதத்துக்குப்போனவர்கள் முக்தர் என்றும், பத்தர் "அநாதிமாயயா ஸுப்த:" என்கிறபடியே அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தையுடையோரும் விடாமலிருக்குமவர்கள் பத்தர் என்றும், கேவலர் ஆத்மாநுபவம் பண்ணுமவர்கள் கேவலர் என்றும், முமுக்ஷுக்கள் பகவத்ப்ராப்திநிமித்தமாக ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியில் இச்சையையுடையவராகிற பக்திநிஷ்டர்க்கும் ப்ரபத்திநிஷ்டர்க்கும் முமுக்ஷுக்கள் என்று பேராகக்கடவது; என்று ஐந்து ஆக இந்த ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இரண்டாவது பரஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்கிறார்-(பரஸ்வரூபம்) என்று தொடங்கி,

௬. பரஸ்வரூபமென்கிறது பரமாத்மஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா) அதாவது பரமாத்மாவினுடைய அஸாதாரண ஆகாரமாகிற ஸ்வரூபத்தைப் பரஸ்வரூபம் என்கிறது.

அரு-அர்த்தபஞ்சகமாவது— [illegible] செய்யவேண்டியதாயிருந்தால் [illegible] அவையாவன— அடையவேண்டிய பொருள், அடைகிறவன், அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய வேலை, அடைவதற்கு [illegible] விரோதிகள், அடைந்தால் வரும் பயன். [illegible]— அடையவேண்டிய செல்வம், அடைகிறவன் ஒருவன். அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய வேலை செல் பயிர்செய்தல், அடைவதற்கு விரோதமான [illegible] முதலியவைகள், செல்வமடைந்தால் [illegible] செய்தல், விற்று பணம் சேர்ப்பது முதலியவைகள்.

ஆத்மஸ்வரூபத்தின் [illegible] கள் [illegible] காண்பதற்கு [illegible] என்கிற [illegible] வியாக்யானத்தில் [illegible].

ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாவது [illegible]. அதாவது பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின [illegible] ஆத்மாவுக்கு [illegible] லக்ஷணம். [illegible] ஆத்மாவுக்கு [illegible] என்பதை [illegible] திருமந்த்ரத்தின் முதல்பதமான ப்ரணவம். [illegible] பொது அதன் அக்ஷரங்களின் [illegible] முதலில் சொல்லி [illegible]. இத்தால் [illegible] ஸ்வரூபமிருப்பது. இக்கைத் திருவுள்ளம்பற்றியே [illegible] "என்னுள்ளான்" என்னுடைய "அடியேனுள்ளான்" [illegible].

(அவ.) அதனை விவரிக்கிறார்- (பரமாத்மஸ்வரூபந்தான்) என்று தொடங்கி,

௭ பரமாத்மஸ்வரூபந்தான்:— பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது-பரமாத்மஸ்வரூபந்தான்— அதாவது பரமாத்மாவினுடைய அஞ்சு ஆகாரந்தான். பரத்வம் பரமபதத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் இருப்புக்குப்பரத்வம் என்று பேர், வ்யூஹம் ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ஆமோதாதிலோகங்களிலெழுந்தருளியிருக்குமிருப்புக்கு வ்யூஹமென்று பேர், விபவம் அயோத்யாமதுராதிதிவ்யக்ஷேத்ரங்களில் ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்தருளின அவதாரங்களுக்கு விபவம் என்று பேர், அந்தர்யாமித்வம் ஸகல சேதநாசேதநங்களில் இருக்குமிருப்புக்கு அந்தர்யாமித்வம் என்று பேர், அர்ச்சாவதாரம் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலுமிருக்கிற திவ்ய ஆகாரங்களுக்கு அர்ச்சாவதாரம் என்று பேராயிருக்கும். என்று இந்த ஆக ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) மூன்றாவது புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தை விளக்கக் கோலி முன்னம் புருஷார்த்தசப்தத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்- (புருஷனாலே) என்று தொடங்கி-

௮. புருஷனாலே அர்த்திக்கப்படுமது புருஷார்த்தம்.

(வ்யா.) அதாவது:— புருஷனாலே சேதநனாலே, அர்த்திக்கப்படுமது- ப்ரார்த்திக்கப்படுமது, எதுவோ அது, புருஷார்த்தம் - புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

(அவ.) அதனை விவரிக்கிறார்:- (அந்த புருஷார்த்தந்தான்) என்று தொடங்கி,

௯ அந்த புருஷார்த்தந்தான்— தர்ம, அர்த்த, காம, ஆத்மாநுபவ, பகவதநுபவம் என்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது:— அந்த புருஷார்த்தந்தான்-சேதநனாலே ப்ரார்த்திக்கப்படுமதான அப்புருஷார்த்தமாகிறதுதான்; தர்மம்-தர்மமென்றும், அர்த்தம் - அர்த்தமென்றும், காமம் - காமமென்றும், ஆத்மாநுபவம் - ஆத்மாநுபவமென்றும், பகவதநுபவம் - பகவத் அநுபவமென்றும், என்று இந்த ஆக புருஷார்த்தத்தினுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) நான்காவது உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்-(உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது) என்று தொடங்கி-

௰. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது கர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்யாபிமானமென்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது:- உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது- ப்ராபகஸ்வரூபமென்று சொல்லுமது. கர்மம்-கர்மயோகமென்றும், ஞானம்-ஞானயோகமென்றும், (பக்தி)-பக்தியோகமென்றும், ப்ரபத்தி - ப்ரபத்தியோகமென்றும், (ஆசார்யாபிமானம்)-ஆசார்ய அபிமானமென்றும், என்றைந்து. உபாயஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனி ஐந்தாவது விரோதிஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்- (விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது) என்று தொடங்கி.

௧௧. விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது- ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி என்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது:-விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது விரோதிஸ்வரூபமென்று சொல்லுமது, ஸ்வரூபவிரோதி-ஆத்மஸ்வரூபவிரோதியென்றும், பரத்வவிரோதி - ஈச்வரஸ்வரூபவிரோதியென்றும், புருஷார்த்தவிரோதி-ப்ராப்யவிரோதி என்றும், உபாயவிரோதி-ப்ராபகவிரோதி என்றும், ப்ராப்திவிரோதி - பகவத்ப்ராப்திவிரோதி என்றும், என்று ஐந்து ஆக விரோதிஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனிமேல், மேல் ஸங்க்ரஹேணச்சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஒவ்வொன்றையெடுத்து உபபாதிக்கிறார். அதாவது- மேல் அர்த்தபஞ்சகம் ஒவ்வொன்றே அஞ்சுவிதமாயிருக்கும் படியை ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்து, அத்தைப் பஞ்சவிம்சதி தத்வங்களாக நிர்ணயித்து அந்த பஞ்சவிம்சதி தத்வங்களில் ஒவ்வொன்றை எடுத்து உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல்சொன்ன ஆத்மஸ்வரூபபஞ்சகத்தில் நித்யஸூரிகளின் படியை அருளிச்செய்கிறார்— (இவற்றில் நித்யரானவர்) என்று தொடங்கி.

௧௨ இவற்றில் நித்யரானவர்:— ஒருநாளும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யராய், பகவதநுபவாநுகூல்யைகபோகராய், 'வானிளவரசுவைகுந்தக்குட்டன்வாசுதேவன்" என்கிற வைகுண்டநாதனுக்கு, 'விண்ணாட்டவர்

முதலவர்' என்கிறபடியே, பட்டங்கட்டுகைக்குரியராம்படி முப்பரான மந்த்ரிகளாய், ஸர்வநியோகாத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஶக்தராய், ப்ரவ்யூஹாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்தடிமை செய்யக்கடவராய்க் கோயில்கொள் தெய்வங்களான சேனைமுதலியார் தொடக்கமான அமரர்கள்.

(வ்யா.) அதாவது:- நித்யரில் என்றது இவ்வாத்மஸ்வரூப பஞ்சகத்தில் என்றபடி; அதாவது, பஞ்சவிம்ஶதி தத்வங்களில் என்றபடியாம்; நித்யராவர்:— நித்யஸூரிகளாகிறவர்கள். "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்றும், "ஏகாந்திநஸ்ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கும் பகவதநுபவத்துக்கும் ஒருகாலும் ஸங்கோசமில்லாதவர்களாகையாலே இவர்களை நித்யர் என்கிறது. ஒருகாலும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமாகிற அவஸ்தையின்றிக்கே - ஒருகாலத்திலும் ஸம்ஸாரத்தின் கூடுறவை

அரு:- வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன்— இளவரசு - யுவராஜ அதாவது, ராஜ்யத்தை ஆளும் ப்ரபுத்வத்தை வகிக்காமல் இளவரசாயிருத்தல், வைகுந்தம் - பரிசொரு குண்டலமில்லாதவிடம், குட்டன் - மகன், இத்தால் - பக்ஷியன், ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரன், வாசுதேவன் - தான் யுவராஜனாய், ராஜ்யம் மந்த்ரிகளிட்ட வழக்காய் அத்தால் ராஜ்யம் தன்வசம் கூடாய் அவர்கள் செய்கைகளைத்தான் அறியாதவனாயிருப்பானென்கிறவனின், தான் வாசுதேவனும் எங்கும் வியாபித்து அவைகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஆளும் தன்மையையுடைய தேவன் - வாசுதேவன். வைகுந்தக்குட்டன் - பக்தர்கள் தன்னையடைவதற்கு இடையூறாயுள்ள வற்றைப்போக்கி அவர்களை விரைவில் தம்மிடம் சேர்த்துக்கொள்ளுபவர். ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் - ஜென்மபரம்பரைகளுடைய ஸம்ஸாரங்களில் உழன்று வருந்துகிறவர்கள் வாசுதேவன் - உலகங்களைத் தமது கர்ப்பத்தில் வைத்துத் தமக்குள்வைத்து பறவைகள் சிறகுகளால் குஞ்சுகளை அணைப்பதுபோல ரக்ஷிக்கும் தாரகன் ஆதாரமும், அவற்றினிடம் தாம் அந்தர்யாமியாக வசித்திருப்பதால் வாஸ என்றும், இந்த ரக்ஷணத்தை விளையாட்டாக வைத்திருப்பதாலும், எல்லாவற்றையும் அடக்கி மேலாயிருப்பதாலும் ஸர்வேஶ்வரனாய் விளங்குவதாலும் பக்தர்களிடத்தில் விசேஷித்துச் செல்லுகிறதாலும் தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். கோயில் கொள் - குடிகொண்ட, கோயில் - தேவாலயம், அதாவது விலக்ஷணமான விமானத்தோடு கூடின தேவாலயம். ஸர்வநியோகாத் - இத்தால் தங்க நிர்வாஹம் கர்த்தவ்யம் செய்ய ஶக்தியுள்ளவர்களே என்றபடி.

கிற தோஷமில்லாமலே; நிரவத்யராய் - நிர்தோஷராய்; பகவதநுபவ ஆநுகூல்ய ஏகபோகராய்-பகவானுடைய அநுபவமொன்றுக்கே இஷ்டமாயிருந்துள்ள போகருபராய்; வானிளஅரசு - "வைகுந்தக்குட்டன்" என்றும், 'புவாகுமார:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே—இத்தராணியிலும் குறைச்சலும் அதிகமுமில்லாதபடி பதினாறு திருக்ஷத்ரத்தையுடையவனும், பரம ஆகாசத்துக்கு அதாமேதது. பரமபதத்திற்கு இளமையான அரசன் என்றும்; வைகுந்தக்குட்டன் - வைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற பிராயின்கு என்றும், குட்டன் என்று சொல்லுமாம். வாசுதேவன் என்கிற "வாஸுதேவாய நிமஹி" என்கிறபடியே, ஸமஸ்த சேதநா சேதநங்களை ரக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லுகிற, அதாவது, "ஸம்பூர்ண ஷட்குணைஶ்வர்ய பரமாத்மநே ஜகத்பதி:" என்று சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாந, பல, ஐஶ்வர்ய, வீர்ய, ஶக்தி, தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்களையும் பரிபூர்ணமாய்க் கொண்டு பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த வாஸுதேவன் என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லுகிற எல்லையாம்; வைகுண்டநாதனுக்கு - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் பரமபதத்துக்குத் தலைவனாயிருக்குமவனுக்கு. நிர்வாஹகராயிருக்குமவனுக்கு என்னவுமாம்; விண்ணாட்டவர் முதலவர் என்கிறபடியே விண்ணுலகு உண்டு பரம ரமணீயமாகிற பரமபதம்—'அந்தத் தங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாகவுடையவர்களாகிற, "அமரர் முதல்வர்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் சொல்லுகிறபடி ஸகாம், பட்டங்கட்டுகைக் குரியராம்படி - பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைப்பதற்குத் தக்கவராம் படி; முப்பரான மந்திரிகளாய் - சிறந்த மந்திரிகளாக, ஸர்வ நியோகாத் - ஸர்வனுடைய நியோகத்தாலே, நியோகம் என்கிறது, நியமனம் என்றபடி; அதாவது—அநுமதி. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஶக்தராய், விசேஷிப்புடைய உத்பத்தியையும், பாலநத்தையும், ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுகைக்கும் ஶக்தியையுடையவர்களாக, ப்ரவ்யூஹாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸ்வசேஷியினுடைய பரத்வ வ்யூஹம் முதலான ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும். காலக்ருதவிசேஷங்களுக்கு அவஸ்தை எனச் சொல்லுகிறது: ஆதி—என்கையாலே, மற்றை விபவ, அந்தர்யாமித்வ, அர்ச்சாவதாரங்களைப் பராமர்ஶிக்கிறது; ஸர்வ அவஸ்தை

களிறும் என்றது—அவ்வ அமரர்களிறாம் என்றபடியாய்; அதாவது— ஸர்வலோகத்துக்குமிறைவன் என்பது; தொடர்ந்து "பேச வேதநாரகச்சதி தேரதேநைவாகச்சதி" என்கிறபடியே அவன் பின் சென்று, அடிமை செய்யக்கடவராய் - அடிமையின் க்ருத்ய மாகிற ஸகலவித கைங்கர்யத்தையுஞ் செய்ய வைத்தாராய். கடகர் என்பது கடவர் எனமருவியது. கோமிக்கோள் தெய்வங்களானை, "யௌமிகேதஸேஷணி ருபதுத்ஜேஷு" என்கிறபடியே, பரம பதத்திலும்போலே லீலாவிபூதியிலும் தோன்றக்கூடியிருப்பதாகக் கொண்டுள்ள தேவதைகளான்றோ, மேலே முதலியார் தொடக்கமான அமரர்கள் விஷ்வக்ஸேநர் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலாக வுள்ள நித்யஸூரிகள்.

(அவ.) முக்தர் படியை விவரிக்கிறார்—(முக்தராவார்) என்ற தொடக்கி.

௧௫. முக்தராவார் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரக்ருதிஸம்பந் தத்தால் வந்த க்லேசமலங்களெல்லாம் கழிந்து, பகவத்ஸ்வ ரூப ரூபகுணவிபவங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே வாயாரப்புகழ்ந்து, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகரத்திலே களித்தாநந்திக்கிற முக்தர்கள்,

(வயா.) அதாவது:— முக்தராவார் - முக்தர் ஆகிறவர்கள், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே - "க்ருபா ஸாம்யமுபயாதே" என்னும்படி ஷட்குணபூர்ணனாகிற பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த க்லேசமலங்களெல்லாம் கழிந்து - சரீரஸம் பந்தத்தாலே ஸம்பவித்த ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களும், அஜ்ஞா நாதிமலரூப தர்மங்களும்எல்லாம் நீங்கின என்று சொல்லுதல், அன்றிக் கே-துக்கரூபங்களான அஜ்ஞாநாதிமலரூபதர்மங்கள் நீங்கினவெல் லாம், அன்னமன்றிக்கே - துக்கரூபமான அவித்யாதி மலங்கள் நீங்கி என்று சொல்லுமவையும். "மனஸமைற" என்றதில்

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே- ஜ்ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி தேஜஸ்ஸு இவையின இவ்வாறுடையவன் கருணையாலே எல்லாம் கழிந்து - அபுத்திபூர்வகமாக வந்த பாபங்கள் முதலியவைகள் பூர்வ மிருந்து, இப்போதாகக் கழிந்ததாகத் தோற்றும்படி, அநுபவித்து - ஸாக்ஷாத்கரித்து, உள்ளடங்காமையாலே - மனவுதப்பைத் தடவித்தாமை யாலே, மீட்சியின்றி-புனராவ்ருத்தாலும் மீளுதலையில்லாதபடி, மாநக ரம் - திரிபாத்விபூதியைப்போல் நாடிப்பட்டிராத பரமபதம்.

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்; பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களை - பகவானுடைய ஸ்வரூபத் தையும், திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும், ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களான ஜ்ஞான ஆநந்த அமலத்வாதிகளையும் நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணங்க ளான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளையும், விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய லௌகந்த்யலௌகுமார்யலாவண்யயௌவநாதிகளையும் இவற்றை அநுபவிக்கைக்கு நித்யவிபூதியிலே விபவங்கள் உபாதேயமாய் இருக்குமாப்போலே, லீலாவிபூதியிலும் அப்படியே ததீயத்வா காரத்தாலே அநுபவிக்கைக்கு விபவங்கள் போக்யமாயிருக்கை யாலே "விபவங்களை" என்றவிடத்தில் லீலாவிபூதியின் விபவங் களையும் அவலம்பிக்கலாகிறது. அநுபவித்து - அவற்றையெல்லாம் அநுபவித்து, ப்ரீதியாலே அநுபவித்த என்னுதல், அவ்வநுபவ ஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே - கீழ்ச் சொன்ன பகவத்ஸ்வ ரூபாதிகளுடைய அநுபவத்தால் பிறந்த ப்ரீதியானது உள்ளே நம்மிலிராமையாலே, மனஸிலே நில்லாமையாலே என்னுதல்; வாயாரப்புகழ்ந்து-வாக்குக்களாலே "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்றும், "அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம்" என்று சொல்லிப்பூர்வமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணி; மீட்சியின்றி-"நசபுநராவர்த்ததே" என்னும் படி, புனராவ்ருத்தியின்றிப் அதாவது- மறுபடியும் திரும்புதலில்லா மல் வைகுந்தமாநகரத்திலே - வைகுண்டன் என்கிற நாமவிசேஷத்தாலே பிறக்கையாலே வைகுண்டன் என்ற ஸர்வேச்வரனுக்குத் திரு நாமமாய் அவனுக்கிருக்கையானதாலே வைகுண்டம் என்ற திரு நாமத்தை யுடையதாய் ஸ்வேதா வைத்விலக்ஷணமாய் மஹா நகரமாகிய பரமபதத்திலே; களித்து - பகவதநுபவாதிஸம்ப்ரதி ஹர்ஷத்தாலே மகிழ்ந்து; ஆநந்திக்கிற முக்தர்கள்-ஸந்தோஷிக்கு மவர்களாய், எப்போதும் பகவத்கைங்கர்யாதிகளிலே மக்நம் பண் ணுகிற சேவார்கள்.

(அவ.) இனி, பத்தர் படியை அருளிச்செய்கிறார்— (பத்தரா வார்) என்று தொடக்கி.

௧௬. பத்தராவார்:— பாஞ்சபௌதிகமாய், அநித்யமாய் ஸகலதுக்காஸ்பதமாய், ஆத்மவிச்லேஷத்தில் நாசக ஸ்பர்சயோக்யமில்லாதபடி அசுத்தாஸ்பதமாய், அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞான ஜநகமான தேஹமே ஆத்

மாவாகவும் ஶப்தாதிவிஷயாநுபவஜநிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், ஶப்தாதிவிஷயலாபத் துக்குறுப்பாக வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களையழிய மாறியும் அஶே ஷ்யஸேவை பண்ணியும், பூதஹிம்ஸை பண்ணியும் பரதா ராபஹரணம் பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், பக வத்விமுகரான சேதநர்.

(வ்யா.) அதாவது:— பத்தர் ஆவார் பத்தர் ஆமவர்கள், பாஞ்ச பௌதிகமாய் - ப்ரக்ருதிவ்யாதிபஞ்சபூதாத்மகமாய், அநித்யமாய் - நித்ய மன்றிக்கேயிருப்பதாய், ப்ராஜ்ஞரானவர் நித்யமாய் என்னுதல், ப்ரளயகாலத்திலும் ப்ரதிஜன்மத்திலும் நஶிக்குமதாகையாலே நித்யமன்றிக்கேயிருக்குமது என்னுதல்; ஶோகதுக்க அநுபவயி த்ரமாய் - புண்யரூபமான கர்மத்தைப் பண்ணுமத்தால் வந்த ஸுக அநுபவத்துக்கும், பாபரூபமான கர்மத்தைப் பண்ணுமத் தால் வந்த துக்க அநுபவத்துக்கும், ஸாதநமாய், உபகரணமாய் என்றபடி - ஆத்மவிஶ்லேஷத்தில் - ஜீவாத்மவிரஹத்தில், வியோ கத்தில் - அதாவது, மரிக்குங்காலத்திலே என்றபடி; த்ருஷ்டிஸ்பர்ஶ யோக்யமில்லாதபடி - பிணம் என்று பார்க்கைக்கும் தொடுகைக் கும் தகுதியாகாத ப்ரகாரம்; அஶுத்த ஆஸ்பதமாய் - பவித்ரம் அன்றிக்கேயிருப்பதானமாத்ரமன்றிக்கே அபவித்ரதைக்குமாஸ்பத மாயிருக்குமதாய், அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஜநக மான ஸ்வதேஹமே - அஜ்ஞாந அநுபவத்துக்கும், அந்யதாஜ்ஞாநத் துக்கும், விபரீதஜ்ஞாநத்துக்கும் பிறப்பிடமான தங்கள்தேஹமே, அதாவது— அஜ்ஞாநம் என்கிறது - தேஹாத்மாபிமா நத்தை, அந்யதாஜ்ஞாநம் என்கிறது— 'போக்யதானைத்தகாத்மகம்' என்னும்படி ஸ்வசேஷத்வ அந்யசேஷத்வரூபமான அந்யசேஷத் வத்தை; விபரீதஜ்ஞாநம் என்றது - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநத்தை; இம்மூன்றையும் பிறப்பிக்குமதான தங்கள் தேஹமே என்னுதல்! ஸ்வதேஹமே ஆத்மாவாகவும் - தங்கள் தேஹமே ஜீவாத்மாவாக வும்; சப்தாதிவிஷய அநுபவஜநிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும் - சப்தமும் ஸ்பர்சமும் ரஸமும் ரூபமும் கந்த முமாகிற விஷயங்களினுடைய அநுபவத்தால் பிறந்ததான தங்கள் தேஹத்தை "அக்ஷம் போஜ்யம் மநுஷ்யாணும்" என்னும்படி, அக்ஷம்முதலான பதார்த்தங்களாலேபோஷிக்குமதே புருஷார்த்த மாகவும்; தங்கள்தேஹத்தினது சப்தம் ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், கந்

தம் ஆகிற விஷயங்களினுடைய அநுபவங்களைப்பிறப்பிக்குமதான 'அக்ஷம் போஜ்யம் மநுஷ்யாணும்' என்னும்படி, அக்ஷம் முதலான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு போஷிக்கும் அந்த போஷணமே புரு ஷார்த்தமாகவும் என்னுமவையும்; புருஷார்த்தம்-பலம்; ஶப்தாதி விஷயலாபத்துக்கு உறுப்பாக - சப்தம் முதலானவற்றுடைய விஷயங் களை யடைகைக்கு, அதாவது-பெறுகைக்கு அங்கமாக, அதாவது- அநுகூலமாக, வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அழியமாறியும் - தங்களு டைய வர்ணதர்மங்களையும், ஆஶ்ரமதர்மங்களையும் அழியும்படி மாறியும், அழியமாறியென்றும் என்றுதே, அழியமாறி என்று விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்கிறார். வர்ணதர்மங்களாகிறவை எவை? என்னில்—ப்ராஹ்மணருக்கு தங்கள் வர்ணத்துக்கு அநு குணமான வேதஅத்யயநாதிகளும், நித்யநைமித்திகாதி கர்மங் களும், ஸதாசாரஸம்பத்தியும் ஆகிற இவை விஹிததர்மங்கள். க்ஷத்ரியனுக்கு - தன்ன வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாக நித்ய நைமித்திகாதிகள் கூடுமவையாய், யஜநாதிஷட்கர்மங்களில் யஜந அத்யயந ப்ரதிக்ரஹங்களாகிற மூன்றும் கூடாதவையாய் தண்ட யுத்த ப்ரஜாபாலநாதிகள் கூடுமவையாயிருக்கும். வைஶ்யர்க்கு க்ஷத் ரியனைப்போலே தங்களுடைய வர்ணத்துக்கு அநுகுணமான நித்ய கர்மமும் ஶர்மவர்மங்களொழிய குப்தஶப்தமான நைமித்தி காதிகளுங்கூடுமவையாய் யஜந யாஜந அத்யயந அத்யாபந ப்ரதி க்ரஹங்கள் கூடாதவையாய், க்ருஷிவாணிஜ்யாதிகள் கூடுமவை யாயிருக்கும். இவை ப்ராஹ்மணாதி மூவர்க்கும் விஹிததர்மங்கள். சூத்திரருக்கோ— தங்களுடைய வர்ணத்துக்கு அநுகுணமான ஶுஶ்ரூஷையும், க்ருஷியும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையே விஹித தர்மம், ஶுஶ்ரூஷா ஶாத்ரவ்ய என்றபடி மூவர்க்கும் ஶுஶ்ரூ ஷை பண்ணுமது; க்ருஷிபண்ணுமதுவே சொல்லிற்றே ஶாஸ் த்ரத்தில். இனி ஆஶ்ரமதர்மங்களானவை எவை? என்னில் ப்ரஹ்ம சர்யாஶ்ரமத்துக்கு வேதஅத்யயந அப்யாஸ (நவைப்படுத் தல்) பிக்ஷாசரண கமண்டலபலாஶ தண்ட க்ருஷ்ணாஜிநாதி தாரணங்கள் கூடுமவையாய், ஸ்த்ரீஸங்காதிகள் கூடாதவையா யிருக்கும். க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்கு பிக்ஷாசரணாதிகள் கூடாதவை யாய், ஸ்த்ரீஸங்காதிகள் கூடுமவையாயிருக்கும். வாநப்ரஸ்தா ஶ்ரமத்துக்கு ஶ்மஶ்ரு ரோமாதிகளும், வன்யாஹாராதிகளும் அதஶ்ஶயநாதிகளும் கூடுமவையாய், க்ராம்ய ஆஹாரங்களும்,

ஸாம்யமிலவாஸாதிகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். யத்யாஶ்ரமத்துக்கு ஸந்நிதாவஸ்த்ராதிகள் மாலிந்யங்களாய் ஸப்தக்ருத்வ அந்நபிக்ஷாசரணபோஜனாத்யாசாராதிகள் கடமையாய் “ஸாஹஸந்தம்யதிம்” என்னும்படியன்னமல் ஸஹநாதிகளும் ஸ்வச்சந்த சாரிகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற வர்ணதர்மங்களையும் ஆஶ்ரமதர்மங்களையும் யதாக்ரமமாக ஸர்வரும் நடக்கும்படி ப்ரயோஜகமாயிற்றன்பு. அர்த்தகாமங்களின் நிமித்தமாக “ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா:” என்றபடி, அநாசார துராசாரங்களைப் பண்ணுவதனாலே—வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அழிய மாறியும்—என்றது. அன்றிக்கே வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அழிய மாறியும் என்கிற வாக்யத்துக்கு ப்ராஹ்மணனானவன் அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாக க்ஷத்ரியவர்ண தர்மங்களான தண்டயுத்தாதிகளையும் சேவித்தும், வைஶ்யவர்ண தர்மங்களான க்ருஷிவாணிஜ்யாதிகளை அவலம்பித்தும், “யஸ்யவேதஶ்ச வேதீச” என்கிறபடியே வர்ணோசித தர்மங்களாநுஷ்டானத்தாலே தம்முடைய வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களுக்கு அநுரூபமான அநுஷ்டானமின்றிக்கே பொழியும்படி நடக்குகையாலே துர்ப்ராஹ்மணன் என்று பேராயிருக்கும்.

இதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்:— ஸ்ரீபாகவதத்தில் அஜாமிள வ்ருத்தாந்தத்திலே காணலாம். க்ஷத்ரியன் அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாரங்களையும்விட்டு ப்ராஹ்மணதர்மங்களையும் வைஶ்யதர்மங்களான க்ருஷ்யாதிகளையும் அவலம்பிக்கிறதன்றாகையாலே ஶூத்ர க்ஷத்ரியன் என்று சொல்லும்படியன்றிக்கேயிருப்பன். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—க்ஷத்ரியனுக்குக் காலதாதனான சத்தான் ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரான ஜருபத்தி பாதிவ்ரத்யபங்கம் பண்ணின வ்ருத்தாந்தம் கண்டுகொள்வது. வைஶ்யன் அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாரங்களையும் விட்டு, சதுர்த்தவர்ணத்திற்கு தர்மமான க்ருஷ்யாதிகளையும், ப்ராஹ்மணருக்குதர்மமானதபஸ்ஸையும் ஜபஹோமாதிகளையும் க்ஷத்ரிய தர்மமான தண்டயுத்தாதிகளையும் பரிக்ரஹித்து, இப்படி அநாசார துராசாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போருமவனாயிருக்கையாலே சதுர்த்தவர்ணப்ராயனுய் ஸத்வைஶ்யன் என்று சொல்லும்படியன்றிக்கேயிருப்பன் என்கை. ஶூத்ரன்— அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாக ஸ்வதர்மமான க்ருஷியும் ப்ராஹ்மணாதி மூவர்க்கும்

ஶுஶ்ரூஷை பண்ணுமதுங் கர்த்தவ்யமாயிருக்க அத்தைவிட்டு ப்ராஹ்மணர் பண்ணும் தபஸ்ஸையும், க்ஷத்ரியன் பண்ணும் தண்டயுத்தங்களையும், வைஶ்யன் பண்ணும் வாணிஜ்யத்தையும் பரிக்ரஹித்து, கிஞ்சித் ஐஶ்வர்யத்தையுடையனுய் அஹங்கார்த்தனாய் ப்ராஹ்மணஸ்த்ரீ பரிக்ரஹம் பண்ணி பாதிவ்ரத்யபங்கம் பண்ணுமவனுய், ஸச்சூத்ரன் என்னும்படியன்றிக்கேயிருப்பன் என்கை. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்:— ஸ்ரீராமாயணத்தில் வைஶ்யஸ்த்ரீஸம்பந்தியாய், சம்புகன் என்ற பேருடையனுன ஶூத்ரன் ப்ராஹ்மணதபஸ்ஸை யவலம்பித்து பஞ்சாக்நி மத்யத்திலே நித்த்யமாக மேல்காலாக நின்று தபஸ்ஸு பண்ணின கதையுண்டு. அங்கே கண்டுகொள்வது.

இப்படி ப்ராஹ்மணாதி சதுர்வர்ணரான அநேகர்கள் தங்களுடைய வர்ணதர்ம ஆஶ்ரமதர்மங்களை அழியமாறியும் இருப்பர் என்னும் சொல்லலாம். அஸேவ்யஸேவை பண்ணியும், சேவிக்கைக்கு யோக்யராகாத மநுஷ்யருடைய சேவையைப்பண்ணியும், பூதஹிம்ஸை பண்ணியும், அர்த்தகாமாதிகள் நிமித்தமாக மநுஷ்யாதிஹிம்ஸைகள் பண்ணியும், பரதாரபரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணியும், பரதார அபஹாரமும் பரத்ரவ்ய அபஹாரமும் பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், (ஸம்ஸாரவர்த்தகா:) என்னும்படி ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்தியாக்குமவர்களாய் அதாவது வர்த்திப்பிக்குமவர்களாய், பகவத்விமுகரானசேதனர் பகவானுக்கபிமுகரன்றிக்கேயிருக்கிற சேதனர்.

(அவ) இனிமேல் கேவலன்படியை அருளிச்செய்கிறார்— (கேவலனுவான்) என்று தொடங்கி.

க௫. கேவலனுவான்-தனிப்பட்ட த்ரிவேதிகஸம்ஸ்காரத்தி பரனைகளாலே நலிவுபட்டவன் பக்வாபக்வ விவேகம்பண்ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்த ப்ராணிகளை மாட்டுபோல, ஸம்ஸாரதாவாக்நியாலே தப்தனானவன், ஸம்ஸாரதுக்க நிவ்ருத்திக்குறுப்பாக ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரக்ருதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி, ப்ரக்ருதி-துக்காஸ்ரயமாய் ஹேயபதார்த்தஸமுதாயமாயிருக்கிறவாகாரத்தையும் ஆத்மா ப்ரக்ருதேபரனுய் பஞ்சவிம்ஶகனுய், ஸ்வயம் ப்ரகாசனுய், ஸ்வதஸ்ஸுகியாய், நித்யனுய் அப்ராக்ருதனுயிருக்கிற வகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து முன்பு தான் பட்ட துக்கத்தின்

உகந்தருளே இவ்வல்பஜனத்திலே ஆழ்ந்து உணர்முழு நலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, அம்ருத வெள்ளத்தாளுஞ் சிறப்புவிட்டு ஸ்வாத்ம ப்ராப்திக்கு ஸா தனமான ஜ்ஞானயோகத்திலே நின்றும், யோகபலமான ஆத்மானுபவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாகவநுபவித்து, பின்பு ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் பகவத் ப்ராப்தியுமற்று, யாவ தாத்மபாவி அசரீரியாய்க் கொண்டிருக்குமவன்.

(வ்யா) அதாவது கேவலன் ஆவான் கேவலன் என்கிறவன் ஆகிறவன்," தனியிடத்திலே ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே, அதாவது— பசிவிடாய்களைத்-தணிப்பிக்கும் பதார்த்தங்கள் வைப்பில்லாத ஸ்தானத்திலே, மிகவும் அதிகமாகவும், க்ஷுத்பிபாஸைகளாலே, பசியாலேயும் தாஹத்தாலேயும், நலிவுபட்டவன் - ஸமாப்பட்டவன், பாதைப்பட்டவன் என்றபடி, பக்ஷ்ய அபக்ஷ்ய விவேகம் பண்ண மாட்டாதே - பக்ஷ்ய விவேகம் இறந்த நாய் என்னும் - அநுப விக்கைக்கு யோக்யமல்ல த்ரவ்யம் என்று தெரியாது, அதற்கு அமர்த்தனன் நிர்வேகிருக்குமது, அபக்ஷ்ய விவேகம் என்கிற தேதி என்னும், அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாகாத த்ரவ்யம் என்று தெரியாது, அதற்கு அமர்த்தனன் நிர்வேகிருக்குமது. அதனு க்கு - அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமான த்ரவ்யத்தை அநுபவிக்க யோக்யமாகாதென் றிருக்கையும், அநுபவிக்க யோக்யமாகாத த்ர வ்யத்தை அநுபவிக்கயோக்யமென் றிருக்கையும் ஆவயாம்; தன்னுடம்பைத்தானே ஜீவித்து - தன்னுடைய சரீரத்தின் மாம்ஸத்தைத் தானே பிடுங்கித்தின்று அபிவழித்துப்பசிக்கின்ற ஆமாப்போலே ஸ்வேதா வித்ரவன் ஆகுமதுபோலே, ஸம்ஸாரதாவாக்நியாலே-ஸம்ஸாரத்

(அரு.) கேவலம் - அற்பம், தனிமை, தன்மை, மோக்ஷம்; கேவலர் தம்பிரியர்; தாவாக்நி - காட்டுத்தீ, ஆத்மாநுபவம் - இத்தை ஆழ்வார் 'குணமிக்கவுணர்வுத்தொடு கேக்கி என்வாம்விட்ட—இறவிதப்பென்னும்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இவனையும் "முமுக்ஷு" என்று விவக்ஷிப்பதன்று. பகவத்ப்ராப்தி காமருக்கும் சரீரவிமோசனத்தில் இச்சையுண்டாகையாலே இவர்களுக்கும் அந்த இச்சை வேண்டியதாயிருப்பதால், 'முமுக்ஷு' என்ற பேர் இவ்வழி யாயுண்டாயிற்று. 'கேவல' சப்தம், முமுக்ஷுபதத்தில் பகவத்ப்ராப்தியும் சரீரவிமோசனம் இவை இரண்டுமுண்டாயிருக்க சரீரவிமோசனத்தில் மாத்திரம் இச்சை வந்தபடியால் கேவலசப்தம் வந்தது.

தின் ஆத்யாத்மிகாதிரூபமான அக்நியாலே, ஸம்ஸாரரூபதாவாக்நியா லே என்றுஞ்சொல்லுமாம்; தப்தனானவன், தக்தனானவன், ஸம் ஸாரதுக்கநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக-ஸம்ஸாரரூபமாயிருக்கிற துக்கம் நிவர்த்தியாவதற்கு அநுகூலமாக, அன்றிக்கே - ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற தன்னுடைய துக்கநிவாரணத்துக்கு அங்கமாக என்ன வுமாம்; சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே - சாஸ்த்ர அப்யாஸத்தால் பிறந்த ஜ்ஞானத்தாலே, ப்ரக்ருதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி - ப்ரக்ரு திக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பராமர் சித்து. ப்ரக்ருதி - ப்ரக்ருதியானது, துக்கஸம்ஸ்ரயமாய் - அவஸ் தாபேதங்களையும்படியான புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கும் அவற்றுக்கு பலங்களான ஸ்வர்க்கநரக அநுபவங்களுக்கும் 'நல் வினையோடுத்புரவேத்பணவைவகாய கர்மனே' என்கிறபடியே லம் அநுபவித்தபின்புள்ளதிறஜன்மபரம்பராரூபமான ஸகலதுக்கங் களுக்கும் ஆச்ரயமாய், ஹேயமாகத்தக்கதாயமாயிருக்கிற ஆகாரத் தையும்-"மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ" என் றும், "அழுக்குடம்பு" என்றும், "ஸர்வஸ்யாகாரஞ்சவாரயேத்" என் றும் சொல்லுகிறபடியே, ஹேயமாகக்கண்ணுடையதுகட்டுறவாயி ருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆஸாம்ப்ரத, ஆத்மா-ஜீவாத்மாவானவன், ப்ரக்ருதேபரனும் - தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணதிப்யோந்ய: என்கிறப டியே ப்ரக்ருதியில் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனும், ஸ்வயம்ப்ரகாசனும்- ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரகாசிக்குமவனன்றிக்கே நிபவத்தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்குமவனும், ஸ்வதந்தாவியாய் - ஆநந்தமே தனக்கு ஸ்வபாவமாகவுடையவனும், நித்யனும் - நித்யமாம் என்கிற படியே ப்ராண வரூப ஸ்தாப அநித்யத்வாதிகளையுடைய ப்ரக்ருதியைக் காட்டில் நித்யனும், அதாவது ஸ்வகாலவர்த்தகனும்; அப்ராக்ருத னாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுண்டானபோது குணத்ரயவச்யனும் விடுமிறே. அப்படியன்றிக்கே ஸ்வாபாவிக விசேஷத்தை விசாரிக்குமளவில் ஜ்ஞானைகஸ்வரூபமாயும், குணங்களில் ப்ராக்ருத குணங்களின்ன தவனுமிருக்கும். ஆகை யாலே குணத்ரயாத்மகனன்றிக்கே யிருக்குமவன் என்றும். "நிஸ் த்ரைகுண்ய:" என்னுமாப்போலே, ஆத்மாவுக்கு இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தையும், அநுஸந்தித்து - சேஷத்வமானபடியே மனத்தாலும், வாயாலும் அநுஸந்தானம் பண்ணி, முன்பு தான் பட்ட - முன்பு அநுபவித்து என்னில் பிறந்தவன்று தொடங்கியிருந்த ஜன்மமீடாக

வுண்டான காலம் என்றுதல்; அதவா மாத்ருகர்ப்பத்தில் நின்று
பிறந்த அன்று தொடங்கித் தனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்குமளவும்
பட்ட காலம் என்று சொல்லவுமாம்; பூர்வஜன்மங்களில் பட்ட
துக்கம் அப்ரத்யக்ஷமாய் இஜ்ஜன்மத்தில் பட்ட துக்கம் ப்ரத்யக்ஷ
மாயிருப்பது; இப்படி பூர்வத்தில் தான் அநுபவித்த துக்கத்தின்
உத்கடத்தாலே - துக்கத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, அதாவது ஜன்ம
பரம்பரையாலும், ஸ்த்ரீபுத்ரபந்துக்களின் இழவிலிருக்கையாலும்
சப்தாதி விஷயப்ராவண்யத்தாலும் ஆக, முன்பு தான் பட்ட துக்
கநிர்வேதத்தாலே என்றுதல்; இவ்வல்பரைத்திகோல்தாழ்ந்து -
இந்த ஆத்மாநுபவமாகிற அல்பமின்பத்திலே காலூன்றி தாழ்ந்து
என்றுதல், அதற்கிலே கால்சேர்ந்து என்றுமாய்ப்போமே; பக
வதநுபவத்தைப்பற்ற இவ்வாத்மாநுபவத்தை "அல்பம்"
என்னக்குறையில்லையிறே. உணர்முழுநலமான பராத்மவிவே
கம் பண்ணமாட்டாதே "முழுவுணர்வு - முழுநலம்" என்று பர
ரத்துக்குப் ப ரி பா க ம். கைவல்யஜ்ஞானத்தையுடையனும்
கைவல்ய ஆனந்தத்தை யுடையனுமிருக்கை யன்றிக்கே
அந்த பரமாத்மாவுக்கு அத்தம் ஜ்ஞான ஆனந்தங்கள் பரிபூர்ணமாய்
உடையனுமிருக்குமவன் என்றுதல், அன்றிக்கே ஈச்வரனுடைய
ஸ்வரூபமெல்லாம் ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய் இருக்குமென்பது
ஸ்வரூபமாகவும் குணமாகவும் சொல்லலாமிறே. இப்படி
யிருக்கிற பரமாத்மாவாகிற ஸர்வேச்வரன்பக்கலுண்டான அநுபவரஸி
கன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் ப்ராப்தமல்லவென்று விவேகம்
பண்ணமாட்டாதே. அல்பமான ஆத்மாநுபவத்திற்காட்டில் இவ்
வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவான அவனுடைய அநுபவமே இவ்
வாத்மாவுக்கு ப்ராப்தமானவை என்று விவேகம் பண்ணமாட்
டாதே என்றுதல்; அமுதவெள்ளத்தானாஞ் சிறப்புவிட்டு - பகவ
தநுபவமாகிற அம்ருதப்ரவாஹத்தில் அந்தர்பூதமாகிற ஸம்ருத்தியை
விட்டு, இவ்வாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான ஜ்ஞானயோகத்திலே
நிஷ்டனும் இந்த ஆத்மாவை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ராபகமான கைவல்ய
ஜ்ஞானயோகத்திலே நிஷ்டனும், இழிந்தவனும் யோகபலமான
ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே ஜ்ஞானயோகத்துக்குப் பலமான
ஆத்மாவினுடைய அநுபவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாக அநுப
வித்து - பலமாக அநுபவித்து, அநுபவித்து என்றது அநுஸ
ந்தித்து என்னவுமாம்; பின்பு இந்த யோகத்தின் அநுஷ்டானதசையில்

ஸரீரவிஶிஷ்டனாய் ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே பலமாக அநுப
வித்திருக்கு, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் - ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்குகை
க்குக் காரணமான ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபசரீரஸம்பந்தமும்,
பகவத்ப்ராப்தியும் அற்று - பகவானுடைய ப்ராப்தியும் அற்று,
அற்று என்கிற பதத்தை "ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் அற்று" என்றும்
"பகவத்ப்ராப்தியும் அற்று" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்
வயிக்கக்கடவது; யாவத் ஆத்மபாவி - மேல் ஆத்மா இருக்குமள
வும் அசரீரியாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநதேஹமான துபோமதக்காகவும்,
ஸூக்ஷ்மதேஹமானது இருக்கைக்காகவும் சொன்னதும் மேல் ஜன்
மம் எடுக்கைக்குக் காரணமாம், ஆகையாலே அசரீரத்வம் ஸித்தி
யாமல் ஜ்ஞாநைகஸ்வரூபசரீரங்கள் இன்றும் போனவ
ளவிலே அசரீரத்வம் ஸித்திக்கும், ஆகையாலே "அசரீரியாய்க்
கொண்டு" என்றருளிச்செய்கிறார். "யாவதாத்மபாவி அசரீரி
யாய்க்கொண்டு" என்றருளிச்செய்கையாலே உபாஸநதசையில்
ஸரீரவிஶிஷ்டனாய் உபாஸிக்குமவனாகையாலேயும், பலதசையில்
ஜ்ஞாநைகஸ்வரூப ஸரீரவிருத்தியைச் சேர்ந்தவனாகையாலேயும்,
மேல் ஆத்மவஸ்துவானது இருக்குமளவும் அசரீரியாயிருக்கு
மதாகும் என்று வாக்யத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம் ஸித்தாந்த
மாய்விடுகையாலே, ஜன்மகாரணமான ஸூக்ஷ்மஸரீரஸம்பந்தமு
மில்லையென்பதுஸித்தம். "[illegible]
ஸம்ருதம்" என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் - விரஜையில் ஸ்நானம் வித்த
மாகையாலே மேலே ஜன்மமெடுக்கைக்குக் காரணமான ஸூக்ஷ்ம
ஸரீரஸம்பந்தமில்லை என்பது ஸித்தமாயிற்று. ஜீவாத்மா ஒருவன்
கைவல்யமாய் நிற்குமவன் ஒருவன்.

(அவ.) இனி முமுக்ஷுக்கள் படியை அருளிச்செய்யத் திரு
வுள்ளம்பற்றி முந்துற முமுக்ஷுத்வத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்
கிறார்— (மோக்ஷத்தில்) இத்யாதியாலே

கக. மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு முமு
க்ஷுக்கள் என்று பேராகக்கடவது.

(வ்யா.) அதாவது— 'முக்திர்மோக்ஷோ மஹாநந்த:' என்கிற
படியே பகவத்ப்ராப்தியில் இச்சையுடையவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்
கள் என்று பேராகக்கடவது என்றுதல்; அதவா முமுக்ஷுக்கள்
என்று முச்லமோக்ஷணே என்கிற தாது ஸித்தமாக உண்டான
ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இச்சையுடையவர்களாகக்கடவது. மோக்ஷத்

த்திலே இச்சை என்று பகவத்ப்ராப்தியில் இச்சையுடையவராயிருக்குமவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்கள் என்று பேராகக்கடவது என்றும் சொல்லுமாம், ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இச்சையுடையவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்கள் என்று பேராகக்கடவது என்றுஞ்சொல்லுமாம்,

(அவ.) அவர்களை என்னுமபேக்ஷையில் அருளிச்செய்கிறார்— (அவர்கள்தான்) என்று தொடங்கி,

கஎ அவர்கள்தான் முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸகராய் இருப்பாரும், முமுக்ஷுக்களாய் ப்ரபந்நராயிருப்பாருமாய் இரண்டுபடிபட்டிருப்பர்.

(வ்யா.) அதாவது—அவர்கள்தான் கீழில் உதாஹரித்த லக்ஷணங்களையுடைய முமுக்ஷுக்கள்தான்; முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸகராயிருப்பாரும் - முமுக்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து பக்திநிஷ்டராயிருப்பாரும்; முமுக்ஷுக்களாய் ப்ரபந்நராயிருப்பாரும் - முமுக்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து ப்ரபத்திநிஷ்டராயிருப்பாரும்; ஆய் ஆகி; இரண்டுபடிபட்டிருப்பர் - இரண்டு ப்ரகாரம் பட்டிருப்பர். "மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்கள்" என்றதில் கீழ்ப்ரஸ்துதமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநத்வைவித்யத்தையும், அதிகாரித்வைவித்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கக்கடவது.

இப்படி சேதனஸ்வரூபமானது அஞ்சுபடி பட்டிருப்பதை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ.) அநந்தரம் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்— (ஈச்வரவிஷயத்தில்) என்று தொடங்கி.

கஅ ஈச்வரவிஷயத்தில் பரத்வமாவது-பரமபதத்திலே "அவாக்யநாதர:" என்றெழுந்தருளியிருக்கிற ஆதியஞ்சோதியுருவான பரவாஸுதேவர்.

அரு:— பரத்வமாவது - 'அதாவது காலமான ஸமஸ்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்க்கு போக்யனாய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு. "பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் பூர்ணனாயிருக்கும்." பரத்வத்திலிருப்பு — நாடுபரத்மேல் நிலைமாறிற நீனில முற்றத்திலே இனிய சதனகுணாம்ருதாதிகளாலே அலங்கரித்த ஸத்ராஸநாதிகள் ப்ரிமாற அத்தேசவாஸிகளுக்கு முகங்கொடுத்து திரிபுவனசக்ரவர்த்தியென்று விருது பிடிக்குமாப்போலவும், பரிகுலராகித்த கடலிலே வஸ்திக்கும் கான மேகம்போலவும், த்ருஷார்த்தன் ஸக்குவத்திச்சனைந்த மத்யத்திற்குத் தண்ணீர் வார்க்கும் நாகியவைப்போலவும் இது ஆனணம் ஜலம்போல் விளைவிபூதிக்கப்பாற்பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது— ஈச்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆவது - பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரமான ஈச்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆகிறது ஆகிறதுதான், பரமபதத்திலே - "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்கிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸ்தானமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே 'அவாக்யநாதர:' என்று எழுந்தருளியிருக்கிற - நித்யஸூரிகள் முதலானவர்களோடு வார்த்தைசொல்லாதேயிருக்குமவனாய், ஆதரமன்றிக்கேயிருக்குமவனாய், கம்பீரமாக எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், "வார்த்தைசொல்லான் ஆதரியான்" என்கிற இவ்வாக்யத்தாலே எந்த அர்த்தம் நிச்சயித்ததாய்த்து என்னில் அப்ராப்தவர்களைப் போலே பதறிக்கொண்டு இராதே இருக்கையும், "யேந யேந தாதா கச்சதி" என்றும், 'ஒடும்புள்ளேறி' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தனக்குத் திருவுள்ளமானபோது ஸஞ்சரிக்கையும், திருவடி மேல்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கையும் வேணுமாகில் திருத்துழாயை முடியிலே சூடுகை முதலான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையும், "திருமகள் பூமிபேணமுற்றமாகச்செய்யவீ" என்றும், "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய திவ்யமஹிஷிகளாலே போதல், பெரிய பிராட்டியார் தடக்கைமேல் சாய்ந்தமர் ஏந்தலாவோதல் நித்யஸூரிகள் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணவும், நீராடமில்லாதபோது அவர்கள் தங்கள் கைகளாலும் தலைகளாலும் பரிசுத்தங்களான திருத்துழாய்மாலை முதலிட்ட பதார்த்தங்களையேந்திக்கொண்டிருக்கவுமான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையும் 'மகனை' என்றபடி வேணுமாகில் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஜகதாகாரமான ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுமவனாயிருக்கையும், வார்த்தை சொல்லுங்காலத்திலே சொல்லுகையும் ஸர்வப்பாடில்லாத காலத்திலே வார்த்தைசொல்லாதிருக்கையும் ஆகிறவிவை சொல்லப்பட்டன. இங்ஙனன்றிக்கே "எப்போதும் வார்த்தைசொல்லாதிருப்பன்—எப்போதும் ஆதரியாதிருப்பன்" என்று சொன்னால் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யாதிகளும் அத்தாலேந்த ஸர்வேச்வரத்வாதிகளும், ஸௌசீல்யமுமின்றிக்கே போமிறே. ஆகையாலே கம்பீரமாக எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பைச் சொன்ன ப்ரகாரமாகக்கடவது; ஆதியஞ்சோதியுருவான பரவாஸுதேவர் - மூலகாரணபூதராய் அப்ராக்ருதமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியையுடையரான பரவாஸுதேவர். அதவா ப்ரதமதேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தையுடையரான பரவாஸுதேவர் என்றும்

சொல்லுமாம். "பரவாஸுதேவ" என்றது வ்யூஹவாஸுதேவ ரிருக்கையாலே, பரசப்தத்துக்கு "ஸ:பர:" என்ற ச்ருதிப்ரஸித் தத்தைப் பற்றச்சொல்லுதல், 'வாஸுதேவ' சப்தத்திற்கு வாஸு தேவாய என்ற ச்ருதி சொன்னபடியே 'ஸர்வத்ராஸௌ' என்னும் படியைப் பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக் குமவன் என்று சொன்னபடி.

(அவ.) வ்யூஹத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்— (வ்யூஹமா வது) என்று தொடங்கி,

௧௯ வ்யூஹமாவது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த் தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள்.

(வ்யா) அதாவது— வ்யூஹமாவது - வ்யூஹங்களாகுமவை, ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள் - "தத்ர ஜ்ஞாநபலாப்யாம்" என்றபடியே ஜ்ஞாநபலங்கள் இரண்டோடுங்கூடி ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ஸங்கர் ஷணரும், "ஐச்வர்யவீர்யஸம்பேதாத்" என்றபடியே ஐச்வர்ய வீர்யங்கள் இரண்டோடுங்கூடி ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரத்யும்ந ரும், "சக்தி தேஜஸமுத்கர்ஷாத்" என்றபடியே சக்தி தேஜஸ் ஸுக்கள் இரண்டோடுங்கூடி ஸ்திதிகர்த்தாவான அநிருத்தரும், 'ஷாட்குண்யாத்வாஸுதேவ:' என்று பட்டருளிச்செய்தபடியே அவர் மூவருடனே வ்யூஹவாஸுதேவனையுங்கூட்டி வ்யூஹசதுஷ் டயமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணும் வ்யூஹங்கள் மூன்றே.

(அவ.) விபவத்தின் படியை ஸங்க்ஷேபேண அருளிச்செய்கி றார்— (விபவமாவது) என்று தொடங்கி.

௨௰ விபவமாவது ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்.

(வ்யா.) அதாவது— விபவம் ஆவது - அவதாரங்களாவன, ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் - ஸ்ரீராமாவதாரமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணா

அரு— வ்யூஹம் பாற்கடல்போலே சென்று காணவரிதாம்படி யிருக்கும். இது "பரமேதாநுமிருப்பானொரு நாமங்கள் ஒரு ஸ்ராமத் திற்குக்கொடுத்த த்ரவ்யத்தை ஸாது ரோகவிசேஷம் வைக்கி விபஜித்துக் கொள்ளுமோபாதி க்ஷீராப்தியான அதீராப்தி

விபவம்:— பெருக்காறுபோல, தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீய மாயிருத்தல். இது "ஒளனத்ய ப்ரவாஹோபேதம் குளங்களிலே கைக்கொள்ளும் பிதாவோபாதிப், ஸண்டவஸ்த்ரம் போலவுமென்கை."

அவதாரமும், ஆதிசப்தத்தாலே மத்ஸ்யகூர்மவராஹாதி அவதாரங் களை பராமர்சிக்கிறது.

(அவ.) இனிமேல் அந்தர்யாமித்வத்தைப்பரதிகிறார் (அந் தர்யாமித்வம்) என்று தொடங்கி.

௨௧ அந்தர்யாமித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது— அந்தர்யாமித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக் கும் - அந்தர்யாமித்வமானது இரண்டுப்ரகாரமாயிருக்கும்.

(அவ.) கீழ் "அந்தர்யாமித்வம் இரண்டுபடி பட்டிருக்கும்" என் றது ஸ்வரூபவ்யாப்தியையும், விக்ரஹவ்யாப்தியையுமிறே, அவற் றை விவரிக்கிறார் — (அதாவது) என்று தொடங்கி.

௨௨ அதாவது 'அடியேனுள்ளான்' என்றும், 'எனதாவி' என்றும், 'என்னுயிர்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக் குள்ளும், 'போதிற்கமலமென்னெஞ்சம்புகுந்து' என்றும், அர

விபவம் அகர்மாய் சௌமுக்யபேதத்தாலேபேதித்திருக்கும், மத்ஸ் யத்வம், நிர்யக்த்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது, ஸ்வ ரூபேண அன்று. அதில் அப்ராக்ருதவிக்ரஹங்களுமாய், அநேகமுமா யிருக்கும். தீபாத்தப்த ப்ரதீபம்போலேயிருக்கிறவதாரங்கள் ப்ராதுர்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும். விதி, சிவ, பாவக, வ்யாஸ, ஜாமதக்ந்யார்ஜுந, வித்தேசாதிகளாகிற வேசாவதாரங்களெல்லாம் அஹங்காரயுக்த ஜீவர்களை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள். சித்தோபாதிகளுக்கு நிதாநபேதமும் ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாதியான சதுராத்மயமும் கேசவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்சத் பேதபின்னமான பத்மநாபாதி விபவமும், உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்யகூர்மவராஹாதியவதாரவிசேஷங்களும் ம்ருத்தியுடைய புஜாயுத வர்ணக்ருத்யஸ்தாநாதிபேதங்களும், அவதாரங்களுமாய் குறுயதமக்களு மாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம். அவதாரங்களுக்கு ஹேது— இச்சை, பலம் — ஸாது பரித்ராணாதித்ரயம். ஜன்மகர்மங்களிலும் ஸாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே அவதாரங்களுக்குஹேது கர்ம மாய் வேண்டாவோவென்னில், அதைத்தவிர்க்கை ஸாபம் வ்யாஜம், அவ தாரம் இச்சையென்று பரிஹரித்தது.

22. அந்தர்யாமித்வம்:— "அந்த:ப்ரவிஷ்டநியந்தாவாயிருக்கை. ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்களுக்குந் துணையாய், அவர்களை விடாதே நிற்கைக்குமேலே ஸௌபார்த்தமாக

விந்தப்பாவையும் தானுமகம்படி வந்து புகுந்து' என்றும், 'புந்தியில் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தழகன்' என்றும், 'உன்னுவாருள்ளத்தெல்லாமுடனிருந்தறிதி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீஸஹிதனாய் விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனுய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்துள்ளும் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ஸதாவலோகனம் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

(வ்யா.) அதாவது— அதாவது - அந்தர்யாமி ப்ரகாரமாயிருக்கும் வ்யாப்தியாவன. 'அடியேனுள்ளான்' என்று தொடங்கி 'ஆத்மாவுக்குள்ளும்' என்கிற வாக்யத்தாலாக ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச்சொல்லுகிறது,'போதில்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்த' என்று தொடங்கி 'ஸதாவலோகனம் பண்ணிக்கொண்டும்' என்றும் விக்ரஹவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது.

அவ்விரண்டிலும் முதல் ஸ்வரூபவ்யாப்தியையருளிச்செய்கிறார். 'அடியேனுள்ளான்' என்றும் தானடியேனுள் என்னுள்ளே உள்ளவன் என்றும், 'என்னுயிர்' என்றும் என்னுடைய ஆத்மா என்றும், என்னுயிர் என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எனக்கு ப்ராணபூதன் என்றுஞ் சொல்லுகிற ப்ரகாரமே. அதாவது "பராத்மா ஶரீரம்" என்கிறபடியே என்னைத் தனக்கு ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியாய், தாரகனுமிருக்கும் என்னுமர்த்தமும் சொல்ல வேண்டுமென்கிறதென்றிறே. ஆத்மாவுக்குள்ளும் "அந்த:ப்ரவிஷ்ட:" என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளேயிருக்கிற இருப்பும், ஆத்மாவுக்குள்ளேயிருக்கிற இருப்புஸ்வரூபவ்யாப்தி, அத்தைச்சொன்னபடி.

மேல் விக்ரஹவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது— போதில் கமலம் என் நெஞ்சம் புகுந்து என்றும், போதிக்கமலம் என்றது காலத்தில் விகஸிக்கிற கமலம் என்றபடி, அதுபோலேயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் ப்ரவேசித்து எனவும், அதவா, போதில்கமலம் என்றதுக்கு வ்யோமாதியின்றிக்கே மிக

திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு த்யேயமாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பர்யங்கஸ்தனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

இது, பூதஜலம்போலே, "ஸட்விஷ்" என்கிறபடி கண்ணுக்கு அவ் ப்ராக்கியோகத்தாலல்லாமல், விஷயாகாரமலிருக்கை. "ஸம தந்த்ர

விக்கும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் என்னவுமாம் ஸௌலப்யம் ஸதம் பெற்றவர்களுக்கு ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் விகஸித்திருக்குமதாயிறேயிருப்பது. "அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்த" என்றும் ஸ்ரீமத்மாவோடே கூடவிருக்கும் போது ஸாமானாஸிலுமான பிராட்டியும் தானுமாக அத்யந்த மான திருமேனியோடே வந்து ப்ரவேசித்து எனவும், "அகம்" என்ற இவனுடைய ஸ்வரூபம் என்னும் அர்த்தத்தையும், படி என்ற அவனுடைய திருமேனி என்றும் அர்த்தத்தையும் சொல்லவுமாம்; 'புந்தியில் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்' என்றும் புந்தி என்ற புத்தி என்றதாய் அதுதான் மனஸ்ஸாம் புத்தி என்னும் மனஸ்ஸுக்கு அவ்யதிரேகமென்று ஸ்ரீஸேனைச்சொன்னபடி. அன்றிக்கே புந்தி என்ற ஶரீரத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; புந்தியில் புகுந்து என்னுடைய ஶரீரத்தில் தன்னுடைய திருமேனியை வைத்து அதனை என் ஶரீரத்தில் திருமேனியோடே கூட ப்ரவேசித்து என்னவுமாம். தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்—தன் பக்கலிலே எனக்கு ஆதரம் பிறக்கும்படி தன்னுடைய திருமேனியை வைத்த அழகன், என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் தன்னுடைய திருமேனியைப் புகுரவைத்து தன் பக்கல் ஆதரம் பிறக்கும்படி வைத்த அழகன் என்னவுமாம். பெருக வைத்த அழகனன்று தன்னாலன்றிக்கே பெருகும்படி வைத்த, 'வைத்த அழகன்' என்றதுக்கு தன் பக்கலிலே எனக்கு ஆதரம் பிறக்கைக்காக என் புந்தியில் தன்னை வைத்த அழகன் என்னவுமாம், அழகன் "ஸௌந்தர்யம் ஸர்வகாரணமிதி காரணம்" என்கிறபடியே அழகையே நிரூபகமாக உடையவன். "உன்னுவார் உள்ளத்தெல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் பக்கலிலே மனஸ்ஸுடையவர் மனஸ்ஸிலே எல்லாம் திருமேனியோடே கூடவிருந்து "பக்கம் நோக்கறியான்" என்னும்படி ஒன்றேயொரு வார்த்தையன்றியே பரிச்சேதித்திருந்தாய் என்றுஞ் சொல்லுகிற ப்ரகாரமே. அதனை "உன்னுவார் உள்ளத்தெல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி" என்ற பாட

ஸ்வாத்மாவும் அறியாதபடி ஸகலமும் என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டு, ஸகல விஷயத்தையும் அறுக்கைக்காக ஹ்ருதயத்திலே முகம் காட்டியும், பித்தர் கருத்திலே கலந்திட்டுக்கொண்டும் பின்னே நின்று அதைத்தவிரும் பாதகமானவைகளும், மறைபட்ட வஸ்து சொல்லுக்கும் அதின் கருத்திலே இருந்த பகவன் அதன் செவியையிட்டு அதன் கண்ணே மறைக்கு

மாப்போது, கிலேக்கு வாய்த்திலப்பற்றியிருக்கையாலே அநுஷ்டிப்பார். அநுஷ்டிக்குமவ ஸ்வரூபங்கூட இருந்த பரித்தேஜப்பூதி என்றுஞ்சொல்லுகிறப்ரகாரமே என்னவுமாம், லக்ஷ்மீ ஸஹிதனும் - பிராட்டியோடே கூடினவனும், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனுங் கொண்டு - விலக்ஷணமாக இருந்துள்ள விக்ரஹவிசிஷ்டனாகக்கொண்டு, ஹ்ருதயகமலத்துக்குள்ளே "த்யாயேத்" இத்யாதிப்படியே ஆத்மாவோடேகூட ஹ்ருதயபத்மத்திலே இப்படி ஸ்வரூபவ்யாப்தியையும், விக்ரஹவ்யாப்தியையுமுடையவனும் கொண்டு, ஆத்மாவோடேகூட உபாஸகருடையவும், ப்ரபந்நருடையவும், ஹ்ருதயபத்மங்களிலே இரண்டு வ்யாப்தியாலுமிருக்கும். மற்ற ஸகல சேதநருடைய ஹ்ருதயகமலங்களிலே ஸ்வரூபவ்யாப்தியாலேயிருக்கும் என்றும் அதிகாரநருணமாக விசேஷவ்யாப்திதானிருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் சேதநருடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும், ஸகல நிவ்ருத்திகளையும், அவை எவை என்னில்— வேதமானது சேதநனைக் குறித்து— 'இதம் குரு இதம்மாகார்ஷீ:' என்று புண்யகர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், பாபகர்மத்தில் நிவ்ருத்தியும், விதிக்குமதாயிருக்க, அப்படிச்செய்யாதே பண்ணவொண்ணாதென்று விதித்த பாபகர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், பண்ணு என்று விதித்த புண்யகர்மத்தில் நிவ்ருத்தியும் உடையனாயிருக்கை; சேதநருடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் இப்படியிருக்குமிறே, பகவத்விஷயத்திலும் கைங்கர்யத்திலும், ஸ்வர்க்காதி இதர புருஷார்த்தங்களிலும் அர்வசிக்கும் கார்யம் முதலிலே பிக்கையிறே; ஆனால் இவனுக்குண்டாகிற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுடைய அர்வாமுண்டு என்னுள் ஸத்ருபீடாதி நிவ்ருத்தி வேணும்என்றும், அக்ஷபாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தி வேணுமென்றுபார்த்து இவன் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. கர்மநிஷ்டனுக்கு "தர்மப்ரஜாத்தம் வ்ருணீமஹே" என்று ச்ருதி விதித்தபடியே பகவதநுபவாதிகளிலும், ஆத்மாநுபவத்திலும் நிவ்ருத்தியும் ஐஹிகவிஷயத்திலும், ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகவிஷயத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாயிருக்கும். ஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கு இதர விஷயங்களில்

மப்போலவும், இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலவும், உணவில் வாயைக் கடிக்குமென்று உறக்கத்தில் பாலும் சோறும் புகட்டுக்கும் மாதாவைப் போலவும் அந்தர்யாமித்வம்". இன்னமும் சேதநாசேதநங்கள் சத்தை பெறவும், நான் அவர்தமையுடைய அடியார்கள் திறத்தில் "தெளிந்தேன்

நிவ்ருத்தியும் கர்மங்களிலுடையவும் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸ்வர்த்த பக்திரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸ்வர்த்தபக்தியான்பு பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனாகையாலே ஜ்ஞாநயோகம் சொல்லாது. கேவலனுக்கு இதரவிஷயங்களிலும் கர்மங்களிலும் நிவ்ருத்தியும், கைவல்யமான ஆத்மாநுபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும், அதுக்கு ஸாதநமாக பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியும் இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் பக்திநிஷ்டனான உபாஸகனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ஸ்வயத்ந ஸ்வரூபமத்தியில் ஸாதநத்வப்ரவ்ருத்தியும், கைவல்யத்திலும் ஸ்வர்க்காதிகளிலும் நிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகவும் பாதகமாகவும் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும் உபாஸகனுக்குண்டான ஸ்வயத்நரூபஸாதநப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்; ஆசார்யாபிமானநிஷ்டனுக்கு "விக்ரிர்பவதிவாசேந" இத்யாதிப்படி ஸ்வாபாதந்த்ரர் பக்கல் நிவ்ருத்தியும் ஆசார்யாபிமானநிஷ்டர் பக்கல் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். பரமபதத்திலே நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் "மருத்தோங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு" என்று எங்களுடைய ஸ்வபோக்த்ருத்வாதிதோஷங்களுக்கு மருந்தானவனே என்று அநுஸந்தித்து ஸ்வபோக்த்ருத்வாதி தோஷங்களில் நிவ்ருத்தியும், பகவதநுபவாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். இப்படி நித்யமுக்தருடையவும், ஆசார்யாபிமான நிஷ்டருடையவும், ப்ரபந்நருடையவும், உபாஸகருடையவும், கேவலருடையவும், கர்மயோக நிஷ்டருடையவும் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் என்கை. ஸதா அவலோகனம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டும், இப்படியிரண்டு ப்ரகாரங்களையும் "அஸம்ஸக்த:" என்னும்படி ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்குண்டான விகாராதிதோஷங்களில் பற்றின்றிக்கே, ஔதாஸீன்யத்தைக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு என்கை. (23)

(அவ.) இனி அர்ச்சாவதாரத்தை உபபாதிக்கிறார் மேல் (அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடங்கி.

சிக்கையணக்கழியாதே" என்றும், "தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகி தித்தித்த என் ஆவிதுயிரீதுணர்வில் நின்றவொண்சுடரைத் தேனே" என்று உள்ளே விசித்தல்.

௨௫. அர்ச்சாவதாரமாவது— "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர்" என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஒருருவும் ஓர் பேருமின்றிக்கே, ஆச்ரிதருகந்ததொரு வடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்ட பேரே பேராகவும், ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்போலேயும், ஸர்வசக்தனாயிருக்கச்செய்தே அசக்தனைப்போலேயும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேக்ஷனைப்போலேயும், ரக்ஷகனாயிருக்கச்செய்தே ரக்ஷ்யம்போலேயும், ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும் தேசகாலாவதியின்றிக்கே யெழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

(வ்யா) அதாவது— அர்ச்சாவதாரம் ஆவது - அர்ச்சாவதாரம் ஆகிறது. "தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே - தமர் உகந்தது எப்பேர் மற்று அப்பேர்" என்கிறபடியே "ஸ்வாரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம் க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி:" என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் உகந்ததான ஸுவர்ணரஜத தாம்ர தாருசிலா ம்ருண்மயங்களான த்ரவ்யங்களை வேறாதொரு திருமேனியைக் கோருகிறார்களோ, அப்படியே ஸுலக்ஷண த்ரவ்யம் என்றும், அவிலக்ஷண த்ரவ்யம் என்றும் பாராமல் தனக்குத் திருமேனியாக பரிக்ரஹிக்குமவனாய், ஆச்ரிதர் உகந்து எந்த திருநாமத்தையிடுகிறார்களோ, அந்த திருநாமமே திருநாமமாக பரிக்ரஹிக்குமவனாய் என்று சொல்லுகிற அருளிச்செயலின்படியே. தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பேருமின்றிக்கே தனக்கு இந்தத் திருமேனி வேணும், இந்தத் திருமேனி வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமலேயே, ஆச்ரிதர் உகந்தவடிவே வடிவாகவும், அவர்கள் இட்ட பெயரே பெயர் ஆகவும் - ஆச்ரயித்தவர்கள் ஆனவர்கள் தாங்களுகந்து ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தாலே விக்ரஹத்

அர்ச்சாவதாரம்:— குணபூர்த்தியுள்ளவிடமாயும், ப்ரபத்தி பண்ணும் ஸ்தலமாயுமுள்ளது. இது இருட்டறையில் விளக்குப்போல ப்ரகாசிப்பது. தேங்கின மடுக்கள்போலுள்ளது. "அவனிவன் என்று கழறேன்மின் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி. சேதநர்க்கபிமதமான த்ரவ்யங்களிலே தேசகால அதிகாரி நியதியில்லாதபடி ஸந்நிதி பண்ணும்

தைப் பண்ண என்றுல் கல்லதுவன்று அப்படியே அந்த விக்ரஹத்தில் அஸாதாரணமான அதிஷ்டானவிசேஷத்தை அதிஷ்டித்து அதுவே தனக்கு அஸாதாரணமான திருமேனியாக பரிக்ரஹித்தும், "என்னுடைய ராமன், என்னுடைய க்ருஷ்ணன்" என்னும்படி அவர்கள் உகப்பாலேயிட்ட திருநாமமே தனக்குத் திருநாமமாக அங்கீகரித்தும்; ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப் போலேயும் 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:' என்கிறபடியே தன் கார்யமும் பிறர் கார்யமுமெல்லாம் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் இழவு பேறுகள் ஒன்றுந்தெரியாத அஜ்ஞனைப்போலேயும் ஸர்வசக்தியாயிருக்கச் செய்தே அசக்தனைப்போலேயும் 'பராஸ்ய சக்தி:' என்றும் 'ஸர்வசக்தி:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கார்யங்களைச் செய்யுமளவில் எத்தனை ஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டானாலும் சக்தியில்லாதபோது கூடாமையாலே அதுக்காக ஸர்வசக்தி ஸம்பந்நனாயிருக்கச்செய்தே 'அசக்தமிவ சேஷ்டதே' என்னும்படி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகைக்கேற்ற சக்தியில்லாத அசக்தனைப்போலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேக்ஷனைப்போலேயும் "ஸர்வாந் காமாந், ததத்யாப்யேகாந்த இவ ஸஹ்யதே" என்றும், 'நாக்கொண்டு மானிடம் பாட' என்னும் பாட்டிலும், 'குன்றனும்' என்கிற பாட்டிலும் ஸாஸ்த்ரத்திலும், ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே தான் ஸமஸ்தகாமங்களையும் பொருந்திருக்குமவனாய், ஆச்ரிதர்க்கு ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்களை அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்குமவனாக இருக்கச்செய்தே 'ததிச்சயா' என்கிறபடியே லோகத்திலேயொருவன் பரிவாரமும் தகத்தரமும் கலிவுபட்டு, ஆசேதம் இத்தனை சோறுந்தண்ணீருங்கொடுக்குமவர்களுண்டோ இல்லையோ என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாப்போலே அவனும் தன்னையழிக்

க்ஷணக்ஷராம். "ராஜாதிராஜன் தன் புத்ரனுடைய பூம்படுக்கையிற் கட்டின் ப்ரஜையினுடைய தொட்டில் காத்தட போக்யமாக வந்து கிடக்குமாப்போலவும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் தொடக்கமான அர்ச்சாஸ்தலங்கள்." இது ஸ்வயம்வ்யக்தம், தைவம், ஸைத்தம், மாநுஷம் என்று சதுர்விதமாயிருக்கும். ஸ்வயம்வ்யக்தமாவது - ஒருவனுடைய ப்ரதிஷ்டையின்றிக்கேதானே ஆவிர்பவித்த ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீரங்கவிமானாதிகள், தைவமாவது - ப்ரஹ்மாதிகளால் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கப்பட்ட காஞ்சீ முதலான திவ்யதேசங்களிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்த

கும்வர்களாகவுமாம், ஸௌரேஜுபரவுமாம் எனக்கித்தனை சோதும் தன்னிருக்கொடுக்குமவர்களுண்டோ இக்லோ என்ற அவர்கள் அவனிப்ராதிகூலரிருக்கும்படியைப்போலவும், ஸம்ஸாரிகளிருக்கச்செய்தே ரக்ஷ்யம்பெறலேயும் அகாத்தில் அவ—ரக்ஷணே' என்கிற நாதவித்தமான த்ரிவிதசேதந அசேதநரக்ஷகத்வம் தன்பக்கலிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைபாச்ரயித்த ஜ்ஞாநாதிகருக்குப் பாதக்தாவிருக்குமாத்திரமன்றிக்கே, பத்தரான அம்பரீஷனுக்கும் க்ருபாபரவசனுக்கொண்டு ரக்ஷ்யபூதனாயிருக்குமிருப்பைச் சொன்னபடி. எங்ஙனே என்னில் 'நிக்ரஹானுக்ரஹசமர்த்தரா'கவும், 'லாக்ரீவம் நாதமிச்சதி' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநவான்களான விச்வாமித்ரர் பக்கலிலும், மஹாராஜர் பக்கலிலும் 'மமப்ராணாஹி' என்னும்படி ஐச்வர்யாபேக்ஷையுடையவர்களாய் பத்தரான பாண்டவர்கள் பக்கலிலும் தனக்கு ரக்ஷகாகவும், தான் அவர்களுக்கு க்ருபாநிராத்தாலும் வெளைப்பத்தாலும் ரக்ஷ்யபூதனாய்க்கொண்டு தனக்குமாத்யங்களைப்பண்ணியும் இப்படி ரக்ஷ்யபூதனாயிருந்த இருப்பு ப்ரஸித்தமிறே. "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" என்றதனே ஜ்ஞாநாதிகருக்கு தான் பரிக்ஷத்பாதக்தான் என்றருளிச்செய்தானிறே. "ஸித்தயேச்சஜனார்தம் ஸ்வாமித்வம் பரமார்த்தத: அமோத்தமன்யதர்தாஞ்ச ரக்ஷ்யஞ்சாபி ஜனார்த்தனம்" என்னவும் கடவதிறே.

ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு "ஸ்வத்வமாத்மனிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே ஸ்வத்வம் ஆனது ஆத்மாவின் பக்கலிலே ஆகவும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது தன்பக்கலிலேயாகவும் ஸ்வதஸித்தமாயிருக்க, அதைவிட்டு, ஸ்வத்வம் ஆனது தன் பக்கலிலும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது ஆச்ரிதன் பக்கலிலும் மாறாடவைத்துக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷய

பெருமான்கள். ஸைத்தமாவது - ருஷிகள் முதலானோர் ப்ரதிஷ்டிப்பித்த திருவல்லிக்கேணி முதலான திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்கள். மாநுஷமாவது - ஆதனிகஜனங்களால் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கப்பட்ட க்ராமங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்குமெம்பெருமான்கள். "இவைகள், முத்தத்துறையிலே குடிக் கட்டிக்கொண்டு கர்ஷகர்களைப்போலவும் க்ராமந்திரேவதைகளும் க்ருஹார்ச்சகளை மென்றதிருக்குருகைப்பிள்ளான் மணிப்பக்." இதன் பெருமையை 'ஸ்ரீவசநபூஷண அரும்பத விளக்கம்' முதலிய க்ரந்தங்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

மாம்படி "ஸகலசக்ஷுர்விஷயபச்யதி" என்கிற பாத்வ அவஸ்தைகுலைத்து சேதநருடைய மாம்ஸநேத்ரங்களுக்கு விஷயமாம்படி, ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாய்க்கொண்டு "ஸர்வபேஷ்யுத்தரோத்தர:" என்கிறபடியே ஆச்ரித அநாச்ரித விபாகமன்றிக்கே ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு; கோயில்களிலும் "பௌமஸ்தேஷ்வபி குடகுஞ்ஜேஷு" என்றபடி ஸ்வயம்வ்யக்த-திவ்ய-ஸைத்த-மாநுஷ-ஸ்தலங்களான கோயில்களிலேயும், க்ருஹங்களிலும் "களிவரப் விட்டின்பம்" என்னும்படி வர்ணாச்ரமாதிபாதியின்றிக்கே தன்பக்கல்பக்ஷவான பழம்போல் இருக்கிற திருவுள்ளக்கலையுடையவரான ஜ்ஞாநாதிகருக்கு ஆனைத் தாவஹராய்க்கொண்டு அவர்கள் க்ருஹங்களிலேயும், அன்றிக்கே க்ருஹங்களிலும்என்றது-ஆச்ரிதாநாச்ரிதவிபாகமறஎல்லாருடைய க்ருஹங்களிலும் என்றஞ்சொல்லுமாம்; தேசகால அவதியின்றிக்கே தேசத்துக்கு அவதியின்றிக்கே, காலத்துக்கு அவதியின்றிக்கே, தேச-கால-கரண-விப்ரக்ருஷ்டதையின்றிக்கே என்னுதல். தேசவிப்ரக்ருஷ்டதை-பரவ்யூஹங்களுக்கும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதை அவதாரங்களுக்கும், கரணவிப்ரக்ருஷ்டதை அந்தர்யாமித்வத்துக்கும் உண்டிறே. இந்த மூன்று தோஷமுமின்றிக்கே ஸர்வதேசங்களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும், ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் என்றபடி; எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்திதி. (23)

இப்படி பரஸ்வரூபமானது பஞ்சப்ரகாரமாக இருக்கும்படியையருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) மேல்புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தை உபபாதிக்கிறார் — (புருஷார்த்தங்களில்) என்று தொடங்கி.

உ௪ புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது-ப்ராணிரக்ஷணத்துக்குறுப்பாகப்பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது - புருஷார்த்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு தர்மம் ஆகிறது. ப்ராணிரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப்பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷங்கள் தாடாகாதிகள் முதலாக ஆச்ரித அநாச்ரித விபாகமன்றிக்கே அன்னபானாதிகளைபிட்டு ரக்ஷிக்கைக்கு அங்கமாக(ஹேதுவாக)செய்கிற க்ருஷி-வ்யவஹார-அத்யயனாதிப்ரவர்த்தக விசேஷம்.

அவ—அர்த்தமாவது ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (அர்த்தமாவது) என்று தொடங்கி.

உ௫ அர்த்தமாவது— வர்ணாச்ரமாநுரூபமாக தநதாந்யங்களை ஸங்க்ரஹித்து, தேவதாவிஷயங்களிலும் - வைதிகமான கர்மங்களிலும் - ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்டமான தேச-கால-பாத்ரங்களையறிந்து தர்மபுத்யா வ்யயிக்கை.

(வ்யா) அதாவது— அர்த்தம் ஆவது - அர்த்தம் ஆகிறது, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாக தன்னுடைய வர்ணத்திற்கும், ஆச்ரமத்திற்கும் உசிதமாக, தநதாந்யங்களை ஸங்க்ரஹித்து - அஸத் - பதித - சண்டாள - ம்லேச்சாதிகளுடைய த்ரவ்யத்தைப் பரிக்ரஹிக்கையன்றிக்கே, விஹிதவ்ருத்திகளாலன்றி பரிசுத்தமான அர்த்தத்தையும் தாந்யத்தையும் ஸம்பாதித்து தேவதாவிஷயங்களிலும் தேவதாராதநாதிகள் விஷயமாகவும், வைதிகமான கர்மங்களிலும் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணமாய் வருகிற க்ரியைகள் விஷயமாகவும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், ஸர்வப்ராணிகளின் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்டமான தேசகாலபாத்ரங்களையறிந்து உத்க்ருஷ்டமான புண்யக்ஷேத்ரங்களிலும் உத்க்ருஷ்டமான புண்யகாலமாகிற ஸங்க்ராந்தி புண்யகாலங்களிலும், வேதாந்தபாரகர்களையுடையராய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநநிஷ்டராய் போக்யராயிருக்குமவர்களே ஸத்பாத்ரர் என்று தெரிந்து, உத்க்ருஷ்டமான புண்யக்ஷேத்ரங்களையும், உத்க்ருஷ்டமான புண்யகாலங்களாகிற ஸங்க்ராந்தி புண்யகாலங்களையும், வேதாந்தபாரகர்களையுடையராய், ஸ்வரூபஜ்ஞாநநிஷ்டராய், போக்யராயிருக்குமவர்களே பாத்ரபூதராகப் பார்த்து அவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகையும். தர்மபுத்யா வ்யயிக்கை நிர்ப்பந்தபுத்தியாலே செலவிடுகை. அன்றிக்கே நம்மால் பண்ணினால் புண்யம் வரும் என்று நினைத்து தர்மபுத்தியாலே வ்யயமாக்குவது என்னவுமாம். (25)

(அவ) காமத்தின் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்— (காமமாவது) என்று தொடங்கி.

உ௬ காமமாவது ஐஹலௌகிகமாயும், பாரலௌகிகமாயும் த்விவிதமாயிருக்கும்.

உத்க்ருஷ்டமான தேசம்:— அயோத்தி, மதுரா, மாயா, காஞ்சி, அவந்திகா, காசி, த்வாரகை முதலியன. உத்க்ருஷ்டகாலம்:— மஹோதயம், அமாவாசை, உத்தராயணம், க்ரஹணம் முதலிய காலங்கள். தர்மபுத்யா வ்யயிக்கை:— பலத்தை இச்சியாமல் செலவுசெய்தல்.

(வ்யா) அதாவது— காமம் ஆவது - காமம் ஆகிறது, ஐஹலௌகிகம் ஆயும் - இஹலோகஸம்பந்தமாகவும், பாரலௌகிகம் ஆயும் - பரலோகஸம்பந்தமாகவும், த்விவிதமாயிருக்கும் - இரண்டு வகையாயிருக்கும். (26)

(அவ) த்விவிதகாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு முந்தற ஐஹலௌகிகத்தை உதாஹரிக்கிறார்— (இஹலோகத்தில் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

உ௭ இஹலோகத்தில் காமமாவது— பித்ருமாத்ருரத்ந தநதாந்ய வஸ்த்ர அந்நபாந புத்ர மித்ர களத்ர பசு க்ருஹ க்ஷேத்ர சந்தநகுஸும தாம்பூலாதி பதார்த்தங்களில் சப்தாதி விஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுகவிசேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— இஹலோகத்தில் காமம் ஆவது - இச்லோகஸம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, பித்ருமாத்ரு - ஹிதகாமனான பிதாவின்பக்கலிலும், ப்ரிய (காம) காமினியான மாதாவின்பக்கலிலும், ரத்ந - ரத்நங்களின்பக்கலிலும், தநதாந்ய - தநத்தின் பக்கலிலும், தாந்யத்தின்பக்கலிலும், வஸ்த்ர - உடுக்கும் வஸ்த்ரத்தின்பக்கலிலும், அந்நபாந - புஜிக்கும் அன்னத்தின்பக்கலிலும், குடிக்கும் ஜலத்தின்பக்கலிலும், புத்ரமித்ர - ஹிதரான புத்ரர்பக்கலிலும், இருவரையும் தம்பதாம்படியான ஸ்நேஹிதர்கள்பக்கலிலும், களத்ர - தாரத்தின்பக்கலிலும், பசு - க்ஷீரார்த்தமாக கோவின் பக்கலிலும், வாஹனங்களுக்குறுப்பான அச்வாதிகளிடம்; க்ருஹக்ஷேத்ர - வாஸஸ்தானமான க்ருஹங்களின்பக்கலிலும், பயிர்செய்கிற பூமியின் பக்கலிலும், சந்தநகுஸும - பூசுகிற சந்தனத்தின்பக்கலிலும், அலங்காரம் பண்ணுகிற புஷ்பத்தின்பக்கலிலும், தாம்பூலாதிபதார்த்தங்களில் - இன்னும் தாம்பூலம் ஆதியான பதார்த்தங்களின்பக்கலிலும், ஆக 'பித்ரு மாத்ரு' என்று தொடங்கி 'தாம்பூல' பர்யந்தம் சொன்ன பதார்த்தங்களில் என்றபடி; இவற்றில் மாதாவும் பிதாவும் ஸம்ஸாரபோக்யபதார்த்தங்கள்; ரத்ந சந்தந குஸும வஸ்த்ரங்கள்தாலும் பார்யையும் புத்ரரும் மித்ரரும் அலங்காரம் பண்ணும் பதார்த்தங்கள்; தநதாந்ய அந்நபாந பசு க்ஷேத்ர தாம்பூலங்கள் மேற்சொன்ன எல்லாருமநுபவிக்கிற பதார்த்தங்கள்; க்ருஹம் அவர்களெல்லாரும் வஸிக்குமிடம், குடும்பியானவன் தன்னொருத்தனுக்கே அநுபவிக்கும் பதார்த்தம் என்றும் சொல்லக்

டைது; இப்படி அந்தப் பதார்த்தங்களின் ஸப்தாதி விஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுகவிசேஷங்கள் என்றபடி. மேற்சொன்ன ஈத்ராதிபதார்த்தங்களில் ஸப்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணும் பதார்த்தத்தையும், அவ்வவருக்கும் ஸமுதாயமான பதார்த்தத்தையும் பிரித்துச் சொல்லுகையாலே ஈத்ராதிகளால் வந்த ஸுகவிசேஷங்களும் ஸப்தாதிவிஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுகவிசேஷங்களும் என்று பேசித்திருக்கிறது; மாதாபிதாக்கள் பக்கலுண்டான ஸுகவிசேஷம் ஸந்தோஷாதிகளும் வித்யாதிகளுமான கார்யங்களிலேயாயிருக்கும்; ஆக இவற்றால் வந்த ஸுகவிசேஷங்கள் என்றது ஆனந்தத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸுகவிசேஷங்கள் என்றபடி.

(அவ) பாரலௌகிகத்தை உபபாதிக்கிறார்— (பாரலௌகிகத்தில் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

௨௰ பாரலௌகிகத்தில் காமமாவது— இதில் விலக்ஷணமாய், தேஜோரூபமான ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலே சென்று, பசிதாஹமோஹசோகஜராமரணாதிகளின்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருதபானம் பண்ணி, அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே, ஸப்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகை.

(வ்யா) அதாவது— பாரலௌகிகத்தில் காமம் ஆவது பரலோகஸம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, இதில் விலக்ஷணமாய் - கர்மஸம்பந்தமான இந்த லோகத்தில் காட்டில் வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாய், விலக்ஷணமாவது அன்னபானபதார்த்தபோகாதிகளும் மூத்ரபுரீஷாதிகளுமின்றிக்கேயிருப்பதோடு அநிமிஷத்வமும், அம்ருதவேளையும் முதலான விசேஷங்களுமுண்டாகையாலே இந்த மநுஷ்யலோகத்தில் காட்டில் வைலக்ஷண்யம் என்றபடி. தேஜோரூபமான ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலே சென்று - இந்த பூலோகத்திலிருந்து 'ஜ்யோதிஷ்டோமேந, ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' என்கிறபடியே ஜ்யோதிஷ்டோமம், வாஜபேயம், அச்வமேதம், பௌண்டரீகம் முதலான யஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணி, ஸ்வதர்மஸ்வபத்தாலே, ஸ்தூலதேஹவிமோசநமானவுடனே தேஜோமயமாக

அப்ஸரஸ்— தேவலோகத்திலுள்ள பெண்கள் (ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை, க்ருதாசி, மேனகை முதலியவர்கள்) இவர்கள் பாற்கடலில் பிறந்தவரெனவும், காசிபர்க்கு முனி என்னும் பார்யையிடம் பிறந்தவர்களெனவும் புராணங்கள் கூறும்.

மான ஸ்வர்க்கம் ஆகியவைகளுள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலே போய், பசி தாஹ மோஹ சோக ஜராமரணாதிகள் இன்றிக்கே - பசியும், தாஹமும், ஸப்தாதிகளிலுண்டான வ்யாமோஹமும், ததபாயத்தில் சோகமும், அஸஹ்யமான ஜரையும் மரணமும், ஆதிஸப்தத்தாலே நரகமும் ஆகிற அவஸ்தாஸப்தகமின்றிக்கே, சோகம் என்கிறது— ஸம்ஸர்க்கவியோகாதி விபோகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஆர்ஜித்தபுண்யத்துக்கீடாக - பூலோகத்திலிருக்கும்போது யஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணியும், அன்னதான அர்த்ததாநாதிகளைப்பண்ணியும், ஸம்பாதித்த ஸுக்ருதத்துக்குத்தகுதியாக, அம்ருதபானம் பண்ணி - தேவர்கள் தரும் அம்ருதத்தைக்குடித்து, அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே ஸப்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகை - அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடனே ஸப்தாதி விஷயங்களின் அநுபவத்தைப் பண்ணுவது.

(அவ) ஆத்மாநுபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்— (ஆத்மாநுபவமாவது) என்று தொடங்கி.

௨௧ ஆத்மாநுபவமாவது— துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமான கேவலாத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் மோக்ஷமென்று சொல்லுவார்கள்.

(வ்யா) அதாவது— ஆத்மாநுபவம் ஆகிறது - ஆத்மாவையே அநுபவிக்கிற அநுபவம் ஆகிறது, துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமான - ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயாத்மக ஸம்ஸார துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமாகிற, கேவல ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் - கேவலஸப்தத்துக்கு கேவலனுடைய ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் என்னுதல்; அன்றிக்கே பகவதநுபவாதிகளின்றிக்கே மிகவும் ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் என்றுஞ் சொல்லுதலாகவுமாம்; மோக்ஷம் என்று சொல்லுவர்கள் - இப்படிப்பட்ட ஆத்மாநுபவமாத்ரமாயிருந்துள்ளதனையும் மோக்ஷம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். "யோகோமம்ருதம் ஸ்தாநம்" என்கிறபடியே துக்கரூபமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியையும், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மதேஹநிவ்ருத்தியையும் உடையவனுப், விரஜைக்கு அக்கரையிலேயிருக்கிற ஸ்தாநத்தில் ப்ரவேசித்து, தன்னையநுபவிக்கிறது எதுவோ, அதுக்கும் மோக்ஷம் என்று பேரக் கடவது. கேவல துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமான ஆத்மாநுபவத்தை மோக்ஷம் என்று சொல்லில் ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் ஸரீரவிசிஷ்டனுமிருந்தும் ஜ்ஞாநத்தாலே துக்கநிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொண்டு தன்னையநுபவிக்கிறது மோக்ஷஸப்தத்துக்கு எங்ஙனே சேரும்

படி? என்று கார்த்திகாபிப்ராயம்போலே தோற்றுகிறது; ஆகையால் ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம தேஹவிமோசனமுடையனும் விரஜைக்கு அக்கரையிலேயிருக்கிற ஸ்தானத்தில் ப்ரவேசித்து ஆத்மாநுபவத்தைப் பண்ணுவதும் மோக்ஷமென்றபிப்ராயம். இது 'யாவதாத்மபாவி அசரீரியாய்க்கொண்டு நிர்வாஹிருமவன்' என்றுமிவருளிச்செய்கையாலும் 'இங்ஙனே சொல்லுவர்கள்' என்ற பாபக்ஷம் அங்கீகரிக்கையாலும் இப்படிச் சொல்லவேண்டியிருப்பது; இதுவுமொரு பக்ஷமுண்டாகையாலே 'சொல்லுவர்கள்' என்று அருளிச்செய்தது. (29)

(அவ) அநந்தரம் பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்— (இனி) என்று தொடங்கி.

கூ0 இனிப் பகவதநுபவரூபமான பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷமாவது— ப்ராரப்தகர்மசேஷமாய் அவச்யமநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து, "அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநச்யதே" என்கிறபடியே ஷட்பாவவிகாராஸ்பதமாய், தமஸ்ஸ்வப்ராயமாய், பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து விபரீதஜ்ஞானத்தை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய் கர்மவாஸநாவர்த்தகமான ஸ்தூலசரீரத்தைப் பேணக்கொடுபோக விட்டு, ஸுஷும்நாநாடியாலே சிரக்கபாலத்தைப் பேதித்துப் புறப்பட்டு ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே அர்ச்சிராதிவழிபோந்து மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினூடேயுண் அன்னதோர் இல்லியினூடுபோய், ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும், வாஸநாரேணுவையும், விரஜாஸ்நாநத்தாலே கழித்து, ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படி அமாநவகரஸ்பர்சமும் பெற்று, சுத்தஸத்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷந்மயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய் பகவதநுபவைகபரிகரமாய் ஒளிகொண்ட சோதியுமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று, முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள நிரதிசயாநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தைப் ப்ராபித்து, லக்ஷ்மீஸஹிதனாய், பூமிநீளாநாயகனாய் விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் சூழ்விசும்பணிமுகில் குழாங்கள் கைதொழச் சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருருவான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை நித்யாநுபவம்பண்ணி நித்யகிங்கரஸ்வபாவனாகை.

(வ்யா) அதாவது— இனி - இவற்றைப் ப்ராப்தித்தன்மேல், பகவதநுபவரூபமான - பகவானையநுபவிக்கிற ரூபமாயிருந்துள்ள, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷம் ஆவது - புருஷனாலே அர்த்திக்கப்படுமதே லக்ஷணமாக உடையதாய் உத்க்ருஷ்டமுமாயிருக்கிற மோக்ஷம் ஆகிறது, 'பரமபுருஷார்த்தம்' என்றது ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்ற. ப்ராரப்தகர்மசேஷமாய் ஜன்மமெடுக்கைக்கு காரணபோக்யமான ப்ராரப்தகர்மத்தினுடைய சேஷமாய் அதாவது "பூர்வோத்தராகயோரச்லேஷவிநாசௌ" என்கிறபடியே பகவத்ப்ரபத்தியாலே ப்ராரப்தமென்றுப் பேரையுடைத்தாய், ஜந்மகாரணமான பூர்வாகங்களும் புத்திபூர்வகமாகவும் அபுத்திபூர்வகமாகவும் உண்டான ஸம்ஜ்ஞையால் உத்தராகங்களும் நசித்த பின்னிருக்கையாலே, அதுக்குத்தக்க ப்ராரப்தகர்மத்தினுடைய சேஷமாயிருக்கும் சரீரம் என்கை. அவச்யம் அநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து 'அவச்யமநுபோக்தவ்யம்' என்கிறபடியே அவச்யமாக அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாய் பூதஜன்மங்களுக்கும் பவிஷ்யத்காலஜன்மங்களுக்கும் காரணமான புண்யபாபங்கள் நசித்து, அன்றிக்கே ப்ராரப்தகர்மசேஷமான புண்யபாபங்கள் நசித்து என்னவுமாம், புண்யபாபரூபகர்மங்கள் நசிக்கும்போது ஸ்தூலதேஹம் நசிக்கையாலே இந்ஜன்மத்திலும் பூர்வகாலத்திலிருக்கிற புண்யபாபங்களுமே நசித்து, ஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரமிருக்கையாலே, அந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்துக்குக் காரணமான கர்மவாஸநைகளோடேயும், அந்த கர்மவாஸநாரூபமான ஸூக்ஷ்மதேஹமும் விரஜாஸ்நாநத்தளவுமிருக்கையாலே நிச்சயமான புண்யபாபரூபகர்மங்களே நசிக்கும் என்க; கர்மநிஷ்டனுக்கு அநுபவத்தாலேயாதல், ப்ராயச்சித்தத்தாலேயாதல், தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனநுஜ்ஞையாலேயாதல் கர்மம் க்ஷயித்து, ஸ்தூலதேஹம் விமோசனமாய் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ப்ராப்தியுண்டாம், ப்ரபந்நனுக்கு "இஷ்டதானம்" என்று சொல்லுகிறபடியே பகவதநுக்ரஹத்தாலே புண்யபாபங்கள் நசித்துப்போகையாலே இந்த சரீரமிருக்கும்தனையும் பூர்வசம்பந்தமான ப்ராரப்தசேஷத்தையும், பகவத்வைச்வரூப்யத்தால் ப்ராமத்தாலேயாதல், புத்தியாலேயாதல், பண்ணுங்கர்மங்களையும், ஸூக்ஷ்மரூபமாக அநுபவித்து ஸ்தூலதேஹநிவ்ருத்தியைப் பண்ணும் ஈச்வரன் என்கை. இப்படிகளாக புண்யபாபரூபகர்மங்கள் நசித்து, "அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநச்

யதே" என்கிறபடியே ஷட்பாவவிகாராஸ்பதமாய் - கர்ப்பத்தில் பிண்டாவஸ்தையுடன் ஜனித்திருப்பதும், பக்குவமானவாறே, கர்ப்பத்தினின்றும் பிறக்கிறதும், பின் பால்யாவஸ்தையாய் வளர்கிறதும், யௌவனாவஸ்தையாய் பாபபுண்யங்களை ஆர்ஜிக்கிறதும், வார்த்தகாவஸ்தையாய் ஜரிக்கிறதும், மரணாவஸ்தையையடைந்து போம் என்னுமவை பண்ணுகிறதுமாகச்சொன்ன விகாரஷட்கத்துக்கும் ஆதாரமாய், [illegible] ஆமயமாய - ஆத்யாத்மிகம் என்றும், ஆதிபௌதிகம் என்றும் ஆதிதைவிகம் என்றும் சொல்லப்பட்ட மூன்று தாபங்களுக்கும் ஸ்தானமாய், ஆத்யாத்மிகம் ஆவது ஶரீரத்தில் நின்றும் வருகிற வ்யாதிகளால் ஸம்பவிக்கிற து:க்கம்; ஆதிபௌதிகம் ஆவது ஸர்ப்ப வ்ருச்சிகாதி பூதங்களால் வருகிற து:க்கம், ஆதிதைவிகம் ஆவது அஶநிபாதப்ரதிகளால் வருகிற து:க்கம், அஶநி — இடி. ஆதபம் - வெய்யில் இவற்றுக்குத் தங்குமிடமாய் என்றது, பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து "பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்" என்றபடி பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை மறையச்செய்து, இங்கு பகவத்ஸ்வரூபாதிகளின் ஞானபகர்த்தமான ஆத்மாவினுடைய ஞானாதிகளையும் ப்ரகாசிப்பியாதே மறையவைத்து என்னவுமாம்; விபரீதஜ்ஞானத்தை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய் "விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம்", என்கிறபடியே விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கக்கடவதாய், அதாவது பகவத்ஸ்வரூபாதிகளையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மனையமான ஞானாதிகளையும் மறையச்செய்வதுமாத்திரமன்றிக்கே, 'அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா' என்னும்படி அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், இந்த்ரியங்களில் ஸ்வாதந்த்ர்யபுத்தியையும் ஜநிப்பிக்குமதான புத்தியையும் பிறப்பிக்குமது என்றபடி. ஸம்ஸாரவர்த்தகமான ஸ்தூலஶரீரத்தை ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பிக்கிற ஸ்தூல தேஹத்தை உபேக்ஷையோடே போகட்டு "ம்ருத்யும் ப்ரபத்யாதிதிஷ்ய:" என்னும்படி-தன்னுடைய ஞானத்தாலே இந்த ஶரீரம் போகவேணும். பகவத்ப்ராப்தியை சீக்ரமாகப் பெறவேணும் என்று தேஹத்திலே நிர்வேதத்தோடே, உதாஸீன த்ரவ்யத்தைப் போகட்டாப்போலே போகட்டு, ஸுஷும்நாநாடியாலே ஶிர: கபாலத்தை பேதித்துப்புறப்பட்டு ப்ரஹ்மரந்த்ரத்திலிருக்கிற ஸுஷும்நா நாடியாலே. ஶிரஸ்ஸிலேயிருக்கிற ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தை பேதித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டு,

ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடே வாஸோ வாஸித்ய ஸ்தூலதேஹத்துக்குக் காரணமான ஸூக்ஷ்மஶரீரத்துடனே ஆகாஶத்திலே ஏறுகைக்கான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை ப்ராபித்து; மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின்னன்னடுவுள் - அன்னதோரில்லியினூடு போய் ஜ்ஞானநிதிகளுமான ஸஹஸ்ரகிரண விஶிஷ்டனான ஸூர்யமண்டலத்தினுடைய நன்றாய் நடுவிலிருக்கிற அத்விதீயமான ஒவ்வியின் நடுவில் "பித்வா ஸூர்யமண்டலம்" என்றபடி-பேதித்துப்போய்; நிதிநுழைப்-பொருமை, யத்வா, "அன்னதோர் இல்லியினூடுபோய்" என்கிற வாக்யத்துக்கு ஸேர்பதுக்குந் நேமியிருக்கிற அர்ச்சிபிமாநி- அஹரபிமாநி - ஶுக்லபக்ஷாபிமாநி, உத்தராயணாபிமாநி-ஸம்வத்ஸராபிமாநிகளுடையவும் வாயுவினுடையவும், ஸ்தானங்களைக் கடந்து ஸூர்யமண்டலத்துக்கு மேலேயிருக்கிற சந்த்ரமண்டல வருணமண்டலங்களையும், இந்திரனுக்கு ஸ்தானமான ஸ்வர்க்கலோக மஹர்லோக ஜனலோக தபோலோகங்களையும், சதுர்முகன்ஸ்தானமாகிய ஸத்யலோகத்தையும், அண்டகடாஹத்தையும் கடந்து, "வாரிவஹ்நி அநிலாகாஶை:" என்னும்படி-ஜல அக்னி வாயு ஆகாச அஹங்கார மஹத் அவ்யக்த ஆவரண ஸப்தகத்தையும் கடந்து விரஜையளவுஞ் செல்லுமதுக்கு உபலக்ஷணமாகச் சொல்லவுமாம்; ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தையும் வாஸனா ரேணுவையும் விரஜாஸ்நானத்தாலே கழித்து ஸ்தூலதேஹத்துக்குக் காரணமான ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தையும், ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம தேஹகாரணமான கர்மத்தினுடைய வாஸனையையும், கர்மத்தினுடைய ரேணுவையும், ரேணு-தூள், தூசு என்றபடி; "தத்ரைய ஸ்பர்ஶமாத்ரேண" இத்யாதிப்படி விரஜையில் பண்ணும் ஸ்நானத்தாலே கழியச்செய்து, அதாவது போக்கி, ஸூக்ஷ்மதனுக்களும் ஆகும்படி அமானவகரஸ்பர்சம் பெற்று லீலாவிபூதிக்குள்ளேபட்ட ஸநாமம் எல்லாத்தையும்படி, "அமானவம் ஸமாஸாத்ய" என்கிறபடியே பகவத்ஸங்கல்ப விஶேஷமான அமானவனுடைய ஸ்பர்ஶத்தையும் பெற்று, ஶுத்தஸத்வாத்மகமாய் "குணம்மறியம்" என்னும்படி லீலாவிபூதியைப்போலே ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணத்ரயாத்மகமன்றிக்கே கேவல ஶுத்தஸத்வமயமாய்ப் பஞ்சோபநிஷந்மயமாய் பாரமேஷ்டி ஆதி ஶக்திபஞ்சமயமாய், அதாவது பரமேஷ்டி புமான் விஶ்வ நிவ்ருத்த ஸர்வ என்னும் ஶக்திபஞ்சமயமாய், ஜ்ஞான ஆநந்த ஜனகமாய் "இருள் தருமாஞாலம்" என்றபடி-அஜ்ஞானாதிகளை ஜனிப்பிக்கக் கடவதான லீலாவிபூதிகளுக்குள்ளேயிருக்கிற பாஞ்ச

பௌதிகமாகிய ஸம்போகன்றிக்கே பகவத்குணாநுபவஜ்ஞானத்தையும் அவ்வனுபவஜன்யஜ்ஞான ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் ஜநிப்பிக்கக் கடவதாய், பகவதநுபவைகஸாதநமாய் பகவானை அநுபவிக்கைக்கு அத்விதீய ஸாதனமாய்; ஒளிகொண்ட சோதியும் ஆயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப்பெற்று "ஒளிகொண்ட சோதியுமாய்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே, தேஜஸ்ஸை உடைத்தாய்க் கொண்டு ப்ரகாசத்தையுடையதான அப்ராக்ருத சரீரத்தைப் பெற்று, முடியுடை வானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள விட்டங்களையுடையரான நித்யஸூரிகள் வரிசைவரிசையாக எதிர் கொண்டுவர, ரத்நாங்கமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைப் ப்ராபித்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுடைய மண்டபாதிகளில் காட்டில் அதிசயத்தையுடைத்தாய்- ஆனந்தமயமாய்- ஸ்ரீமத்தமாய்- விலக்ஷணமான மணிகளாலே சமைக்கப்பட்டதான ஆஸ்தானமண்டபத்தைக்கிட்டி, லக்ஷ்மீஸஹிதனாய் "ச்ரீஸஹாய:" என்கிறபடி பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனாய், பூமிநீளா நாயகனாய் "ஸ்வம்பூதபூமிநீளா நாயக:" என்றும் "உபாப்யாம் பூமிநீளாப்யாம்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பார்ச்வஸ்தராயிருக்கிற பூமி நீளைகளாகிற தேவிமார்க்கு நாயகனாய், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் "நீலதோயதமத்யஸ்தா" என்றும், "நீலமேக நிபச்யாமம்" என்றும், "நீலமுகில்வண்ணன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே விலக்ஷணமான திவ்ய திருமேனி விசிஷ்டனாய், குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழ ஸூழ்ந்திருக்கிற நித்யமுக்தருடைய குழாங்கள் கைதொழ. சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே திவ்ய ஆயுத திவ்ய ஆபரண திவ்யகந்த திவ்யமால்ய திவ்ய அங்கராகங்களையுடையவனாய், பிராட்டிமாரோடே இருக்கையான சேர்த்தியுடையவனாய் நித்யமுக்தருடைய சேர்த்தியுடையவனாய். முந்தின தேஜ:ப்ரவாஹத்துக்குள்ளே, எழுவதோர் உருவென கீழ் உபபாதித்த தேஜோ விசேஷங்களிற்காட்டில் மேலே பெருகிறதாய் அதிப்ரகாசமாய் அத்புதமாய், அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனாய், "உருவமென" என்று நிருபேக்ஷமாய்ச் சொல்லுமாம்; ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனை, நித்யாநுபவம் பண்ணி நித்யாநுபவம் செய்து "நித்யம்" என்றது யாவதாத்மபாவி என்றபடி; அதாவது "ஆப்ரஹ்மபவநால்லோகா:" என்று பகவான்தானே அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வர்காநுபவம் தொடங்கி சதுர்முக ஐச்வர்யபர்யந்தமான அநுபவங்களெல்

லாம் இந்த லோகத்தில் பண்ணின ஸாத்ருகர்மத்துக்கு ஈடான வைபாநகையாலே அல்பங்களாய், புநர்ஜன்மஹேதுக்களாய், அநித்யங்களாயிருக்கையாலே நித்யாநுபவம் என்று சொல்லவொண்ணாதிறே; கைவல்யாநுபவும் பகவதநுபவ அபேக்ஷையில் அல்பமாய் அத்யல்பமாய், ஸ்வாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே நித்யமாயிருந்தாலும்- ஸாரஸ்யாபந்நமாயிருக்குமதாகையாலே ஆத்மவஸ்து இருக்குமளவும்- புருஷார்த்தமாவதாகையாலே ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய யௌவனத்வநுவர்த்தனத்தைத் தானே பண்ணுமாப்போலே பாதா(ஸ்வாபக)நுபவம் என்று சொல்லப்படும்; பகவதநுபவம் அவையிரண்டும் போலன்றிக்கே நித்யமாயிருக்கும் என்றபடி; நித்யவிக்ரஹ ஸ்வபாவனாகை "நித்யலிங்கா:" என்றபடி. நித்யமாகவிருக்கிற ஸ்வபாவமுடையனாகை. அதாவது- யாவதாத்மபாவி என்றபடி. நித்யசப்தத்துக்கு ப்ரதிதினம் என்று அர்த்தம் சொல்லில்- "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்கிறபடியே காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்துக்கு இந்த பூலோகம்போலே காலக்ருத பரிணாமம் ஸம்பவித்து கர்மலோகம் என்று சொல்லும்படி வருமிறே. ஆகையாலே யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யரூபமான ஆநந்தமென்று தாத்பர்யம்.(30)

இப்படி புருஷார்த்த ஸ்வரூபமானது பஞ்சப்ரகாரமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனி உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார் மேல்- (உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது) என்று தொடங்கி.

௩௧ உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது- யஜ்ஞ தாந தபோ த்யான ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞ அக்நிஹோத்ர தீர்த்தயாத்ரா புண்யக்ஷேத்ரவாஸ க்ருச்ர சாந்த்ராயண புண்யநதீஸ்நாந வ்ரத சாதுர்மாஸ்ய பலமூலாசந சாஸ்த்ராப்யாஸ ஸமாராதந ஜபதர்ப்பணாதி கர்மாநுஷ்டானத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே பாபநாசம்பிறந்து, அத்தாலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற தர்மபூதஜ்ஞானத்துக்கு சப்தாதிகள் விஷயமல்லாமையாலே விஷயவைராக்யம் பிறந்து யம நியம ஆஸந ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹார த்யான தாரணை ஸமாதிரூபமான அஷ்டாங்க யோகக்ரமத்தாலே யோகாப்யாஸகாலத்தளவும் ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை.

(வ்யா.) அதாவது— உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது, உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு கர்மயோகம் ஆகிறது; யஜ்ஞ "வஸந்தே வஸந்தே" என்கிறபடியே யஜ்ஞங்களாலும், தாந, அன்ன கோ பூ ஹிரண்யாதி தானங்களாலும், தப: "தபோத்யாகஸ மாநிபி:" என்றும் "வெங்கானமும் கல்லும் கடுமழையும், கொதிக்க" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சரீரத்தைப்பொறுத்து முடிவைத்தை ஸம்வத்ஸர வக்கப்ப ப்ரகாரத்தபல் பண்ணுவதாலும் த்யாக "யத்ஸ்ரீ மநஸா த்யாயதி" என்கிறபடியே மானஸத்யாகத்தாலும், ஸர்வ்யாவர்த்தன காலாதிதமானவற்றை ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டியும், அகலே ப்ரத்யவாயமும் வருமிறே. அவை

யஜ்ஞ - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்கள், தானம் கோதானம், பூதானம், திலதானம், ஹிரண்யதானம் க்ருததானம் முதலியவை. தபம் - வெயில்காலத்தில் பஞ்சாக்னிமத்தியிலும், மழைகாலத்தில் கழுத்தளவு ஜலத்திலும், பனிகாலத்தில் மலையின் உச்சியிலிருந்தும் தவம் செய்தல். பின் தானும் அடக்கி பகவானைத்தியானஞ்செய்கிறது தியானம். இதைஞ்சு விதமாயிருக்கும்.

1. பகவானைத்திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு திவ்ய ஆயுதங்களோடு தியானித்தல்.

2. திவ்யஆபரணத்தோடுகூடி இருக்கும் இருப்பைத் தியானித்தல்.

3. பகவானுடைய ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் நினைக்கிறது.

4. வேறுபட்டிருக்கிற அவயவத்தைவிட்டு ப்ரதான அங்கத்தை நினைக்கிறது.

5. அவயவசமுதாயத்தைத்தியானித்தல்.

தியானமாவது ஒன்றைவேறு எண்ணம் கலப்பில்லாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் ஸாந்தி என்பது. தியானத்திற்கும் ஸாந்திக்கும் வித்யாசம்- பகவானுடைய திருமேனியையும் சேர்த்து நினைத்தல் தியானம், ஸாந்தியென்பது பகவானுடைய திருமேனியைவிட்டு ஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது.

ஸந்தியாவந்தனம்:— மூன்று காலத்திலும் ஸூர்யமண்டலமத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தியானித்து அர்க்யப்ரதானம் ஸமர்ப்பிக்கை. மூன்றுகாலங்களில் செய்கிற சந்தியாவந்தனங்களிலும் ஸூர்யனுக்கபிமுகமாக நின்று இரண்டு கைகளும் சேர ஜலத்தை எடுத்து காயத்ரியாலும் அபிமந்திரித்துவிடுகிற ஜலம். இந்த அர்க்யப்ரதானத்துக்கு ப்ரயோஜனம் - மந்தேஹரென்கிற அஸுரர்கள் ப்ரஹ்மாவினுடைய வரத்தினால் பலத்தையடைந்து ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸைப் பொறுக்கொட்டாமல் தடுத்து எப்போதும் யுத்தம் பண்ணுகிறார்கள். அர்க்யப்ரதானம் பண்ணினால்

வர்ணாச்ரமங்களுக்காகக் காலத்ரயத்திலும், தப்பாதபடி ஸந்த்யாவந்தனாதிகளும் பண்ணுவதாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ மனுஷ்யயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைப் பண்ணுகையாலும், அக்நிஹோத்ர "யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" என்றபடி- கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம்- தக்ஷிணாக்நி ஆகிற அக்நித்ரயமும், ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸவங்களில் பண்ணும் ஆராதனமும் ஆகிறவற்றாலும், அதாவது அக்நிஹோத்ரம் என்றது ஸாயமௌபாஸனமும், ப்ராதரௌபாஸனமும், என்றுசொல்லுமவை; தீர்த்தயாத்ரைகளாலும், புண்யக்ஷேத்ரவாஸ ஞானஸாதனமாகவும், முக்திஸாதனமாகவும் பண்ணும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸத்தாலும், 'தேசே

இந்த ஜலம் வஜ்ராயுதமாய்க்கொண்டு அவ்வஸுரர்களை மந்தேஹாருணம்; என்கிற த்வீபத்தில் எறிந்துவிடுகிறது என்றும், அந்த ஜலத்தினால் ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸு விருத்தியடைந்து அஸுரர்கள் தோற்றுப்போகிறார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்:—

1. பூதயஜ்ஞம்— காக்கை முதலான ஜந்துக்களுக்கு அன்னம் போடுகிறது.

2. தேவயஜ்ஞம்— தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்னியிடத்தில் வித ஆஜ்யம் ஸமித்துக்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்கிறது.

3. பித்ருயஜ்ஞம்—பித்ருதேவதைகளை உத்தேசித்து ஸ்வதா என்று அன்னத்தையாவது ஜலத்தையாவது விடுகிறது.

4. மநுஷ்யயஜ்ஞம்— ஸத்புருஷர்களுக்கு அர்க்யபாத்ய ஆஸனம் ஸமர்ப்பித்து போஜனம் கொடுத்து ஸத்காரம் செய்து ப்ரஸாதம் செய்து வைக்கிறது.

5. ப்ரஹ்மயஜ்ஞம்— தன் குலத்திற்கு ஏற்பட்ட வேதசாகைகளில் ஒருசாகையை அத்யயனம் செய்கிறது. இவ்வாறிதம் தன் குலத்து தேவதைக்குத் திருவாராதனம் செய்கிறது.

அக்நிஹோத்ரம்:—நித்ய ஹோத்ரம்-இது ஸாதாரண அக்நிஹோத்ரம். தார்ய அக்னிஹோத்ரம் இரண்டாவது. ஸாதாரண அக்நிஹோத்ரம் ப்ரதிதினம் செய்கிற ஔபாஸனத்தீ; தார்யாக்நி—தன்னுடைய கல்யாண காலத்தில் ஔபாஸனக்கினியின் உஷ்ணத்தைதூக்கும்பெருட்டு ப்ரதிதினம் செய்துவரும் ஸரீரமுடிவில் அந்த அக்னியைக்கொண்டு தஹந ஸம்ஸ்காரம் செய்கிறது. தீர்த்தயாத்திரை:— கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, நருமதை, ஸிந்து, காவேரி, கோதாவரி, சோணை, துங்கபத்திரா, முதலியபுண்ய தீர்த்தயாத்திரை.

யம் ஸர்வகாமதுக்" என்னக்கடவதிறே! க்ருச்ர புண்யவிசேஷத்தாலே விளையாதல் புண்யபதி நிர்கதியிலேயாதல் பாபாநுசார்த்தமாகப் பண்ணும் ப்ராயச்சித்தரூபமான(ஸர்வானுகூல்யத்தான க்ருச்ரரூப கர்மா நுஷ்டானத்தாலும்,) சாந்த்ராயண "புக்த்வா சாந்த்ராயணம்" "சரேத்" இத்யாதிப்படியாய் அநுஷ்டிக்கும் சாந்த்ராயணவ்ரதத்தாலும். புண்யநதிஸ்நாந பாபமானது க்ஷிக்கைக்காகவும் புண்யமானது வருகைக்காகவும், பூலோகத்திலுள்ள கங்காதி புண்ய நதிகளில் பண்ணும் ஸ்நானத்தாலும், வ்ரத அவாந்தர விசேஷமான நிர்ஜலைகாதசிகளாலும், சாதுர்மாஸ்ய ஆஷாட சுக்ல ஏகாதசி தொடங்கிக் கார்த்திக சுக்லைகாதசி பர்யந்தமாக உண்டான சாதுர்மா ஸ்யத்தாலும் "விஷ்ணுபஞ்சகம்" என்றபோம். அந்த சாதுர்மாஸ்யத்தில் என்றும் கஞ்சசிபாமல் ஒரிடத்தில் இருக்கவேணு மென்கிற நிஷ்டையாலும், இது ஸந்யாஸிகளுக்கும் க்ருஹஸ்தருக்கும் ஒக்குமிறே! பலமூலாதி அரண்யபலங்களையும் *ஸாரணைமுதலாக உண்டான கந்தமூலாதிகளையும் ஆஹாரம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கைகளாலும், ஸாஸ்த்ராப்யாஸ ஸாஸ்த்ரங்களினுடைய அப்யாஸத்தாலும், ஸமாராதன தேவதைக்கு ப்ராஹ்மண

[1] க்ருச்ரம்;— இது ப்ராயச்சித்த கர்மங்களில் ஒன்று. ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரம், சிசு க்ருச்ரம், ப்ராஜாபத்யக்ருச்சரம், சந்தபனக்ருச்ரம், அதிக்ருச்ரம், க்ருச்ராதி க்ருச்சரம் என்று அனேக விதமாயிருக்கும். க்ருச்ரம் - கால் விராகன், 10 20, 30, க்ருச்சரம் செய்தவர்களுக்குச் சேர்த்த கொஞ்சம் பாபத்தைப் போக்கக் கொள்ளுகிறது. இவ்வாறுடன் பதினாயிரம் காயத்ரி, 200 ப்ராணாயாமம், 1000 திலஹோமம், வேதாத்யயனம் செய்கிறது.

சாந்த்ராயணம்:— இது ப்ராயச்சித்தகர்மம்; யவமத்யசாந்த்ராயணம் பிபீலிகா மத்யசாந்த்ராயணம், ருஷி சாந்த்ராயணம், சிசு சாந்த்ராயணம் யதி சாந்த்ராயணம், என்று பலவிதம்: சந்திரன் கலை குறையும்போது ஆஹாரத்தைக் குறைத்தும், விருத்தியாகும்போது அதிகப்படுத்தியும் செய்கிறது. கவளம் 400-குண்டுமணியிடை, சாந்த்ராயணம் என்பது 30-நாளில் முடிக்கக் கூடிய விரதம். ஒருவன் ஆஹாரத்தை பதினைந்து பாகமாகப்பண்ணி கிருஷ்ண பக்ஷம் ப்ரதமை முதல் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பாகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுவந்து சுக்லபக்ஷம் முதல் ஆஹாரத்தை பதினைந்துபாகமாகப் பண்ணி ஒவ்வொரு பங்காக ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறது. பூர்ணிமையன்று பூர்ணமான ஆஹாரம்.

விரதம்:—உபவாஸம்,400 விதமுண்டு. தர்ப்பணம்—ஜலம் விடுகிறது.

* ஸரோருணம் கருணைக்கிழங்கு.

ஸமாராதனங்களாலும், அதாவது- ஸாஸ்த்ராப்யாஸ ஸமாராதனை என்னையாலே ஸாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணி க்ரந்தஸாரத்யர்த்தம் பண்ணுகிற ஸமாராதனத்தாலும் என்னவுமாம்; ஜப ஸாதனை ஹோமாதி ஸங்க்யையாகப்பண்ணும் ஜபத்தாலும், தர்ப்பணாதிகர் மாநுஷ்டானத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே தேவதைக்கு ஆதிகளுடைய தர்ப்பணாதிகளான கர்மங்களின் அநுஷ்டானத்தாலும் உண்டான ஸரீரசோஷணத்தாலே, பாபநாசம் பிறந்து பாபங்களுக்கு க்ஷயம் பிறந்து, அத்தாலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற தர்மபூதஜ்ஞானத்துக்கு அத்தாலே என்றது- அந்த பாபக்ஷயத்தாலே—என்னுதல், அன்றிக்கே, காயசோஷணத்தாலே என்னுதல், "மனஇந்த்ரியேண" என்னும்படி அந்தரிந்த்ரியமாகிற மனஸ்ஸை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கிற இந்த்ரியத்வாரா ஸாதனங்களான க்ஷமிக்குமதாய், ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்துக்கு, ஸப்தாதிகள் விஷயம் அல்லாமையாலே இதரவிஷயங்களான ஸப்தாதிகள் விஷயங்களல்லாததினாலே, விஷயாபேக்ஷை பிறந்து பகவத்விஷயத்தில் அபேக்ஷை ஜநித்து, யம நியமம் ஆவது பாஹ்ய இந்த்ரியநிக்ரஹமும், நியம நியமம் ஆவது- அந்தரிந்த்ரிய நிக்ரஹமும், பாஹ்யபரிசுத்தி என்றும், ஆந்தரபரிசுத்தி என்றும் சொல்லுவார்கள்; ஆஸநம் ஆஸநம் ஆகிறது- கூர்மாஸநம் குக்குடாஸநம்- பத்மாஸநம் முதலியவை ப்ராணாயாமம்- ப்ராணாயாமம் ஆவது- ஒரு யாமத்தளவும் பஞ்சவாயுக்களை ஸ்வாத்ரங்களால் ஸரீரத்தினின்றும் புறப்படாதபடி பிடித்துக்கொண்டிருக்கை, ப்ரத்யாஹார ப்ரத்யாஹாரம் ஆவது- பஞ்சவாயுக்களை ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க வெளியில் புறப்படவிடுகை, அதாவது- ப்ரத்யாஹாரம் என்பதற்கு காயசோஷணத்துக்குத்தக்க ஆஹாரத்தையும் சொல்லுமாம்; ப்ரகரணத்துக்குச்சேரும்படி முதலிற் சொன்னதாகும்; த்யான த்யாகம் ஆவது- அவிச்சின்னஸ்மரணம், தாரண தாரணம்

யமம்:— பாஹ்ய இந்த்ரிய நிக்ரஹமும் ஸத்யம் சொல்லுதல், திருடாமலிருத்தல், நிஷித்த த்ரவ்யங்களை வாங்காமலிருத்தல் முதலியன.

நியமம்—அந்தரிந்த்ரிய நிக்ரஹமும்; குலத்திற்கு ஏற்பட்ட வேதசாகைகளை அத்தியயனம் செய்து சலியாமலிருத்தல், அடைந்ததைக்கொண்டு திருப்தி யடைதல்,உபவாஸமிருத்தல், பகவானிடத்தில் ப்ராவண்யத்தோடிருத்தல்.

ஆஸநம்—பத்மாஸனம், ஸிம்ஹாஸனம், கூர்மாஸனம், குக்குட (கோழி) ஆஸனம், மயூர ஆஸனம், ஸ்வஸ்தி ஆஸனம், வீராசனம், முதலியவை.

தாரணம்:—த்யானத்தினுடைய முதிர்ந்த அவஸ்தை.

ஆவது- மந்த்ரரஸம்; அன்றிக்கே ஸக்திவிஶேஷத்தைச் சொல்லுமாம்.- அதாவது- ஹ்ருதயத்தில் பகவத்விக்ரஹ சிந்தை நிரந்தரமாகும். ஸமாதி ஸமாதி ஆகிறது, ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே மனஸ்ஸை விடைவிடாதே பொருந்தியிருக்க வைத்தல், ரூபமான அஷ்டாங்கயோகக்ரமத்தாலே. இப்படியான ஆகாரங்களையுடையவையான அஷ்டவித அங்கங்களோடு கூடியிருக்கிற யோகத்தின் க்ரமத்தாலே; ப்ரகாணைத்துக்குச் சேர்ந்திருக்குமர்த்தம்- கர்மயோகத்துக்கு இந்த அஷ்டவிதங்களை அங்கங்களாகச் சொல்லுமதும், தம்பூத ஜ்ஞாநத்துக்கும் அப்படியே அங்கங்களாகவிருக்கும் என்று சொல்லுமதும் தோற்றியிருக்குமிறே! இப்படி அஷ்டாங்க யோகக்ரமத்தாலே, யோக அப்யாஸ காலத்தளவும் இந்த அஷ்டவிதமான யோகங்களை அப்யாஸம் பண்ணுகிற ஸாபர்யந்தமும், ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை. ஆத்மாவை தம்பூத ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குவது. (31)

(அவ) ஏவம்பூதமான கர்மயோகத்தினுடைய ப்ரயோஜனத்தையருளிச்செய்கிறார்-(இதுதான்) என்றதொடக்கி.

௩௨. இதுதான் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், ஐஶ்வர்யத்துக்கு ப்ரதாநஸாதநமுமாயிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது- இதுதான் இக்கர்மயோகந்தான், ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகாரியாய் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகரிக்குமதாயும் ஐஶ்வர்யத்துக்கும் முக்யஸாதநமுமாயிருக்கும். ஸ்வர்காதி ஐஶ்வர்யத்துக்கு முக்யஸாதநமுமாயிருக்கும். (32)

இந்த கர்மயோகந்தான் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகாரியமாயிருக்குமது எங்ஙனே? என்னில், "கர்மபக்த்யம்ஶிதம் ஜ்ஞாநம்" என்கிறபடியே- கர்மயோக பக்தியோகங்களிரண்டையும் அங்கமாகக்கொண்டு ஜ்ஞாநயோகந்தான் அங்கியாயிருக்கிற தசையிலே, கர்மயோகந்தான்- ஸஹகாரிரூபத்தாலே அங்கமாயிருக்கும்; "ஜ்ஞாநபக்த்யம்ஶிதம் கர்ம" என்கிறபடி- கர்மயோகந்தான்- அங்கியாயிருக்கும்போது ஜ்ஞாநபக்தி யோகங்களிரண்டையும் அங்கமாக்கொண்டிருக்கும்; "கர்மஜ்ஞாநாம்ஶிதா பக்தி" என்கிறபடி கர்மஜ்ஞாந யோகங்களிரண்டையும் அங்கமாகக்கொண்டு பக்தியோகந்தான் அங்கியாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு கர்ம

யோகம் ஸஹகாரிரூபத்தாலே அங்கமாயிருக்குமிருப்புடைத்துக்கு தண்டசக்ராதிகள் அங்கமாய், அவை ஸ்வயம் ஸாதநமாயிருக்குமாப்போலே, ஐஶ்வர்யத்துக்கு ப்ரதான ஸாதநமாயிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி முகத்தாலே ஸ்வர்காதி ஐஶ்வர்யத்துக்கு ப்ரதான ஸாதநமாயிருக்கும் என்கை. ப்ரதான ஸாதநம் என்றது- ஸ்வர்காதி புருஷார்த்தத்தைக்குறித்து ஜ்ஞாநமும் பக்தியும், ஆசார்யஸம்ஸ்காரமும், அன்னதானமும், ப்ராஹ்மணுக்கூணும் ஆகியான அநேக ஸாதநங்களிருக்கச் செய்தேயும் கர்மத்தின்மேலே த்ருஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே ஐஶ்வர்யத்துக்கு ப்ரதானஸாதநம் என்னுதல். மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கிற கர்மத்தை ஐஶ்வர்யத்துக்கு ஸாதநம் என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், கர்மயோகம் அங்கியாய், அதற்கு அங்கமாக ப்ரபத்தியைப் பண்ணுகையாலே, அப்படி ப்ரபதனம்பண்ணின அதிகாரிக்கு ஐஶ்வர்யாதிகள் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகள் என்றுவிடுகையாலே தத்ப்ராப்திநிமித்தமாக பலாதித்யாகபூர்வமாய், பகவதாராதனரூபமாய் மோக்ஷஸாதநமான கர்மத்துக்கு ஐஶ்வர்யஸாதநத்வம் என்று சொன்னது. ஸர்வாத்மனா ஸர்வேஶ்வரன் கைவல்யங்களையும் கொடுக்குமவனாகையாலே அருளிச்செய்தாரித்தனை. ஜ்ஞாநபக்திகளுக்கு விஷயம் ஸர்வேஶ்வரன் என்றிருக்குமிருப்பு ப்ரதானமாய், புருஷார்த்தவிஷயத்திலும் ஆசார்யவிஷயத்திலும் ஜ்ஞாநமும் பக்தியும் ஸாதநமாயிருக்குமிருப்புப் போலே இந்த கர்மயோகமும்- ஐஶ்வர்யத்துக்கும் மற்றுமுள்ள ஸாதனங்களில் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதானமாயிருக்கும் என்கை. "விஷயவ்யபேக்ஷ மிறத்து" என்றவிடத்தில் பகவத்விஷயவ்யபேக்ஷ என்றசொன்னால் "ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை" என்ற மேல்வாக்யத்தோடே சேருமோ என்னில்; அதுக்குமேல். "ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹ்ருதயகமலம் ஆதித்யமண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தலவிஶேஷங்களில் எழுந்தருளி இருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனே விஷயமாக்கி" என்றருளிச்செய்கையாலே சேரும்; மோக்ஷோபாயமாகையாலே ப்ரதானயோக்யஈச்வரனே விஷயம்; "ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை" என்று சொன்னது கர்மத்தைப்பண்ணுமவன் சேதநனாகையாலே முதல் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பராமர்ஶித்திறேமேல்போவது அதுக்காக முதல் "யோக அப்யாஸ காலத்தளவும்" என்று வாக்யத்தைப்

பண்ணியருளிச்செய்கையாலே விரோதமில்லை; மேல் "யோகஜப் ஜ்ஞானத்துக்கு ஸ்ருதபகமலம் ஆதித்யமண்டலந் தொடக்கமான ஸ்தல விசேஷங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை விஷயமாக்கி" என்று சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம் ஈச்வரனே என்பது நிச்சயமாய்த்து; கர்மஜ்ஞானபக்திகளைத் தனக்கு அங்கமாயுடையனாகும் உபாஸகருக்கு ஸாத்யம் பகவத்ப்ராப்தியாயும் தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே பலப்ரதனாகையாலும், கேவல ஐச்வர்யார்த்திகளுக்கும் பலப்ரதன் அவனே ஆகையாலிசேரும்; கேவலன் ஸாதனதசையிலே ஈச்வரனே பலப்ரதனாகவும், அவனுடைய குணாநுபவங்களே புருஷார்த்தமாகவும் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வ ஆத்மாநுபவத்தில் ஸங்கத்தாலே ஸ்வரூபாநுபவமே ஸாதனமாகவும் ஸ்வாத்மாநுபவத்தைப் பலமாகவும் அநுஸந்தித்து, ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்கியிருக்குமதன்றிறே; ஐச்வர்யார்த்தி உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கும்தசையிலே ஸ்வாத்மாநுபவ ஜ்ஞானத்தாலே தேஹாத்மபுத்திகளுமிருக்குமவன் ஆத்மாவையும், அவனுக்கு ஸ்வர்க்காத்யநுபவ விஷயம் புருஷார்த்தம், ஸ்வோதேஹோபாஸநங்கள் ஸாதனங்களென்றெண்ணி, அவ்வோமுகத்தாலே ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்கு மதென்றன்றோ; கேவலன் உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கும்தசையிலே ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லுமதுஸ்வேதார்த்தம் இது என்று பரப்ரஹ்மத்துக்குமவனுக்குமபேதத்தையும், ஜீவாத்மாவெல்லாம் அந்த பரப்ரஹ்மம் என்பதையும் நிச்சயித்து, உபாஸிக்கிறக்கும் தசையிலே ஸர்வம் ப்ரஹ்மமே என்பவித்து நிற்கும் என்று சொல்லுதொன்றன்றோ! கேவலனைப்போலே உபாஸகனுக்கு ஸ்வாத்மாநுபவம் புருஷார்த்தம் ஈச்வரன் ஸாதனம் என்று நினைக்கையும், ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக தர்சிக்குமதுமில்லையே! பகவத்ப்ராப்தி காமனான ப்ரபத்திநிஷ்டருக்கும் ஈச்வரனுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலும் ஆசார்ய உபதேசத்தாலும் விசேஷஜ்ஞானம் பிறந்து ஈச்வரன் சேஷி ஜீவாத்மவஸ்து அவனுக்கு சேஷம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே என்றிருக்கையும், தங்களுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானத்துக்கு ஓரவஸ்தாவிசேஷம் பிறந்து, ஐச்வர்யகைவல்யார்த்திகளைப்போலே ஐச்வர்யமும் ஆத்மாநுபவமும் புருஷார்த்தமன்றிக்கே ஈச்வரனுடைய குணாநுபவகைங்கர்யங்களே புருஷார்த்தம்

என்று நினைத்திருக்குமதொன்றன்றோ! உபாஸகனுக்கும் ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கும் ஸாதனஸாத்யங்களில் பேதமுண்டிறே! உபாஸகனுக்கு ஸாதனம் பக்தி, ஸாத்யம் பகவதநுபவம்; தர்மபூத ஜ்ஞானத்தாலே ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைத் தர்சிக்கும்போது சேதன அசேதனங்களெல்லாம் அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கும் என்றே தர்சிப்பதொன்றன்றோ! நம்முடைய தர்சனைதருக்கிருக்கும்படி; ஈச்வரசேஷமாக ஆத்மவஸ்துவை "உயிரினைக் குறைவிலம்" என்றும், "இடறப்பொழுதுமென்னெஞ்சமே" என்றும், என்று தொடங்கி ஆத்மாவுனை ஸ்வதஸ்வஸ்வமானம் என்கிறவிலேயு, என்னுடைமையாக ப்ரபந்நமாக அநுஸந்தித்தார்களிறே! ஆழ்வார்களுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம் ஈச்வரனுடைய தர்சனமும், ஸம்ச்லேஷமும், விச்லேஷமாகவுமத்தின் றத்வழியிறே! ஆழ்வார்களுடைய திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்றும் ஆசார்யர்களும் அப்படியே,— "உ தேஹும்" என்றும், "ஸதாநுஸந்தாதவ்யஸனி" என்றும், "மநோவ்ருத்திர்ஸ்மபஸ்விஷ்வக்ஸேந" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுஸந்தித்தது எல்லாருக்கும் ஒக்குமிறே! கர்மஜ்ஞானத்யங்கள் ஈச்வரனே னைப் பலங்களையும் கொடுக்குமவனுடையாலே அருளிச்செய்தாரித்தனை; ஜ்ஞானபக்திகளுக்கு விஷயம் ஈச்வரன் என்கிற திருப்பு ப்ரதானமாய், புருஷார்த்த விஷயத்திலும் ஆசார்யவத்திலும் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் ஸாதனமாயிருக்குமிருப்புப்போலே இந்த கர்மயோகமும் ஐச்வர்யத்துக்கு மற்றுமுள்ள ஸாதனங்களில் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதானமாயிருக்கும்.

(அவ) ஜ்ஞானயோகத்தை விவரிக்கிறார். (ஜ்ஞானயோகமாவது) என்று தொடங்கி.

௨௯. ஜ்ஞானயோகமாவது இப்படி யோகஜன்மமான ஜ்ஞானத்துக்கு ஸ்ருதபகமலம் ஆதித்யமண்டலந்தொடக்கமான ஸ்தல விசேஷங்களிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை விஷயமாக்கி, அவ்விஷயம்தன்னை சங்கசக்ரகதாதரமாய் பீதாம்பரயுக்தமாய் கிரீடாதி நூபுராந்த திவ்ய பூஷணாலங்க்ருதமாய், லக்ஷ்மீஸஹிதமாகவுமநுபவித்து, யோகாப்யாஸ க்ரமத்தாலே அநுபவகாலத்தைப்பெருக்கி அவாத பாவநாமாக்குகை.

(வ்யா) அதாவது ஜ்ஞாநயோகமாவது ஜ்ஞாநயோக மாகிறது. இப்படி யோகஜ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு மேற்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே கர்மயோகத்தாலே ஜநிக்குமதாகிற, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹ்ருதய கமலம் ஆதித்ய மண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தலவிசேஷங்களில், ஹ்ருதய புண்டரீகம், ஸூர்யமண்டலம் முதலானவையான ஸ்தல விசேஷங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாக்கி எழுந்தருளி இருக்கும் அந்த ஸர்வேச்வரனை விஷயமாகப் பண்ணி அவ்விஷயந்தன்னை அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் ஆகிற அவ்விஷயத்தை ஶங்கசக்ரகதாதரமாய் "ஶங்க சக்ர கதாதர:" என்கிறபடியே ஆஶ்ரித ஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும் ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகு முதலானவற்றிற்கும், திவ்ய ஆயுதங்கள் கையிலே தரிக்குமதாகவும், பீதாம்பர யுக்தமாய் "பீதாம்பர:" என்றும் "பீதகவாடைப்பிரான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பீதாம்பரத்தோடே கூடினதாகவும், கிரீடாதி ஸகல திவ்யாபூஷண அலங்க்ருதமாய் † ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான கிரீடத்தொடக்கமான ஸகலாபரணங்களையுடையதாய் திவ்ய ஆபரணங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், லக்ஷ்மீ ஸமேதமாகவும் அநுபவித்து விஷ்ணு பத்நீ என்ற ஶ்ருதியிலும் மந்த்ர ரத்னத்திலும் சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே பிராட்டி ஸஹிதமாக அநுபவம் பண்ணி; யோக அப்யாஸ க்ரமத்தாலே அநுபவமாகத் தைப் பெருக்கி யம நியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸிக்கிற க்ரமத்தாலே அநுபவிக்கைக்கு உடலாகக் காலத்தை வளர்த்து, அநவரதமாக நடக்கும் ஆக்கை. ஹ்ருதய கமலத்திலும் ஆதித்ய மண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தல விசேஷங்களிலும் எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்தில் தைலதாரை போல் அவிச்சின்ன பாவனா ரூபமாய்க்கொண்டு அப்யஸிக்குமது ஜ்ஞாநயோகமென்றபடி.

(அவ) இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநயோகத்தினுடைய ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்கின்றார்—(இதுதான்) என்று தொடங்கி.

௩௪ இதுதான் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், கைவல்யமோக்ஷத்துக்கும் ப்ரதாநஸாதநமுமாயிருக்கும்.

---

†:ஆதிராஜ்ய ஸூசகம்—ராஜ்யத்தைத் தன்பக்கலே ஒப்படைக்கப்பட்டதன் ஸூசகம்.

(வ்யா) அதாவது— இதுதான் - இந்த ஜ்ஞாநயோகம் - ஆகிற இதுதான் என்று ஜ்ஞாநயோகத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது, பக்தி யோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய் - பக்தியோகம் தனக்கு ஸஹகரிக்குமதாயும், கைவல்யமோக்ஷத்துக்கும் ப்ரதாநஸாதநமுமாயிருக்கும் - ஆத்மாநுபவரூபமான கைவல்யமோக்ஷம் தனக்கும் முக்ய ஸாதநமுமாயிருக்கும்.

இந்த ஜ்ஞாநயோகந்தான் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகரிக்கும் அது எங்ஙனே? என்னில் அவிச்சிந்நபாவநாரூப அவஸ்தை தனக்குண்டாகைக்கு ஜ்ஞாநத்தை ப்ரீதிரூபாபந்நமாகப் பழுக்கப் பண்ணவேண்டுகையாலே, இந்த ப்ரகாரத்தால் பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்கை. கைவல்யமோக்ஷத்துக்கு ப்ரதாநஸாதநமாயிருக்குமது எங்ஙனே? என்னில் பகவத்ப்ராப்தியைப் பேணித்து அவனுடைய பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதும் ஸ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரவிசேஷமும், பகவதநுபவத்தில் நிவ்ருத்தியும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அங்கமாகையாலே ப்ரவ்ருத்தித்து ஜ்ஞாநமே மோக்ஷாய என்கிறபடியே ப்ரயத்நம் பண்ணுகையும், யோகத்தில் நிஷ்டரான போது ஜ்ஞாநமொன்றாலே ஸாதநங்களும் அநேகமாக உண்டானாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாநுபவத்திலே த்ருஷ்டியிருக்கையாலேயிறே "கைவல்யமோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கும்" என்றது. ஜ்ஞாநத்துக்கிருக்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே இதோரவஸ்தாவிசேஷம் என்று கருத்து. ஐஶ்வர்யார்த்திக்கு ஐஶ்வர்யப்ராப்தி விஷயம் த்யாஜ்யமாய், உபாதேயம் ஐஶ்வர்யாதிகளைப் ப்ரயோஜநமாகப் ப்ரதாநஸாதநமாய், அந்த ஸாதநத்துக்கு அங்கமாக் "அன்றாடிப்பதயே நம:" என்கிறபடியே ஐஶ்வர்யமிட்டுண்ண பகவத்கைங்கர்யம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். கேவலனுக்கு ஐஶ்வர்யமும் பகவத்ப்ராப்தியும் ஆகிறவிரண்டும் த்யாஜ்யமாய், ஆத்மாநுபவம் புருஷார்த்தமாய், அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு சத்திருணவிசிஷ்டஜ்ஞாநபலங்களெல்லாம் அங்கமாய், ஆத்மாநுபவத்துக்கு ஜ்ஞாநம் ஸாதநமாயிருக்கும். இத்தால் கேவலன் தேஹவிஶிஷ்டனாயிருந்து "விஜ்ஞாதாரம்" என்னும்படி ஸாதநதசையிலே ஜ்ஞாநத்வாரா ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணிக்கொண்டு ஸாத்யதசையிலே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேஹ விமோசனமான பின்பு அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வேறொரு வஸ்துவை ஸா

ஸாதக்கைக்குமுதிக்காமையாலே ஆத்மஸ்வரூப ப்ரகாசத்துக்குமே ஜ்ஞானம் ஸாதனமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

(அவ) பக்தியோகமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பக்தியோகம் ஆவது) என்று தொடங்கி,

ரு௦- பக்தியோகமாவது இப்படி தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமான அநுபவம் ப்ரீதிரூபாபந்நமாக்குகையும், அது தன்னையறியப் பார்த்தால் ப்ராரப்தகர்மகழிகையும், ஸாதநாந்தரங்களை யநுஷ்டித்து அதினுடைய ஸங்கோச விகாஸமாம்படி பரிணமிக்கையும்,

வ்யா- அதாவது— பக்தியோகம் ஆவது பக்தியோகம் ஆகிறது, இப்படி இப்படி என்று கீழ் ஜ்ஞானயோகத்தில் சொன்னவற்றைப் பராமர்சிக்கிறது, தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான அநுபவம் தைலதாரையைப்போலே அவிச்சிந்நமான ஸ்ம்ருதி பரம்பராரூபமான ஜ்ஞானயோகத்தால் அநுபவிக்கிற அநுபவத்தை, ப்ரீதிரூபாபந்நமாயிருக்கையும் ப்ரீதிரூபமாகப் பொருந்தினதாயிருக்கும் என்று அநுஸந்திக்கிறதும் என்னுதல், ப்ரீதியோடே கூடினதாயிருக்கும் என்று அநுஸந்திக்கிறதும் என்னுதல், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் ப்ரீதிரூபமாகிற அந்த பகவதநுபவத்தை அறியப் பார்ப்பதுண்டாகில், ப்ராரப்தகர்மகழிகையும் ப்ராரப்தமான கர்மமெல்லாம் விட்டுப்போவதும், ஸாதநாந்தரங்களை யநுஷ்டித்து ஸாதனம் என்றது பக்தியோகத்தை, ஸாத்யம் என்றது பக்தியோகத்தாலே ஸாதிக்குமதான மற்றை ஈச்வராநுபவத்தை யன்றிக்கே ஸாத்யம்என்று ஈச்வரனைச் சொல்லுவோம்; இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து, அதினுடைய அந்த அநுஸந்தானத்தினுடைய, ஸங்கோச விகாஸமாம்படி பரிணமிக்கையும் தன்னுடைய பக்தியாலேயிறே ஈச்வரன் ப்ரஸந்நனாவான் என்று நினையாதே, "த்வயி ப்ரஸந்நே மம கிம் குணேந" என்றபடி ஸாதனத்திலே ப்ரீதியை ஸங்கோசமாகப் பரிணமிப்பிக்கையும் அன்றிக்கே, ஈச்வரன் விஷயத்தில் ப்ரீதியை விகாஸமாகும்படி பரிணமிக்கையும் என்றுஞ்சொல்லுவோம். (35)

அவ— இனிமேல் ப்ரபத்யுபாயத்தின் லக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரபத்யுபாயமாவது) என்று தொடங்கி.

மூ- ருக- ப்ரபத்யுபாயமாவது இப்படி கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் அசக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸுகரமுமாய், சீக்ரபலப்ரதமுமாய், உபாயம் ஸித்தத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டானவிளம்பமுண்டாகக் கடவதான பகவத்விஷயாநுபவங்களெல்லாம் ப்ராப்யகோடி கடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது— ப்ரபத்த்யுபாயமாவது ப்ரபத்த்யுபாயமாகிறது, இப்படி இப்படி என்று கீழ் கர்மஜ்ஞாநபக்தியோகங்களை உபபாதித்த ப்ரகாரத்தை நினைத்து இந்த ப்ரகாரத்தாலே என்கிறார், கர்மஜ்ஞான ஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் "உபாஸ்யாம் ஜ்ஞானகர்மப்யாம்" என்கிறபடி கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டாலே ஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் பக்திக்கு அவையிரண்டும் ஸஹகரிக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில், கர்மஸாத்யமானது ஜ்ஞானம் என்றும் ஜ்ஞானஸாத்யமானது பக்தி என்றுஞ் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலிப்படியிருக்க, கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டாலே ஸஹகரிக்

அவ- ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணம் யாது? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் யாவர்? ப்ரபத்திக்கும் கர்மஜ்ஞானபக்திகளுக்குமுண்டான வாசிகள் யாவை? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் பரிஹரிக்கவேண்டியவைகள் எத்தனை?

ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணமாவது— "இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறுதொழிகை" என்கிறபடியே, அதாவது "உபாயவர்ணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன அறியாதபடியாயிருக்கை; அதாவது ஆபாதப்ரதீதியொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடியிருக்கை" என்றபடி; அதாவது விடுவதெல்லாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுவதாம்.

ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகளாவார்:— அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்திவிவசரென மூவராவர். ப்ரபத்திக்கும், கர்மஜ்ஞானபக்திகளுக்குமுண்டான வாசிகளாவன:— இதரோபாயங்கள் அதிக்ருதாதிகாரமாகை; இது ஸர்வாதிகாரமாகை. அதுக்கு காலநியதி, தேசநியதி, ப்ரகாரநியதி முதலிடவை வேண்டுகை; இதுக்கு அவைகள் வேண்டாதொழிகை. அது விதி பாரதந்த்ரமாய்ச் செய்கை; இது ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாலுகை. அதுக்கு ஸாபேக்ஷம் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதொழிகை. அதுக்கு ஆபாலங்கௌரவம் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதொழிகை. அது ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே பலமாகை; இது தேஹாவஸானத்திலே பலமாகை. அதுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டுகை; இதுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி

ரும் கர்மத்தான் அபக்தனுக் கர்மம் பண்ணினாலும், அபக்தனுக் ஜ்ஞானமுடையவனானாலும் பக்தியானது ஜ்ஞானவிசேஷமாகையாலே அவை நிலைநிற்கமாட்டா. 'கர்மசாபகர்ம' என்றும், 'அகர்

க்ரமேபக்ஷமாகை. அது அசேதனமாகை; இது பரமசேதனமாகை. அது அசேதனமான தன்னையுண்டாக்குகைக்கு சேதனனை அபேக்ஷிக்கை; இது பரமசேதனமாகையாலே "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று தன்னைக் காட்டுகை. அது பலப்ராப்திக்கு ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கை; இது தானே பலமாகை. அது ஸாத்யஸாதனமாகை; இது ஸித்தஸாதனமாகை. அது ப்ராப்யத்துக்கு விளம்பமாகை; இது தானே ப்ராப்யமாகை. அது பலவாகை; இது ஒன்றாகை. அது ஸ்வரூபவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தருசி பிறப்பிக்கை; இது ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்த பாரதந்த்ர்யத்தைச் செய்கை.

ப்ரபந்நனுக்கு பரிஹார்யம் ஆறு ப்ரகாரமாயிருக்கும். அவையாவன: ஐச்வர்யவிரோதி, ஸ்ரவணவிரோதி, அநுபவவிரோதி, ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி என்று ஆறுவகையாயிருக்கும். இதில் ஐச்வர்யவிரோதியாவது— அஹங்காரமமகாரங்கள். அவையாவன— நாம் ஜ்ஞாதாக்களுடையவன் என்றும், இந்த ஸாதுக்ருதியானது நம்ம நியமங்களோடே பண்ணப்பட்டது, இந்த இரண்டுவகையும் ஒருவருக்குமில்லை நமக்கொழிய வென்றிருக்கை. பலாபிஸந்தியாவது— ஸாதுக்ருதி ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்குமதாகையாலே "நாம் வேண்டிக்கொண்டே கட்டிக்கொடுத்தது" என்னுமது, நமக்கு மோக்ஷத்தோடேக்கத் தட்டில்லையென்றிருக்கை. புருஷகாரத்தை இகழ்கையாவது— நம் ஸாதுக்ருதிகளாலிருக்க நமக்கும் பலமுடைகைக்கு ஸாதுக்ருதியுண்டாயிருக்க இடையே ஆசார்யனெதுக்கென்று புருஷகாரத்தையிகழுகை. இந்த ஸாதுக்ருதி நமக்கே கொடுவிட்டால் பின்னை யாருக்குத்தான் கொடுக்குமென்று பேற்றில் ஸம்சயமுமாகிற இவையைத்தும், பலாபிஸந்தியும் புருஷகாரத்தையிகழ்கையும் பேற்றில் ஸம்சயமுமாகிற அஞ்சுமாயிருக்குமென்கை. ஸ்ரவணவிரோதியாவது- தேவதாந்தர கதாவிஷயங்களிலே அவையைக் செவிதாழ்க்கை. அதாவது- பகவத்குணாநுபவ பரவசனுக்குச் செவியாகாதே அந்யகதாச்ரவணனாகை. அநுபவவிரோதியாவது:— போகத்தாலும் கொண்டு புக்குன் சான்றாய்க்கொண்டு ப்ரயோஜநமிற விஷயாநுபவம் பேர்கை. அதாவது— திவ்யவிபூதியுக்தனானவனோடே நித்யாநுபவம் பண்ண ப்ராப்தனுயிருக்க நித்யஸம்ஸாரிகளோடே அந்யாநுபவம் பண்ணுகை. ஸ்வரூபவிரோதியாவது:— பாரதந்த்ர்யன் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்திருக்கை. பரத்வவிரோதியாவது:—க்ஷேத்ரஜ்ஞராய ப்ரஹ்மாதிகளைப் பரனென்று ப்ரபத்தி பண்ணுகை. ப்ராப்திவிரோதியாவது கைவல்யமான பேற்றைப்பெற்று அத்யாநுபவம் பண்ணுகை. ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு இந்த ஆறு ப்ரகாரங்களும் பரிஹரிக்கவேணுமென்பதே.

மணி ச கர்ம" என்றும் "ஸபுத்திமான்" என்றும், "ஸயுக்த:" என்றும், "க்ருத்ஸ்ந கர்மக்ருத்" என்றுமிப்ரகாரத்தாலே ஜ்ஞானத்துக்கு அநேக அவாந்தர விசேஷங்களுண்டாயிருக்க, ஐச்வர்யார்த்தமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணுமவனுக்குப் பகவத்ப்ராப்தியும் கைவல்யமும் ஆகிற இரண்டும் த்யாஜ்யமாயிருக்கும். மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாகக் கர்மத்தைப்பண்ணுமவன்- ஸகல தர்மங்களுடையவும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுடையவும் த்யாக பூர்வகமாக பகவதர்ப்பண புத்தியாலும் ப்ரீதியாலும் பண்ணுமவனாகையாலே ப்ரீதிரூபமானதே பக்தி. ஆகையாலே, கர்மயோகம் தான் ஸ்வயமேவ பக்தி யோகத்துக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும், ஜ்ஞானயோகந்தானும் பக்திக்கு ஸஹகரிக்கும்படி எங்ஙனே என்னில், மோக்ஷார்த்திக்கு ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் த்யாஜ்யமாய், பகவத்ப்ராப்தி உபாதேயமாய், கர்மத்தைப்பண்ணும்போது ஜ்ஞானபக்திகள் இரண்டும் உடையனாய்ப் பண்ணுகையாலே, கர்மந்தான் எப்படி பக்திக்கு அங்கமாய் இருக்குமோ அப்படியே ஜ்ஞானமும் பக்திக்கு அங்கமாயிருக்கிறபடி. அதாவது- அங்கமாயிருக்கும் தசையிலே ப்ரீதிரூபமல்லாமையாலே ஜ்ஞானமானது மேல் ப்ரீதிரூபமானதை அடைந்து பக்தியாகும். ஆகையாலே ஸஹகரிக்குமதாயிருக்குமென்றபடி. ஆனால், ஜ்ஞானந்தானே பக்தியாமோ? என்னில் "பக்திஸ்ச ஜ்ஞானவிசேஷ:" என்று சொல்லும்போது ஸாமாந்யஜ்ஞானத்துக்கு ஜ்ஞானவிசேஷம் என்று சொல்லவொண்ணாதே, ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷணத்தைச் சொல்லுகையாலே விசேஷணத்தையுடைத்தான ஜ்ஞானத்துக்கு பக்தியென்று பேர், அந்த விசேஷணத்தையுண்டாக்கும்படி ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் ஜ்ஞானந்தான், கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞானத்தாலே பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. கர்மயோகந்தான் அங்கியாயிருக்கும்போது- ஜ்ஞானபக்திகளிரண்டும் அங்கங்களாய் ஸஹகரிக்குமவையாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டாயிருக்க, ஜ்ஞானயோகந்தான் ஸாகாங்க்ஷ்யத்தாலே, கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகாரியாய்ப் பக்தியோகத்துக்கும் அங்கமாய் ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும். கர்மயோக-பக்தியோகங்களிரண்டும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு அங்கங்களாய் ஜ்ஞானயோகந்தான் அங்கியாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாய் பக்தியோகத்துக்கும் ஸஹகாரி

குமதாயிருக்குமிறே கர்மயோகந்தான்: பக்தியோகந்தான், அவ்வியப் ஜ்ஞானகர்மங்களாகிறவிரண்டு யோகங்களும்தனக்கு அங்கங்களாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகாரிக்குமதாய் கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகாரிக்குமதாயிருக்கும். இப்படி தத்வஸ்திதியிருக்கையாலே, கர்மயோகத்துக்கு முன்பே ஜ்ஞானபக்தி யோகங்களிரண்டு முண்டாகையாலேயும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு முன்பே கர்மபக்தி யோகங்களிரண்டின் விஷயத்தில்ஜ்ஞானமுண்டாகையாலும். பக்தியோகத்துக்கு முன்பே கர்மஜ்ஞானயோகங்களிரண்டின் விஷயத்தில் பக்தியுண்டாகையாலும் கர்மயோக ஸஹகாரியாயும், ஜ்ஞானயோக ஸஹகாரியாயுமிருக்கும் பக்தியோகந்தான் "கர்மஜன்யம் ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானஜன்யம் பக்தி" என்றிவை சொல்லுகிறது. யோகஜன்யம் என்கிறது மாத்ரம்கொண்டு ஜ்ஞானத்துக்குண்டான ஓரவஸ்தாவிசேஷஞ்சொல்லுகையிறே அதுவே முக்யமாகச்சொல்லில் ஸாஸ்த்ரஜன்ய ஜ்ஞானிகளுக்கும் ஸதாசார்யோபதேசத்தால் வந்த ஜ்ஞானிகளுக்கும் வைலக்ஷண்யம் வருமிறே! 'பரிசுத்தயோகம்' இத்யாதி இப்ரமாணத்தாலே ஸகலஸாத்யங்களாய், விளம்ப பலப்ரதங்களாய் ஸாபேக்ஷங்களாய் அநேகப்ரத்யவாயங்களாய் அத்யந்தப்ரயாஸஸாத்யங்களாய் சேதனருடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யைகரூப ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதிகளாயிருக்கையாலே "இப்படி கர்மஜ்ஞானஸஹக்ருதயான பக்தியோகத்தில் அஸக்தர்க்கும்" என்றபடி. அஜ்ஞர்க்கும் மேற் சொன்ன கர்மஜ்ஞானாங்கித பக்தியில் ஸக்தியில்லாதவர்க்கும், அநுஷ்டானாதிகாரிகளுக்கும் என்றபடி. அப்ராப்தர்க்கும் கர்மாதிகளில் அதிகாரமாகிற ப்ராப்தியில்லாதவர்க்கும், அத்யவஸாயிகளுக்கும், ப்ரதிஷேதாதிகாரிகளுக்கும் என்றபடி, ஸாதனமுமாய் ஸுலபதமமான உபாயாந்தரங்களைப் போலே துஷ்கரமாயிருக்குமதன்றிக்கே ஸுலபமுமாய் சீக்ரபலப்ரதமுமாய் "க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே ஸீக்ரமாக பகவதநுபவத்தைப்பண்ணுவிக்குமதாய்; உபாயம் ஸக்ருத்தாகையாலே "ஸக்ருதேவ" என்றும் "ஸக்ருதேவஹி" என்றும், "மேற்றைப்பேமையும்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயவரணம்பண்ணுமது ஸக்ருத்தாகையாலே, உபாயஅநுஷ்டானமொன்றும் உண்டாக்கவேண்டாத பகவத்விஷய அநுபவங்களெல்லாம் "ப்ரபத்யே" என்றுவித்தோபாயமான அனந்தரமுண்டாகத்தக்கதான பகவத்விஷயத்

தில் அநுபவிக்கிற அநுபவங்களெல்லாம், ப்ராப்யகோடிகடிதங்களாகையாலே புருஷார்த்தகோடியில் அந்வயிக்கையாலே அதாவது— பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணதசையிலே புருஷகாரமும் ஆஸ்ரயணஸௌகர்யாபாதக ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாபாதக குணயோகமும் விக்ரஹயோகமும் ஆகிறமூன்றும் உபாயவரணத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலே ப்ரபத்யே என்றுஞ்சொல்லாநின்றாலும் அத்யந்தம் அர்த்தபுருஷகாரத்வரமும் உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற லக்ஷ்மீவிசிஷ்டமும், ஸௌகர்யாபாதக கார்யாபாதககுண விபாகமன்றிக்கே இருக்கிற கல்யாணகுணயோகமும் ஸோஷத்வமும் கைங்கர்ய ஸம்பத்தியும் ஸ்வபோக்த்ருத்வா நிவ்ருத்தியுமுடையருமான சேதனனுக்கு ப்ராப்யமாய்த்தோன்றும். அப்படி உபேயதசையிலும் ப்ராப்யமாய்த்தோன்றும் என்றபடி. உபாயவரணதசையில் புருஷகாரத்வத்தையும் கைக்கொண்டு ஸௌகர்யாபாதக கார்யாபாதக குணவிசிஷ்ட விக்ரஹத்வக்ருதியானது வரணத்துக்கு அநுகூலமாய்த்தோற்றும். புருஷகாரமும் அப்படியே தோற்றும். புருஷகாரத்திற்கு "லக்ஷ்மீ புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா" என்றபடி உபாயத்வமின்றிக்கேயிருப்பதாய்த்தோற்றுகையாலே, உபேயவரணதசையில் புருஷகாரத்வரமும் ப்ராப்யகோடியிலே அன்வயிக்கும் என்றபடி. இவனுக்காகவிறே அவனுக்கு உபாயவிசேஷத்தில் அன்வயமிருப்பது. ஸ்வரூபஅநுரூபமாயிருக்கும் ப்ராப்யாந்தரபரித்யாகபூர்வமாக ஸித்தோபாயவரணம் பண்ணுமவனுகையாலே ப்ராப்யாந்தரங்களில் போகாதபடியான இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருக்கும்.

(அ-வ) இனிமேல் ப்ரபத்தியினுடைய த்வைவித்யத்தை அருளிச் செய்கிறார். (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

௨௨-இதுதான்-ஆர்த்தரூபப்ரபத்தி என்றும், த்ருப்தரூபப்ர பத்தி என்றும் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது- இதுதான் நிருபாதிகப்ரபத்திரூபம் தான். ஆர்த்தரூபப்ரபத்தி என்றும் ஆர்த்தரூபை எனவும், த்ருப்தரூபப்ரபத்தி என்றும் த்ருப்தரூபை எனவும், இரண்டுபடிபட்டிருக்கும் இரண்டு ப்ரகாரங்களைக்கொண்டிருக்கும்.

(அவ-) ப்ரபத்தித்வைவித்யம் வைத்துக்கொண்டு முந்தாமுன்னம் ஆர்த்தரூபப்ரபத்தியை விவரிக்கிறார். (ஆர்த்தரூபப்ர பத்தி ஆவது) என்று தொடங்கி.

உ-டி: ஆர்த்தருப்ரபத்தியாவது-நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷ மடியாக சாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலும் யதாஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே பகவதனுபவத்துக்கு விபரீதமான தேஹஸம்பந்தமும், தேசஸம்பந்தமும் தேசிகருடைய ஸஹவாஸமும் தன்னுடைய பகவதனுபவத்துக்கேகாந்தமாம் படி விலக்ஷணமான தேஹத்தையும் தேசத்தையும், தேசிகரையும், ப்ராபிக்கையில் த்வரைவிஞ்சி மூப்புப்பிறப்பிறப்புப்பிணியுமாறு செய்வானென் திருவேங்கடத்தானுகையாலே 'திருவேங்கடத்தானே! புகலொன்றில்லாவடியேன்' என்றும், "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: என்றும் பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி பல ... காட்டிப்படுப்பாயோ இன்னும் கெடுப்பாயோ, இக்கையேறி ... த்திருத்தேனிலிபடைய வருளாய் திருவாயை நின்னை கண்டாம், இனி நான் போகலொட்டேன்" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறுகை.

(வ்யா-) அதாவது- ஆர்த்தருப்ரபத்தி ஆவது ஆர்த்தருடை யாயிருக்கும் அத்தப்ரபத்தியாகிறது. நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷம் அடியாக "க்ருபாதாப்யுபஜாயதே" என்றும் "யாம் பச்யேன் மது ஸூதந: என்றும்," "வெறிதேயருள் செய்வார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே— ஸர்வேச்வரனுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே ஹேதுவாக; சாஸ்த்ர அப்யாஸத்தாலும் ஆசார்ய உபதேசத்தாலும் யதாஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே வேதார்த்தம் ஆதியான சாஸ்த்ரங்களை ப்படிப்பதுனாலும், "நான் ஸதோபதேசம் பண்ணும்போது" என்று தொடங்கி ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் இவர்தாமே அருளிச் செய்த ஜ்ஞான அனுஷ்டான பரிபூர்ணராயிருக்கிற ஆசார்யனுடைய மந்த்ரார்த்த உபதேசத்தாலும் "ஸர்வனே மோக்ஷீ" என்றும் "மாம்பன்" என்றும் "ப்ராப்யன்" என்றும், சொல்லுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய ஆகாரத்ரயத்தையும் "அனன்யார்ஹசேஷத்வம்" என்றும், "அனன்யசரண்ய த்வம்" என்றும், "அனன்யபோக்யத்வம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற சேதனருடைய ஆகாரத்ரயத்தையும், "ஆசாம்ஸூத்ரத்தாலே" என்றும், "கருமாமலையைப்போன்ற வைம்பவஷ்டகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரவ்யத்திலிருக்குமிருப்பையோலே நா

னும். ஸம்பவஷ்டகமுடையதுப்க்கொண்டிருக்கிற இருப்பையும் ஆகிற இவை முதலான ஸகல அர்த்தங்களையும் யதாவத்தாக அறி வதாகிற யதார்த்தஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே. பகவதனுபவத்துக்கு விபரீதமான பகவானை அநுபவிப்பதற்கு விருத்தங்களாகிற, தேஹ ஸம்பந்தமும் 'அழுக்கு உடம்பு' என்கிறபடியே ஹேயமாயிருக்கிற இந்த தேஹத்தோடே கூடியிருக்குமிருப்பும்; தேசஸம்பந்தமும் த்ரிகுணாத்மகமான இந்த தேஹஸம்பந்தம் வருகைக்கு மூலமாய்க் கர்மலோகமாகிற லீலாவிபூதியாகும் தேசத்தோடே கூடியிருக்கிற இருப்பும், தேசிகருடைய ஸஹவாஸமும் "ஆஸித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த:" என்றும் 'ஸர்வமேவ மதாபிதமென ஜனப்த:' என்றும், பிதரம் மாதரம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்மபாதத்ரரய், தன்னுடையதேஹ உத்பாதகராய் ப்ராக்ருதராய்லோகத்தாருக்கு தொவியராய் இருக்கிற மாதாபிதாக்கள் முதலானவர்களுடைய ஸஹவாஸமும், 'விபரீத' சப்தத்தை தேஹதேச தேசிகவிஷயமாக மூன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. 'தேசிக' சப்தத்திற்குமாதாபிதாக்கள்முதலானவர்களைச்சொன்னவிடில்" அடியார்கள்குழாங்களுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும்'குழாங்களாடியருடன்கூடினருடுபினே"என்றுஞ்சொல்லுகிற தேசிகவிசேஷம்தியாஜ்யமாக வருகிறது, நல்லறமாய்ஜைக்ககூடாதபடியிருக்குமதாய்பகவத் அநுபவத்துக்கு ஏகாந்தம் ஆம்படி பகவானை அநுபவிப்பதற்குதனி யையாகும்படியாக, விலக்ஷணமான தேஹத்தையும் போக்யமாய் பரமேஷ்டி ஆதிபஞ்சசக்திமயமான சரீரத்தையும், தேசத்தையும் நித்யவிபூதியாகிய தேசங்களையும், தேசிகரையும் நித்யமுக்தராகிற அந்த நித்யவிபூதி தேசங்களை ப.'விலக்ஷண' சப்தத்தைதேஹதேச தேசிகவிஷயமாக மூன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. ப்ராபிக்கையில் த்வரை விஞ்சி அடைவதற்காக 'கூடிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ" என்றும், "என்னுள் பாவமினை இனிவந்து கூடுவன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே த்வரையானது மிகுந்து மூப்பு பிறப்பு இறப்புப் பிணியுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தான் ஆகையாலே, ஓப்பம் ஈசிக்கிற, மூப்பு-ஜரையும், பிறப்பு-ஜன்மமும், இறப்பு-மரணமும், பிணி-ஜென்மஜராமரணாதி களுக்கு அநுகூலமான வ்யாதி ஆதிகளாலே வரும் துக்கங்களும், அன்றிக்கே-ஓயும்மூப்புஎன்கிறது ஜீர்ணவஸ்தையை உடைத்தான மூப்புஎன்னவுமாம்; அதாவது தசிக்கை: குணசேகமானமூப்புஎன்ற

படி. பிறப்புக்கு விசேஷமாகிறபோது ரக்ஷிக்கிறஜன்மங்களினுடைய வியுமாறு ஸகித்தும் ப்ரகாரம் செப்பான்-செப்புமவன் திருவேங்கடத்தானுகையாலே திருமேனிமேழுந்தருளியிருக்கிறக்ருஷ்ணன் அனைதனுவே, திருமலைமேலெழுந்தருளியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் என்றது. 'மாம்வ்ரஜ' என்ற கண்ணன் அருளிச்செய்கையாலும் "மத்பாத மேகினும்புமாம்'' என்று திருவேங்கடத்தான் அருளிச்செய்த தாலும், இருவரும் உபாயார்த்தப்ரவர்த்தகராகையாலே அருளிச் செய்தாரென்று தாத்பர்யமாகக் கடவது, திருவேங்கடத்தானே புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன் திருமலைமேலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமி என்று ஸம்போதனை, உன்னையொழியரக்ஷகாந்தரம் ஒன்றும் இல்லாத அடியேன், என்னும் எனவும் வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: என்றும் பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி திருவேங்கடமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனுக்கு நம: எனவும் பூர்ணமான ப்ரபத்தியைப்பண்ணி "நம:" என்றதும் ப்ரபத்தி என்றதும் பர்யாயம். டலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ? ப்ரபதனத்தைப் பண்ணின அனந்தரமும் பழையவான சம்ஸாரத்தைக்காட்டி அதற்குலே என்னைத்தள்ளப் பார்க்கிறாயோ? இன்னம் கெடுப்பாயோ? நான் ப்ரபத்தியைப் பண்ணி உன்னையாச்ரயித்தபின்னும் என்னை இந்த்ரிய போகங்களிலே தள்ளி ஸுகிக்கும்படி பார்க்கிறாயோ; இக்கரையேறி இளைத்து இருந்தேனை இனி அடையாதனாய் நீயே விபூதியாகிற ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தினுடைய இத்தக்கரையிலே எதி அநாதிகாலந்தொடங்கி ஜென்மாதிபரம்பரைகளில் ஸஞ்சரிப்பட்டேன், இப்பொழுது நான் உன்னைப்ராபிக்கைக்குமிருப்பை பண்ணுவாயாக, திரு ஆணை நின்னாணை கண்டாய் உனக்கு ப்ரீதி விஷயமான பிராட்டியின் மேலாணை அவனுக்கு ப்ரீதிவிஷயமான உன்மேலாணை காண்புதி. இனி நான் போகல் ஒட்டேன் என்றதுஇனிமேலுன்னை நான் என்னைவிட்டு அகன்று புறம்பே போகவிட ஸம்மதிக்கமாட்டேன் என்று, தேத்தும் வினைத்தும் பெறுகை ஸமிபநித்தம் குழசத்திக்கொண்டும் பகவத்ப்ராப்தியை ப்ராபிக்கிறது.

(அவ-) இனி-த்ருப்தருபப்ரபத்தி லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ஆழ்வார்கள் பண்ணின ஆர்த்தரூப ப்ரபத்திலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்த அனந்தரம் நாதமுனி யாமுனமுனி முதலான நம் பூர்வாசார்யர்கள்பண்ணின த்ருப்தருபப்ரபத்திலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார். (த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது) என்று தொடங்கி.

௩௧. த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது சரீராந்தர ப்ராப்தியிலும் ஸ்வர்க்க நரகாநுபவங்களிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும் பகவத்ப்ராப்திக்கும் உறுப்பாக வருணாச்ரமோபதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வீகாரம்பண்ணி விஹித ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தனாய் வேத விஹிதமான வர்ணாச்ரமானுஷ்டானமும் பகவத்கைங்கர்யமும் மானஸ வாசிக காயிகங்களாலே யதாவதனுஷ்டித்து ஈச்வரன் சேஷியாய், நியந்தாவாய் ஸ்வாமியாய் சரீரியாய் வ்யாபகனாய் தாரகனாய், ரக்ஷகனாய் போக்தாவாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும், தான் அவனுக்கு சேஷமாய், நியாம்யமாய், ஸ்வம்மாய், சரீரமாய், வ்யாப்யமாய் தார்யமாய் ரக்ஷ்யமாய், போக்யமாய், அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸாபேக்ஷனாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்று உபாயத்தில் ஸர்வபரங்களையும் அவன் பக்கலிலே போகட்டு நிர்ப்பரனாயிருக்கை.

(வ்யா-) அதாவது- த்ருப்தருப ப்ரபத்தியாவது த்ருப்தரூபையாயிருக்கும் அந்த ப்ரபத்தி ஆகிறது- சரீராந்தர ப்ராப்தியிலும் "மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிகாலந்தொடங்கி அனேக ஜன்மங்களை யெடுத்து முடிவில் இந்த சரீரத்தைப் பெற்று, ஜ்ஞானவானாயுடையனாய், மேலேயின்னமுமொரு ஜன்மம் எடுக்க ஒரு சரீரம் பெறுவதிலும் ஸ்வர்க்க நரக அனுபவங்களிலும் சரீரத்தையெடுத்து புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் பண்ணி அவற்றுக்குப் பலங்களாகிற ஸ்வர்க்க அனுபவத்தினும், நரக அனுபவத்தினும், விரக்தியும், பீதியும், பிறந்து வைராக்யமும் பயமும் ஜனித்து சரீராந்தர ப்ராப்தியும், ஸ்வர்க்கானுபவமும், நரகானுபவமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களாகையாலே இவை மூன்றும் மோக்ஷவிரோதித்வாத்த்யாஜ்யங்களாகையிட்டு அவற்றின் பக்கல்

விரக்தியும், பீதியும், பிறக்கவாயிற்றே. அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும் அத்யய நிவ்ருத்திக்கும், அதற்கேற்ற ப்ரதிபந்தகாப்ராப்தி நிவ்ருத்திக்கும், ஸ்வர்க்காநுபவ நிவ்ருத்திக்கும் நரகாநுபவநிவ்ருத்திக்கும் என்றுஞ்சொல்லவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே அம்மூன்று நிவ்ருத்திகளுடன் பயநிவ்ருத்தியையுங் கூட்டி நான்கின் நிவ்ருத்திக்கும் என்றுஞ்சொல்லுமதையும். பாபகர்மத்தை விடுகைக்குப் பயம் பிறந்துவிட்டவாம். புண்யகர்மத்தை பயம் பிறந்து விடுகை கஷ்டமன்றோ? என்னில்- புண்யகர்மமும் நன்மையோடே தவாகையாலே அதுவும் பாபரூபமாகவுமாம். "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கிறபடியே-பயவிஷயமான உபயவித கர்மங்களிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறக்கவாயிற்றே! பகவத் ப்ராப்திக்கும் உறுப்பாக வைக பாவைக ஸ்வரூபானபகவத்ப்ராப்திக்கும் அநுகுணமாக, ஆசார்ய உபதேசக்ரமத்தாலே ஞான அநுஷ்டான பரிபூர்ணராய், ஸ்வாத்யாதிகளுக்கன்றிக்கே சேதனருடைய ஹிதத்திலேயே நோக்கு கொண்டு உபதேசிக்கிற ஆசார்யனுடைய க்ரமோபதேசத்தாலே, க்ரமம் என்றது தாயாதி வர்ணாக்ரமமான்றுதல், சிஷ்யனுக்கு ஞானவிசேஷம் பிறக்க விசேஷார்த்த உபதேச க்ரமம் ஆகவுமாகவாமிறே. உபய ஸ்வீகாரம் பண்ணி அநுஷ்டான பரமான மந்த்ரரத்னத்தில் பூர்வகப்ரக்ரியையாலே புருஷகார பூர்வகமான வித்தோபாயவரணம் பண்ணி, விபரீத ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராய் விபரீதப்ரவ்ருத்தியாவது ஸ்வரூபவ்யதிக்ரமமான தேவதாந்தரப்ரவணயமும் அகங்காரத்தாலே ப்ரவ்ருத்திக்கிறதாக கர்த்ரு ப்ரவ்ருத்தியும் சப்தாதி விஷயப்ரவணயமும், ஸ்வாதந்த்ர்ய புத்தியால் வருகிறபாகவதாபசாரப்ரவ்ருத்தியும்புத்திபூர்வக, அபுத்திபூர்வக ஸம்ஸர்க்கையால் வருகிற உத்தாரகப்ரவ்ருத்தியும் ஆகிற இவை முதலான லைக்ஷத்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றில் நின்றும் நிவ்ருத்தராய், விடப்பட்டவராய் என்னவுமாம்; வேத விஹிதமான வர்ணாச்ரம அநுஷ்டானமும் "ச்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமை வாஜ்ஞா" என்கிறபடியே- ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே "இதம் குரு இதம் மாகார்ஷீ:" என்று விதித்துச்சொன்ன வித்யாத்மகமான ஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தியும், நிஷேதாத்மகமான துஷ்கர்மநிவ்ருத்தியும் தம்முடைய வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாகவும் ஆச்ரமத்துக்கு அநுகுணமாகவும் நடத்திக்கொண்டு என்று அர்த்தமாவதன்றிக்கே ப்ராஹ்மணாதி மூவர்க்கும் தங்களுடைய வர்ணாநுகுணமாக

வும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமாநுகுணமாகவும் நித்யநைமித்திகரூப கர்மாதி அநுஷ்டானமும் சதுர்த்தவர்ணருக்கு ப்ராஹ்மணாதிமூவருக்கும் சுச்ரூஷை முதலான அநுஷ்டானமும் என்றும் சொல்லவுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே நுகர்ந்தசதுர்த்தியான நால்வரும் வித்தோபாயவரணம் பண்ணியிருந்தால் பூர்வாச்ரமத்திலொழிந்தவர் ஜென்மாந்தரம்போலே இருக்கையாலே "தத்ப்ரவிஷ்டம் ஜென்ம" என்றும் "வர்ணாச்ரம பஞ்சமச்சாண்டாளனும்" என்றும், "குலந்தரும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே முமுக்ஷுக்களாய், கர்மபந்தத்தாலுண்டான பூர்வவர்ண பூர்வ ஆச்ரமங்கள் போய் அந்சம் வர்ணமும் அஞ்சாம் ஆச்ரமமும் வரும்படியிருக்கிறவர்களாகையாலே ப்ராஹ்மணாதி மூவருக்கும், "யோகயுக்தஸ்ஸமர்த்தம்" என்னும்படி பண்ணுகிற நித்ய நைமித்திக ரூபமான கர்மானுஷ்டானமும், சதுர்த்தவர்ணராவர்க்கு கீழ்ச்சொன்ன மூவரும் பாகவத கோடியில் அன்வயித்தவராகையாலே அவர்களுக்கு பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் புருஷகாரமாக பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அநுஷ்டானமும் என்னவுமாம். ப்ராம்ஹணாதி மூவரும் ஞானாதிகாரிகளாகில் சதுர்த்தவர்ணரும் ஞானாதிகாரிகளாகில் அம்மூவரும் தங்கள் முக்குறும்பான ஆபிஜாத்யாதிகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டுமவர்களையே "ப்ரபாவத பாவத்தஸ:" என்றும் "விஷ்ணுராஸ்ய ப தேஷ்டவ்ய:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ஸம்பந்த ப்ரபாவாதிசயத்தாலே "தன்னைத்தெய்வம் தொழதகர்ப்பமும்" என்றும், "தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களும் உபதேசாதிகளைப்பண்ணவாம், அவர்கள் பக்கல் நின்றும்தாமும்உபதேசாதிகளையும்பரிக்ரஹிக்கவாம். இந்தஅர்த்தத்தை தர்மவ்யாதன் முதலானோர் பக்கலிலே காணலாமிறே! பகவத் பாகவத கைங்கர்யமும் பகவானுடைய கைங்கர்யமும், பாகவதர்களுடைய கைங்கர்யமும், மானஸ வாசக காயகங்களாலே, மனஸ்ஸாலேயும், வாசகத்தாலேயும், காயத்தாலேயும், அதாவது பகவத் பாகவதர்கள் பக்கல் அனிஷ்டாதிக்ரியைகளை நினையாதே "பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸனமே சிந்தித்திருக்கை ஸ்வரூபம் என்றது மானஸத்தால் பண்ணும் கைங்கர்யம். பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தாங்களுபகரிப்பது போலவே பிறருபகரிக்க நல்வார்த்தையும், அவர்களுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கீர்த்திக்கையும் வாசககைங்கர்யம். பகவத்பாகவதர்களுக்குப் ப்ரணாமாதி

ளையும், ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பண்ணுகை காயககைங்கர்யம்; ஆகிறவிம்மூன்றாலேயும், யதாபலமநுஷ்டித்து தங்கள் சக்தி எம்மாத்திரம் இருக்குமோ வஞ்சனையின்றிக்கே அம்மாத்ரம் நடத்திக்கொண்டு, ஈச்வரன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆகிற ஈச்வரன், சேஷியாய் சந்தன குஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே ஸமஸ்தசேதன அசேதனங்களையும் தன்னுடைய இஷ்டவிநியோக அர்ஹமாகப்படைத்துள்ள சேஷியாகவும். நியந்தாவாய் ஸ்வபுத்யதீநமாகசேதன அசேதனங்களுடைய எல்லா வியாபாரங்களும் உண்டாகும்படியிருக்கும் நியந்தாவாகவும், ஸ்வாமியாய் சேதன அசேதனங்களைத் தனக்கிஷ்டவிநியோக உசிதவஸ்துக்களாகப் படைத்தொரு ஸ்வாமி ஆகவும், சரீரியாய் "யஸ்யாத்மா சரீரம்" என்றபடி தங்களை சரீரமாக உடையனான ஆத்மாவாகவும்.வ்யாபகனாய் விஷ்ணுசப்தத்தாலே சொல்லுகிற அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திகளையுடைய வ்யாபகனாகவும், தாரகனாய் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸங்கல்பங்களையொழிந்தபோது சேதனாசேதனங்களுக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி நியமேந அவற்றைப்பற்றி நிற்கும் தாரகன் ஆகவும்,ரக்ஷகனாய் சேதனாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு பாலனம் பண்ணுகையும் இஷ்ட, அநிஷ்ட, ப்ராப்தி பரிஹாரங்களைப்பண்ணிக் கொடுக்கையும் ஆகிற ரக்ஷணத்தைப்பண்ணும் ரக்ஷகன் ஆகவும், போக்தாவாய் சேதனாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தாலும் சேதனர் போக்தாக்களன்றிக்கே தானே போக்தாவாய் இருக்குமவன் என்றும், தங்களையநுபவிப்பான் அவனென்றுமிறே இவர்கள் நினைவு; வத்ஸலாத்மாவாஸம்பவமிறே அவனுக்கிங்குள்ளது. "அஹமந்நம்" என்று இவன் அந்நமாகவும், "அந்நாத:" என்று அவன் போக்தாவாகவுமிறே ச்ருதி சொல்லிற்று. அவன் அந்நமானால் இவன் "அந்நாத:" என்று போக்தாவாயிருக்கும்; பகவதநுபவமிறே இவன் பண்ணுமது! ஸ்ரேஷ்டரூபபோக்த்ருத்வமில்லையே! "ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்" என்றிறே இவர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலருளிச் செய்தது. பத்ததசையில் சேதனனுடைய போக்த்ருத்வம் கர்மாநுகுணமாயிருக்கும். பத்ததசையோடு முக்ததசையோடு வாசியற ஈச்வரனே போக்த்ருத்வமாயிருக்கும் "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" என்கிறபடியே இந்த விபூதியிலநுபவம் ஈச்வரனுக்கு இச்சாப்ரயுக்தமாயும்,லீலாப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும்ஆகையாலேபோக்தாவாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாய் "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்றபடி ஸமஸ்தத்தையும் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வசக்தியாய் "பராஸ்ய சக்தி:" என்றும் "ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா சக்தி:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அகடிதகடநாஸாமர்த்யாதி விசிதங்களாய் ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவமாயிருக்குமுள்ள ஸர்வசக்தி ஸம்பன்னன் ஆகவும், ஸர்வ ஸம்பூர்ணனாய் "ஸர்வபூர்ணஸ்ஸ:" என்றபடி ஸ்வரூபாதிகளாலேயும், ஐச்வர்யாதிகளாலேயும் என்றாலும் ஒன்றுங் குறைவில்லாதிருக்கும் அந்த ஸம்பூர்ணனாகவும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற "உத்பத்யந்தே-ப்ரலீயந்தே" என்று பிறக்கவும் நசிக்கவுமான சேதனமநோரதங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வஸங்கல்பாயத்தப்ராப்தி பொருந்துமந்த ஸமஸ்தமநோரதங்களுடையனாகும் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஆகவும்,இருந்துள்ள இவற்றில் சேஷித்வ-ஸ்வாமித்வ-ரக்ஷகத்வ- ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வங்களாகிறவிவை ப்ரணவத்தில்"தஸ்யப்ரக்ருதி" ஆகிற அகாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவை. ஸர்வஸம்பூர்ணத்வ-அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வங்கள் நம: பதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவை, நியந்த்ருத்வ-சரீரித்வ-வ்யாபகத்வ-தாரகத்வ போக்த்ருத்வங்களாகிறவை. சதுர்த்தி விசிஷ்டமான நாராயணபதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவை. ஆகாரத்தையும் ஈச்வரனுடைய விக்ரஹஆகாரங்களையும், ஆகாரம் ஸ்வரூபம். தான் அவனுக்கு மகாரவாச்யனாய்சேதனனாகிறதான்கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனான அகாரவாச்யனாகும் ஈச்வரனுக்கு. சேஷமாய் சந்தனகுஸுமதாம்பூலாதிகளைப்போலே இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும் சேஷம் ஆகவும், நியாம்யமாய் ஈச்வரஜ்ஞாநாதீனமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையுடையனாகிற நியாம்யம் ஆகவும், ஸ்வம்மாய் ஸ்வாமியான ஈச்வரனுக்கு ஸ்வத் ஆகவும், அதாவது உடைப்பொருளாகவும், சரீரமாய் சரீரியான அவனுக்கு சரீரமாகவும், வ்யாப்யனாய் வ்யாபகனான அவன் வ்யாபிகைக்கு யோக்யமான பதார்த்தமாகும் வ்யாப்யன் ஆகவும், தார்யமாய் அவனுடைய ஸ்வரூபஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கும் தார்யம் ஆகவும், போக்யமாய் பாரதந்த்ர்யாதிகளாலே போக்ய பதார்த்தம் ஆகவும், அஜ்ஞனாய் ஜ்ஞானநித்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஈச்வரனைப் பற்ற தேஹாத்மாபிமானியைப் போலேயிருப்பதொருவனாகையால் அஜ்ஞன் ஆகவும், அசக்தனாய் எத்தனை ஜ்ஞாநாதிகள் இருந்தாலும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் சக்தியில்லாதவனுமிறே. ப்ரபன்னனுக்கு ஸ்வரூபவிருத்தமிறே

ஸ்வாக்ஷணே ஸ்வான்வயம். அதனாலே அசக்தன் ஆகவும், அபூர்ணனாய் கைம்முதலில்லாத தரித்ரன் ஆகவும், அகிஞ்சகம் ஸ்வரூபமிறே இவனுக்கு. ஸாபேக்ஷனாய் அவன் கைபார்த்திருக்கும் அபேக்ஷாஸஹிதன் ஆகவும், இருக்கிற ஆகாரத்தையும் மேல்சொன்ன விதங்களில் யதார்த்தப்ரகாரத்தாலேயிருக்கிற சேதநன் ஆகிற தன்னுடைய ஆகாரத்தையும், அதாவது ஸ்வரூபத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அனுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு, "களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண்மற்றில்லேன்;' என்று துன்பங்களைவாய்-துக்கங்களைப் போக்குவாய், களையாதொழிவாய் போக்காமல் விடுவாயாகில், களைகண்மற்றில்லேன்-கதிவேறேயில்லாதவனாவேன் என்பதாக, அதவாது ரக்ஷகாந்தர கதியில்லேன் என்றபடி; உபாயத்தில் ஸர்வபரங்களையும் அவன் பக்கலிலே பொகட்டு ஸித்தோபாயபூதனான ஈச்வரன் விஷயத்தில் தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களின் பரங்களையும் வைத்து, நிர்பரனாயிருக்கை. பரமில்லாதவனாயிருப்பது. (௩௯)

அவ- இதன் மேல் ஆசார்யாபிமானத்தினுடைய வேஷப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார். (ஆசார்யாபிமானமாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சம் ஆசார்யாபிமானமாவது இவையொன்றுக்கும் சக்தனன்றிக்கேயிருப்பானொருவனைக் குறித்து, இவனுடைய விழவையும், இவனைப்பெற்றுலீச்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையுமனுஸந்தித்து, ஸ்தனந்தய ப்ரஜைக்கு வ்யாதியுண்டானால் அது தன் குறையாக நினைத்து ஔஷத ஸேவையைப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயானுஷ்டானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரம தயாளுவான மஹாபாகவதனபிமானத்திலேயொதுங்கி "வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டும்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையம் அவனிட்ட வழக்காக்குகை.

40. ஆசார்யலக்ஷணமாவது:— ஹம்ஸத்தின் லக்ஷணத்தையுடையவராவர்கள் ஆசாரியான். அதாவது ஈச்வரன் பிரம்மாவுக்கு வேதப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸரூபமாகவிருந்ததற்கடி ஆசாரியன் சேதனனுக்கு ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸலக்ஷணத்துடனிருக்க வேணு

வ்யா. அதாவது ஆசார்யாபிமானம் ஆவது-ஆசார்யனுடைய அபிமானம் ஆகிறது, இவையொன்றுக்கும் கர்மயோகாத்யுபாயங்கள் நான்கிலும் ஒன்றுக்குங்கூட, அன்றிக்கே-ஆர்த்தவேஷமாகவும் த்ருப்த வேஷமாகவும் இருந்துள்ள ப்ரபத்தியின் ப்ரகாரமிரண்டிலும் ஒன்றுக்குங்கூட என்னிலுமாம்; ப்ரபத்தியையும் கூட்டிச் சொன்னது- "மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்" என்னும்படி அவ்யபிசாருசியும், மஹாவிச்வாஸமும், "த்யாகஸ்வீகாராவித்யங்கம்" என்றபடி ஸித்தோபாயவாணங்கமாகிற த்யாகமும், ஸ்வீகாரமுமாகிற இவையுடையனாயிருக்கிற இருப்பு அரிதாகையாலே சொன்னபடி., ஸித்திர்பவதிவாநேஹ" என்கிறபடியே- கேவல பகவத்ஸ்வரூபத்தையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால் அவன் ஸ்வரூபமானது-ஸ்வாதந்த்ர்ய விசிஷ்டமாயும், தன் ஸ்வரூபமானது, தோஷவிசிஷ்டமாயுமிருக்கையாலேபயம் வர்த்திக்கும். அவனுடைய க்ருபாதி குணங்களைப்பார்த்தால் "என்னடியார் அது செய்யார்" என்றபடி இவன்றனக்கெத்தனை தோஷங்களுண்டாயிருந்தாலும் கிர்பாணுயிருக்கைக்கு உடலாகையாலே இந்த பய அபயங்களிரண்டும் யாவச்சரீரபாதமிருக்கையாலே- "நஸம்சய:" என்றும், "கச்சதா" என்றும் "தேவுமற்றறியேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ சத்ருக்னாழ்வான் மதுரகவிகள் போலேயிருக்கையே ஸ்வரூபமிறே! சக்தனன்றிக்கே 'ஜ்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்றும் "சாந்தோதாந்த: என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த்ரிய ஜயமுதலான குணங்கள் கர்மாதிகளுக்கு வேண்டுமவைகளாலும் சிரகால ஸாத்யங்களாகையாலும், ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையாலும், கர்மாதிகளைச்செய்யச் சக்தனன்றிக்கே யிருக்கை,

மென்றே. ஹம்ஸமானது ஶுத்த வெள்ளை நிறமாகையாலே, இவரும் ஶுத்தஸ்வபாவராயிருப்பர். அதுக்கு கமனஸாதனமான இரண்டு பக்ஷங்கள் போல் இவருக்கும் கமனஸாதனம் ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்கள். ஹம்ஸமானது சேற்றில் கால்வையாதே தாமரைமலரிலிருக்குமாப்போல, இவரும் ஸம்ஸார அன்னவில் கால்வையாதே மானஸபத்மத்தில் மனதை செலுத்துவர். அதுபாலும் நீரும் கலந்துவைத்தால் பாலையெடுக்குமாப்போலே, இருவரும் அஸார அல்பஸாரமான சாஸ்த்ரங்களை விட்டு ஸாரதமமான சாஸ்திரத்தை பஜிப்பர்- அதின் நடை அழகாய் ஒரேவிதமாயிருக்குமாப்போலே, இவரும் ஶ்ரேஷ்டமான ஆசாரத்தில் ஊன்றி அதில்குறைவு வாராமலிருப்பர். கடலில் அலைகள் மோதினாலும் அதற்குப்பின் வாங்கா

ப்ரபத்திக்கும் அப்படியே மஹா விச்வாஸாதிகளுண்டாயிருக்கை. யதிகாசையாலே சக்தியுடையவனன்றிக்கே யிருக்கை, இருப்பான் ஒருவனைக்குறித்து இப்படியிருக்கிறவனைக்குறித்து, குபித்தல், கருதல், மதித்தல், இவனுடைய விழவையும் "அநாதிமாயயா ஸுப்த:" என்றபடி அநாதிகாலத்திலின்றும் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தி நக்கப்படுகிற இச்சேதநனுடைய பரவசதைய நஷ்டியையும், இவனைப்பெற்றால் அந்த சேதநனைத் தம் உபதேசாதிகளாலே திருத்தி ஈச்வரனுக்கொரு ஆபரணம் போலே ஸமர்ப்பிக்க அவனிவனைப்பெற்றுத், ஈச்வரனுக்குண்டான நிர்ஹேதுகக் க்ருபையின் உகந்தாப்போலே ஈச்வரனுக்குண்டாகும், ப்ரீதியையும் அநுஸந்தித்து இச்சேதநன் க்ஷேமத்தையும் ஆசார்யனானவன் அநுஸந்தானம் பண்ணி, ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்கு வ்யாதி உண்டானால் முலையுண்ணும் பிள்ளைக்கு அர்ப்பமாக சேர்வுண்டாலும், அது தன் குறையாக நினைத்துத் தான் ஔஷத ஸேவை பண்ணுமாதாவைப்போலே, அந்த துர்பல சேர்ப் தன்னுடைய அபத்யத்தாலே வந்ததன்றோ என்று நினைத்துத் தாயாராகிற தான் மருந்துண்ணுமந்த தாயைப்போலே, இவனுக்காகத்தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிட இந்த சேதனன் நிமித்தமாக ஆசார்யனிற் தான் ஈச்வரனைக் குறித்து ப்ரபத்யபாய அநுஷ்டானம்பண்ணி வாளைத்தக்குமுட்பட இவனுக்கு அதிகாரமில்லாமையாலே தான் ப்ரபத்திபண்ணி என்ற கருத்து, ரக்ஷிக்கவல்ல பரமதயாளுவான மஹாபாகவதன் அபிமானத்திலே ரக்ஷிப்பதற்கு ஈச்வரனைப்போலே ஸமர்த்தனும், அதாவது மந்த்ரத்தையும் மந்த்ரார்த்தத்தையும், "திருத்திப்பணி கொள்வான்" என்றபடி ததநுஷ்டானத்தையும் உபதேசித்து

மல் தன் ஆசாமாசிய ப்ரபத்தியே அது ஸாதிருக்கும். இவரும் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது தாபத்ரயாதிகளுக்கு இடையாகல் மத்ஸராதாதிகளையே த்யஜித்திருப்பர். அது சன் குஞ்சுகளுக்கு வாய்க்கடம் இரை இரைதேடி கொடுக்குமாப்போலே, இவரும் ஸாத்விக ஸாத்விக உபதேசிப்பர். தன் கதியை குஞ்சுகளுக்கு பழக்குமாப்போலே, இவரும் தன் அநுஷ்டானத்தை மிஷ்யருக்கு நடத்திக்காட்டுவர். ஆகையால் இவர்களை பரமஹம்ஸர் என்று சொன்னது ஆன்றோர் மரபு. இவர்களுடைய ஞானம் மயர்வற்றதாய் ஸந்திர ஆகாசத்தில் சேர்வற்ற ஆழ்ந்த கருத்தையுடையதாயும், "துணை நீரினை" என்கிற அநுபவ

ரக்ஷிப்பதற்கு ஸமர்த்தனுமென்கை. ரக்ஷிக்கும்போது "ஆக்ரூம்ய ஸ்வயம்போ காம:" என்கிறபடி பரதுக்க அஸஹிஷ்ணுத்வமுடையன், க்ஷமாதிஸ்பாதி விசேஷணமுடையனுமிருக்கிற கருணையுடையனும், "ஆகாரத்ரய ஸம்பந்ந:" என்றபடி அநன்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஆகாரத்ரய ஸம்பத்தியையும், ததநுரூபமான ஞான அநுஷ்டான ஸம்பத்தியையுமுடையனுமாய் ஸ்வபரவேத்யனுமிற ஆசார்யனுடைய அபிமானத்திலே, ஒதுங்கி 'ஆசார்யனையறிந்தவனுக்கு' என்றும், "பிதாவானவும் ப்ரபவும் ஸ்ரீகுருவாகவேத்து" என்றும் "ஆசார்யாபிமானமேவோத்தாரகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆசார்யனை தெய்வமாகவும், தனியாமே ஸம்ஸாரமாகிற கடலை கடக்கைக்கு ஸாதனமாயிருக்கிற தோணியாகவும் நினைத்துக்கொண்டு மாக்களைக் சேர்ந்தாப்போலே பாதத்தினுடைய ஒதுங்கி, "வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே" என்று சொல்லுகிறபடியே விச்வசித்துத் தம்முடைய ஸ்வாமியை ஸதோருகும் ஸமர்த்த ப்ரகாரமாக என்று தம்முடைய ஸ்வஸ்திதிக்கு அருளிப்பாரேல் அப்போதைக்கு அவ்விஷயத்தைக் காண்போம் என்று ஸாப்சியார் — தம்முடைய தலைவனான விச்வசித்தவன் ஆசார்யாக நினைத்து ச்ரேஷ்டமான பகவத்பாகவதமுகமிட்டுப்பாதத்தையாய் அபிமானத்திலேயொதுங்கி வர்த்திக்குமாப்போலே, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் தன்னுடைய ஸகலமான ப்ரவ்ருத்தி

ஸாதிகளற்றதாயும் ஸமஸ்த்ரோதாதிகள் ஸகலதாயும், ஆர்ஜவம், பொறுமை, தயை, சாந்தம், க்ருபை முதலிய நல்லகுண பூர்த்தியையுடையதாயும், வைராக்யம் இதர விஷயங்களில் வெறுப்பும் விருப்பமற்றதாயும் "பூவியாக் குன்றங்கள் முத்திரையும் மோக்ஷத்திலும் கவியாத மனம்" என்பதாயும் "உடனே துக்கமிருக்க ஞானகாலமுடைய மனத்தின் மலர்கள்" என்னும்படி ஸர்வமத்ததாயும் "சோதியாரவிந்தின் போதுதாவையத்தீர் தேரேன் உடன்கார்தியாகவிலும் பொன்மா மதுடம் கலிக்கிலேன்" என்னும்படித் தனிதை உடையதாயும், பக்தி நித்தமாய் நகவந்தாவைப்போல அவிலின்றுமாயிருக்கும்.

இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட திருநாமங்களே, இவர்களுடைய குணநிலையைத்தெரிக்காட்டுவதற்குப் போதிய சான்றாயிருக்கிறது. அவ்வகையான ஆசாரியன், தேசிகன், குரு, ஆசான், மெய்ஞானி, பவன், சித்தர், அநகன், புலவர், பண்டிதர், பட்டாசான், உத்தமர், சோதிகர், ஈடான், உபதேசகர் முதலியன.

களையும், நிவ்ருத்திகளையும் அதாவது— உபதேசமான அநுஷ்டான ப்ரவ்ருத்திகளென்கிறவற்றையும் த்யாஜ்யமானதாய் அநுஷ்டான நிவ்ருத்திகளென்கிறவற்றையும் என்றபடி. அதவா— ஸாஸ்த்ரோபதேசவுண்டான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளென்கிறவற்றையும் சொல்லுவாள் [illegible] இவையிரண்டும் ஆசார்யனுடைய நியமனமன்றோ என்றதே, இவனுடைய வ்யவஹாரமிருப்பது. அத்தால் அவற்றையனுஷ்டிக்கை பண்ணித்தான் அவ்வாசார்யனுக்குப் பாதத்ரனாயிருக்கிற வகுப்பைச் சொன்னபடி.

(அவ.) இந்த ஆசார்யாபிமாநம் ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்பதை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— (எம்பெருமான்) என்று தொடங்கி,

மூ-சங. எம்பெருமான்தனித்து நித்யவித்தப்ராப்யனுகை நிற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யனுகிறப்போலே இவ்வாசார்யாபிமாநமும் தனியேயுபாயமாக நிற்கச்செய்தேயும் எல்லாவுபாயங்களுக்கும் ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது— எம்பெருமான் தனித்து - ஸர்வஜ்ஞன் அத்விதீயனாக, நித்யவித்தப்ராப்யனுகை நிற்கச்செய்தே - என்றுமொக்க வித்தமான உபேயபூதன் ஆகி நிற்கச்செய்தும், ஸகல தேவதாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யன் ஆகிறப்போலே - ஸமஸ்த தேவதைகளுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு அவ்வோ தேவதைகளை வணங்குமவர்களுக்கு ஸ்வயமேவ உபேயபூதன் ஆகிறதுபோலே, இவ்வாசார்யாபிமாநமும் - இந்த ஆசார்ய அபிமானமாகிற உபாயமும், தனியே உபாயமாக நிற்கச்செய்தேயும் - ப்ரத்யேகமானதொரு ப்ரகாரமாக இருக்கச்செய்தேயும், எல்லா உபாயங்களுக்கும் ஸஹகாரியும் ஆய் - "குருவத்தனபூர்வகம்" என்றபடி கர்மாதி உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் ஸஹகாரிக்கு மதாகியும், அதாவது அங்கமாயும் என்றபடி; ஸ்வதந்த்ரமும் ஆயிருக்கும் - ஸ்வயம் ஸாதனமுமாயிருக்கும். ப்ரபத்திதான்— கர்மாதிகள் மூன்றுக்கும் அங்கமாய், ஸ்வதந்த்ரஉபாயமுமாயிருக்குமாப்போலே இந்த ஆசார்யாபிமானமும் கர்மாதிகள் நான்குக்கும் அங்கமாய், ஸ்வதந்த்ர உபாயமாயிருக்கைக்குக் குறையில்லையிறே.

இப்படி உபாயங்களும் ஜந்துபட்டிருக்குமதை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ.) இனிமேல் விரோதி ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்— (விரோதிவர்க்கத்தில்) என்று தொடங்கி.

மூ-சஉ. விரோதிவர்க்கத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாவது தேஹாத்மாபிமானமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும்.

(வ்யா.) அதாவது — விரோதிவர்க்கத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாவது - விரோதிபஞ்சகத்திலுள்ளவைக்குள்ளே [illegible] ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி ஆகிறது; தேஹாத்ம அபிமானமும் "தேஹாபிமானம் ஆத்மபுத்தி" என்றபடி தேஹத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் பேதம் [illegible] "அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா" என்று [illegible] தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானமும் [illegible] அந்த விசேஷத்துக்கு ப்ரதிகோடியான [illegible] இந்த தேஹாத்மாபிமானம் [illegible] அந்யசேஷத்வமும் [illegible] என்கிறபடியே [illegible] என்றிருக்கையும் [illegible] ப்ரதிகோடியான விரோதி [illegible] ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், [illegible] என்று [illegible] காரபாரதந்த்ர்யம் என்கிறதை விட்டு [illegible] ஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிற அஹங்காரமும், அகாரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷத்துக்கு ப்ரதிகோடியான விரோதி [illegible] ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமென்னாகும்(?). ஆக, தேஹாத்மாபிமானாதி த்ரயம் ஸ்வரூபவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) ஸர்வாத்மனும் விரோதியை அருளிச்செய்கிறார்— (பரத்வ விரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சரு. பரத்வ விரோதியாவது— தேவதாந்தரபரத்வப்ரதிபத்தியும், க்ஷேத்ரஜ்ஞஸமத்வப்ரதிபத்தியும், க்ஷுத்ரதேவதாவிஷயத்தில் சக்தியோகப்ரதிபத்தியும், அவதார விஷயத்தில் மாநுஷப்ரதிபத்தியும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அசக்திப்ரதிபத்தியும்.

(வ்யா.) பரத்வ விரோதி ஆவது - பரத்வமாகிய [illegible] க்கு விரோதி ஆகிறது - தேவதாந்தர பரத்வ ப்ரதிபத்தியும் [illegible]

பர:" என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு அஸாதாரணமாகப் பாத்வம் ப்ரதிபாதியா நிற்கச்செய்தேயும், "ஹிரண்யகர்ப:" என்றும், "நஸந்நசாஸத்" என்றுஞ்சொல்லுகிற வசக்யங்களாலே தேவதாந்தரங்களுக்கு "ஸ ஆத்மா" என்னும்படி சரீரசரீரிபாவத்தாலே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதியாதே அவர்களுக்குப் பாத்வம் உண்டு என்று ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்ஞாநமும், ஸமத்வ ப்ரதிபத்தியும் "ஸத்ப்ரஹ்மா" இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸஹபடிதனானவன் என்கிற மாத்ரங்கொண்டு, ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதியாதே ஸமனாகச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநமும், க்ஷுத்ரதேவதா விஷயத்தில் சக்தியோகப்ரதிபத்தியும் க்ஷுத்ரதேவதைகள் என்று ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருத்ராம்சபார்வத்யம்சங்களுண்டான அல்ப தேவதைகளாகவுமாம். க்ஷுத்ரர் என்றது தாங்களும் க்ஷுத்ரராய், அநித்யங்களாய், அஸ்திரங்களாய், அல்பங்களான பலன்களைத் தருமவர்கள் என்னுமத்தாலே, இப்படியிருக்கிற க்ஷுத்ரதேவதாவிஷயத்தில் சக்தியுண்டென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநமும், "பராஸ்ய சக்தி:" என்று ஸர்வசக்தி ஸம்பந்நனாய், "ப்ராஜாபத்யம்" இத்யாதிப்படியே- ஆர்த்தாதி சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் தர்மாதி புருஷார்த்த சதுஷ்டயத்தையுங்கொடுக்குமிடத்திலும் அவனுக்கு சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநமும், அவதார விஷயத்தில் மாநுஷப்ரதிபத்தியும் "ஸஹதேவை:" என்றும், "யஸ்யாம் ஜாத:" என்றும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே- ஸாக்ஷாத்வைகுண்ட வாஸியான ஸர்வேச்வரனே "ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்று ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண அவதரித்தான் என்று சொல்லாதே, "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றும் "அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:" என்றுந்தானே அருளிச்செய்தான் என்கிற உக்திமாத்ரங்கொண்டு அந்த ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் பண்ணுகிற மனுஷ்யத்வஜ்ஞாநமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் அசக்தியோகப்ரதிபத்தியும் "ந சக்ஷுஷா பச்யதி" என்னும்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் "பின்னானார் வணங்குஞ்சோதி" என்று பின்புள்ளாரான ஆச்ரித அநாச்ரித விபாகமற தத்ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ஸௌலப்யத்தாலே ஸ்வர்ண ரஜத தாம்ர தாரு சிலா ம்ருண்மயமானவற்றைத் திருமேனியாகப் பரிக்ரஹித்து, "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" என்கிறபடி ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் தொடங்கி ஸர்வர்க்கும் கண்காண நின்று ஸர்வபலன்களையும் கொடுக்கும் என்று

நினையாதே, "ததிச்சயா" என்றபடி கேவல ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளின்றிக்கே பிருக்குமவனைப்போலே இருந்து இச்சேதநருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு நிற்கையை யிட்டு, இந்த பிம்பத்தில் சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநமும். ஆக, தேவதாந்தரபாத்வ ப்ரதிபத்யாதி பஞ்சகம் பரஸ்வரூப விரோதியாகக்கடவது. (43)

(அவ.) புருஷார்த்த விரோதியாவதேது? என்ன அத்தையுபாதிக்கிறார்.—(புருஷார்த்த விரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

ஸூ-சச. புருஷார்த்த விரோதியாவது புருஷார்த்தங்களில் இச்சையும், தானுகந்த பகவத் கைங்கர்யங்களில் இச்சையும்.

(வ்யா.) புருஷார்த்த விரோதி ஆவது உபாயவிரோதியாகிறது. புருஷார்த்த அந்தரங்களில் இச்சையும், தாபத்ரயங்களிலே மூழ்கி ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபூதிகளின் அநுபவகைங்கர்யங்களே ஸமஸ்தவித புருஷார்த்தங்களாக விருக்கச்செய்தே ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களில் இச்சை பிறக்குமதும்; தானுகந்த பகவத்கைங்கர்யங்களில் இச்சையும் 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்றபடி ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே இளையபெருமாள் ஸகலவித கைங்கர்யமும் பண்ணும்போது, ஸ்வேஷ்டகைங்கர்யத்தில் அந்வயம் வந்ததோ என்று பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளமாக அத்தையறிந்து 'க்ரியதாமிதி' என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போலே ஸ்வஇஷ்ட பகவத்கைங்கர்யத்தில் இச்சையும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வகதமும் அநுபவத்தில் ஸ்வபோக்த்ருத்வமும் கூடாதிறே. ஆக புருஷார்த்த அந்தரங்களிலும், தானுகந்த பகவத்கைங்கர்யத்திலும் இச்சை புருஷார்த்தவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபாயவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

ஸூ. சரு உபாயவிரோதியாவது உபாயாந்தர வைலக்ஷண்யப்ரதிபத்தியும் உபாயலாகவமும் உபேயகௌரவமும் விரோதிபாஹுள்யமும்.

---

45 உபேயகௌரவமாவது.— "ஒழிவில்காலத்தில்" ஆழ்வார் அருளிச்செய்தப்ரகாரம் "வழுவிலா" அடிமைசெய்வதே உபேயகௌரவமாவது. அதாவது இளையபெருமாள்படைவீடென்றும்காடென்றும்பெருமை

(வ்யா.) அதாவது– உபாயவிரோதி ஆவது - ப்ராபகவிரோதி ஆகிறது; உபாயாந்தர வைலக்ஷண்ய ப்ரதிபத்தியும் - ஸ்வயத்ந-ரூபங்களாய்,ஸ்வரூபவிரோதிகளாயுமிருக்கிற கர்மாதிகள் மூன்றுக்கும் விலக்ஷணத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்ஞானமும்; உபாயலாகவமும் - ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வக மாநஸஜ்ஞாநமாத்ரமேயிறேயுள்ளது என்னும்லகுத்வஜ்ஞானம். அதாவது. ஸ்வல்பம் என்கிற ஜ்ஞானமும்; உபேயகௌரவமும் - உபாயாந்தரங்களாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்று சொல்லுமதும்; ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களில் கௌரவஜ்ஞானம் என்று சொல்லும்போது இந்த ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதிறே. ஆனாலும் ஒருவேளையிலே ப்ராமாதிகமாகவாவது ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் கௌரவப்ரதிபத்தி தோற்றுமென்று தத்விஷயமாக ஒரு யோஜனை சொல்லவுமாம். யத்வா, ஸ்வகதஸ்வரூபப்ராபகத்தாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்னுமது என்றும் சொல்லவுமாம். இன்னமும் உபாயவிரோதியாவது என்கிற வாக்யத்துக்கு ஒரு யோஜனை சொல்லவாவது, கீழ் ப்ரதிபாதித்தப்ரபத்தித்வைவித்யத்தினுடையஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைதர்சிப்பித்த அநந்தரம் ஆசார்யாபிமாநமாகிற உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, உபாயம் ஆவது ஆசார்யாபிமானம் என்னும் அதுக்கு விரோதி மேல்சொல்லுகிற வாக்யசதுஷ்டயம் என்றும் தர்சிப்பிக்கிறாராகவுமாம். எங்ஙனே? என்னில், இந்த சரமோபாயத்துக்கு விரோதிஆவது- உபாயாந்தரங்களானகர்மாதி ஸாதனசதுஷ்டயத்துக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உபபாதிக்கிறதும், அவ்வுபாயசதுஷ்டயத்தில் சக்தியில்லாதவனுக்கேயிறே. இது ஸௌலபமாக விறிக்

சிறுமை பாராதே ஸகல கைங்கர்யங்களையும் புரிந்தாப்போல், திருவாராதனம் திருவலகிடுதல் முதலிய கைங்கர்யங்களில் வாசி தோற்றுதபடி அவைகளில் ருசி பிறக்கவேண்டுவதித்தினையேயாம். ஸ்ரீபரதாழ்வான் படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்தவடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று இளையபெருமாளுக்குண்டானதுபோலுமுண்டாகவேணும்.

இத்தைப்பற்றவேஆழ்வார்'நின்கோயில்சீய்த்து'என்றும், "வயலணியனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே" என்றும்,'கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீயொருகால் கூவுதல் வருதல்செய்யாய், உன்றன் திருஉருவுள்ளமிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்' என்றருளிச்செய்தார்.

கப்பட்டது என்று நினைத்து இவன் விஷயத்தில் அநாதாரூபலகுத்வமும், இவ்வுபாயத்தால் ப்ராப்தி பலிக்குமோ பலியாதோஎன்று சங்கித்து கர்மாதிகள் மூன்றிலேயாதல்ப்ரபத்தியாலேயாதல் பலிக்கும் என்கிற வழியாய் சொல்லும் உபேயகௌரவமும் என்று சொல்லுமதும் ஒருபக்ஷமுண்டிறே. எந்த உபாயமாகவுமாம். 'ஸாஹிப்ரதமஸாதகம்'என்னும்படி பக்தியுண்டானாலிறே பலிக்கும் என்று நிர்வாஹம். "குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம" இத்யாதி. இங்ஙனெல்லாம் யோஜிப்பது,நஞ்ஜீயர்"ஈதெல்லாம் பண்ணவேண்டிற்று உபாயவிரோதி"யென்று பொதுவாக அருளிச்செய்கையாலே. விரோதிபாஹுள்யமும். க்ஷேத்ராணி மித்ராணி என்கிற ஶ்லோகத்தில் ப்ரதிபாதித்தபடியே, ப்ரபந்நனுக்குச் சோதவையான விரோதிபஹுளங்களும். ஆக உபாயாந்தர வைலக்ஷண்ய ப்ரதிபத்யாதிசதுஷ்டயமும் உபாயவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) இனிமேல் ப்ராப்திவிரோதியை அருளிச்செய்கிறார்— (ப்ராப்திவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ சகூ. ப்ராப்திவிரோதியாவது- ப்ராரப்த சரீரசம்பந்தமாய் அனுதாபசூந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாயிருந்துள்ள பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்கள்.

(வ்யா) ப்ராப்திவிரோதி ஆவது - பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி ஆகிறது; ப்ராரப்தசரீரஸம்பந்தமாய் - ஜன்மஹேதுவான ப்ராரப்த கர்மசரீரத்துடனே ஸம்பந்தித்திருக்கையாய், அனுதாபசூந்யமாய்- அனுஷ்டானத்தை ஸ்மரிப்பது; அதாவது பகவதபசாராதிகளை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணுமவனுகையாலே'பச்சாத்தாபோநாஸ்தி, என்னும்படியன்றிக்கே, பஶ்சாத்தாபம் லேசமுமில்லாதேயிருக்குமதாய்; குருவாய் 'அவஜாநந்தி மாம் மூடா:' என்றபடி மூடரான என்னை ரக்ஷகன் என்றறியாதே "தாநஹம் த்விஷத:" என்று க்ரூராய் த்வேஷிக்குமவர்களை அஸுரயோனிகளிலே தள்ளிவிடுவன் என்று கண்ணன்றானே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதிகமாய்; ஸ்திரமாயிருக்கிற - யாவதாத்மபாவியாயிருக்கிற; பகவத் அபசார, பகவான்விஷயத்தில் பண்ணுகிற அபராதங்களும்,பாகவதஅபசார- அஹங்காரமூலமாகவும் அர்த்தமூலமாகவும் காமமூலமாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபராதங்களும்- அஸஹ்ய அபசாரங்கள்- காரணமின்றிக்கே பகவத்விஷயமென்று

னும் பாகவதவிஷயமென்னுஞ் செவியாலே கேட்கைக்குமுட்பட வொண்ணாதபடியாயிருக்குமிறே. பகவானுமிறே தன் விஷயத்திலும் தன்னுடைய அடியார்கள் விஷயத்திலும் அபசாரங்கள் பண்ணுமவர்களை "க்ஷிபாமி ந க்ஷமாமி" என்றருளியும் பாகவதாபசாரம் அபசாரங்களிலே யென்றே பேசிற்று. ஆகையால் இந்த தீனத்திறே ஸ்திரமாயிருக்குமென்று அருளிச்செய்தருளிற்று. அனுதாபகுர்யாதிவிசேஷணத்ரயமும் பகவதபசாராதிவிசேஷத்ரயத்திலும் அந்வயிக்கக்கடவது.

(அவ.) பகவதபசாராதிகட்கு ... அருளிச்செய்கிறார்— (இவை) என்று தொடங்கி.

மூ. ௪௭. இவை எல்லாவற்றுக்கும் விரோதி என்று போரக்கடவது.

(வ்யா.) அதாவது— இவை - இந்த பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்கள் மூன்றும், எல்லாவற்றுக்கும் விரோதி என்று போரக்கடவது. பகவதபசாரத்திலே ஸாவிதமாயும் பாகவதாபசாரத்திலே ஸாவிதமாயும் அஸஹ்யாபசாரத்திலே ஸாவிதமாயிருக்குமத்தனை அபசாரங்களுக்கும் விரோதி என்று போரக்கடவது.

மூ. ௪௮. அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவிரோதியாகக்கடவது. அனுவானதோஷம் போகவிரோதியாகக்கடவது. அபிமானம் ஸ்வரூபவிரோதியாகக்கடவது.

(வ்யா.) கீழ் எல்லாவற்றுக்கும் என்று சொன்ன வாக்யத்தில் முக்யமாயிருக்குமவை மூன்றம்சங்களை விவரிக்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யங்களால். அதாவது— அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவிரோதியாகக் கடவது த்ரக்ஷயக்ஷணதோஷமும் துஷ்ப்ரதிக்ரஹாந்நபக்ஷண தோஷமும் ப்ரபந்நனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதியாகக்கடவது என்கை. இவற்றில் அங்கமாவது எது? என்னில்- பகவத்ப்ரபன்னன்றிக்கே இருக்கிற ப்ராக்ருதருடைய அந்நம் என்கை. துஷ்ப்ரதிக்ரஹ அந்நமாவது எது? என்னில், அபிசந்த-பதித-சண்டாள-மிலேச்சாதிகள் மூலமாக தன்னோடு திருபேணைக்க அந்நம் என்கை. யத்வா "ஜாத்யாச்ரய நிமித்தா துஷ்டா ந்ந்ராத் ஸ்யகத்தி:" என்று படியன்றிக்கேயிருக்கிற அந்நம் என்றுமாம். அன்றிக்கே ப்ரபந்ந

வைத்தனை மேலிட்டுக்கொண்டு வைதனுஷ்டானத்தை கடந்துக்கொண்டு பேசினருடைய அந்நம் என்றுமாம். அன்றிக்கே ப்ரபந்நர் என்றிருந்தும் ஐச்வர்யார்த்தமாக சக்திபூஜாதிக்ரியைகளை பண்ணுமவர்களுடைய அந்நம் என்றும் சொல்லவுமாம். யத்வா- நாம- ப்ரபந்நர்- என்றிருந்தும் ... என்று அருளிச்செய்தாப்போலே "மத்பக்தாநாம் ச்ரோத்ரியோ ..." என்றும், 'கீழ்மை குர்வந்தி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதாபசாரம் பண்ணுமவர்களுடைய அந்நம் என்றுஞ்சொல்லவுமாம். உச்சிஷ்டாந்நம், பரோச்சிஷ்டாந்நம், நிஷித்தாந்நம், துர்ஜாதி-பிரேஷ ... கம், சாத்யக்கம், தேவதாந்தராந்நம் முதலானவையெல்லாமாம். இவையெல்லாம் ஜ்ஞானவிரோதி என்று சொல்லுகையாலே ... தின்னில், கீழ்ச்சொன்னவை ... ப்ரதிபேதயாம், அபிமானத்துக்கு ... ராதியின்றிக்கே ... "ஜாதி ..." என்றபடி, பரமைகாந்திகளாயிருக்கிற பாகவதர்களுடைய அந்நமே 'தருவரேல் புனிதம்' என்கை. ... இன்னமும், அங்கதோஷம் என்கிற வாக்யத்துக்கு 'அந்நம் ப்ரஹ்மேதி' என்றும், 'உண்ணுஞ்சோறு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்நருக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமான அந்தமானவையே, ததீயஸம்பந்தமில்லாதவை எல்லாம் தாழ்ந்தவை. ஆகையாலே, அவை விரோதியென்று சொல்லுகிறது என்று பொருளுமுண்டு. பகவத்பாகவதவ்யதிரிக்தவிஷயங்களாய் அத போதனத்தாலே லோகத்திலே ... மனுஷ்யருக்கு அப்பாதிகளாலே நானாவிதமான தோஷங்களாய் *வைபிரதாதிகள் பிறந்து, மரணபர்யந்தம் வந்து விரோதிக்குமாப்போலே §அநுகுமுடித்து இவனுடைய ஸ்வரூபமும் வித்ததேபோம் ... ஆகையாலே, அதனை முடியுமாப்போலே தன் ஆத்மஸ்வரூபம் ... வர்த்திக்கை. இங்கே ... தாமருடைய வ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரிப்பது— அனுவானதோஷம் போகவிரோதியாகக்கடவது கீழ் 'அங்கதோஷம்' என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன அதிகாரிகளோடே கூட வர்த்திக்கிற தோஷம் பகவதனுபவமாகிற ... தோஷத்துக்கு விரோதியாயிறே. அபிமானம் ஸ்வரூபவிரோதியாகக்கடவது- அபிமானம்- அஹங்கார-

* வைப்யாதம் - நுணி. § அநுகம் - வேருடைய, ...

மமகாரரூபாஹங்காரமாகையாலே அந்த அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் 'த்வயக்ஷரந்தபவேத் ம்ருத்யு' என்றபடியே பகவச்சேஷத்வைகநிரூபணமான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியாயிற்று. அஹங்காரம் என்கிற வாக்யம் ப்ரணவவிவரணமாகவும், அபிமானம் என்கிற வாக்யம் நம:பதவிவரணமாகவும், ஹேயவாஸநையும் என்கிற வாக்யம் சதுர்த்தீவிவரணமாகவும் போதித்துச் சொல்லலாயிற்று. அபிமானம் என்கிற வார்த்தை அக்ஞானமும் ஹேயவாஸநையும் என்கிற வாக்யங்களுக்கு - மேலே அந்வயிக்கக் கடவது.

(அவ) அனந்தரம் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாக முமுக்ஷுவானவன் ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்குந்தனையும் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமவற்றை அருளிச்செய்கிறார்-(இப்படி) என்று தொடக்கி.

மூ ௬௯: இப்படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து முமுக்ஷுவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனனுக்கு மோக்ஷஸித்தியளவும் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி காலக்ஷேபம் பண்ணும் க்ரமம் வர்ணாச்ரம அநுரூபமாகவும், வைஷ்ணவத்வாநுரூபமாகவும், ஆஹாரசுத்தியை ஸம்பாதித்து "யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நாஸ்தஸ்ய தேவதா:" என்கிறபடியே வைஷ்ணவ பதார்த்தங்களையும் பகவத்விஷயத்திலே நிவேதித்து யதாலாபம் பாகவதஸித்தசேஷமும் பண்ணி, தேஹதாரணமாத்ரத்தையும் ப்ரஸாதப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், வருத்தி தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே நீசத்வாநுஸந்தானத்தோடே அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கையும், ஈஶ்வரன் ஸந்நிதியிலே தன்னுடைய நீசத்வத்தையனுஸந்திக்கையும், ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே தன்னுடைய அஜ்ஞதையனுஸந்திக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்நிதியிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை யனுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னில் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியையனுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்தில் த்வரையும் ப்ராபகத்தில் அத்யவஸாயமும் விரோதியில் பயமும் தேஹத்தில் அருசியும் ஆர்த்தியும் ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியும், உத்தேச்யவிஷயத்தில் கௌரவமும், உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், உத்தாரக ப்ரதிபத்தியும் அனுவர்த்திக்கையும் வேணும்.

(வ்யா) அதாவது — இப்படி "ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்கு" என்று தொடக்கி, 'அபிமானம்' என்கிற வாக்யத்தளவாக ப்ரதிபாதித்த அர்த்தவிசேஷங்களையும் திருவுள்ளம்பற்றி இப்படி என்று அருளிச்செய்கிறார். அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து ஸ்வஸ்வரூபாதிபஞ்சகத்தினுடையவும் அர்த்தஜ்ஞானம் பிறந்து, முமுக்ஷுவாய் - பகவத்ப்ராப்த்யபேக்ஷையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியில் இச்சையுடையவனாய், ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனனுக்கு - ஸம்ஸாரந்தன்னிலே ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிற சேதனனுக்கு அதாவது உடம்பு இருக்குமளவும் ஸம்ஸாரத்தில் தானே வர்த்திக்க வேண்டுகையாலே அங்கே வர்த்திக்கிற சேதனனுக்கு, மோக்ஷஸித்தியளவும் - ப்ராப்தி ஸித்திக்குமளவும், ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி - ஸம்ஸாரவாஸநை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாப்போலே காலத்தைக் … பண்ணிக்கொண்டிருக்கையே ப்ரயோஜனமாயிற்று. … அர்த்தமே பலித்து, ஸம்ஸாரத்தில் … மேலாய் விடுமிறே. ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்விஷயமைக்கு காலக்ஷேபம் பண்ணும் க்ரமம் - பொழுது கழியும்படி பண்ணுமிற க்ரமமாவது, வர்ணாச்ரம அநுரூபமாகவும் - தன்னுடைய வர்ணத்துக்குத் தகுதியாகவும், ஆச்ரமத்துக்குத் தகுதியாகவும், வைஷ்ணவத்வ அநுரூபமாகவும் - தன்னுடைய வைஷ்ணவத்வத்துக்குத் தகுதியாகவும், அதாவது ப்ரபந்ந அத்யவஸாயமன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களாய் இருப்பார்க்கெல்லாம் சொன்னது கடவது. § அசந ஆச்சாதநங்களை ஸம்பாதித்து உபாயங்களிலும், அபாஸிகைங்கர்யங்களிலும் அபிமதப்ய தொடக்கமான … பண்ணுமிற ஸாத்விகமான கர்மவிபாகத்திலும் ‡ வ்யதிபாதநிதிகளிலும் … பண்ணுமிற ஜீவப்ராயச்சித்தாதிகளிலும் … பண்ணுமிற

§ அசநம் - உணவு, ஆச்சாதநம் - போர்வை.
‡ வ்யதிபாதம் - விபரீதம்.

க்ரியா விசேஷங்களும் பண்ணிற சாஸ்த்ரஞ்சக கர் மாண்ட நில கார்ப்பாய அபாவிண்டர்ந் பதார்த்தங்களை தாயு சாதிகளுடைய போஷணார்த்தமாக விக்ரயித்து இத்தால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத கார்யங்களைப்பண்ணி அபவச்சேதம் களை யைப்பாதியாதே, தனக்கு யோக்யமான வஸ்துக்களிலே பரி சுத்தமான உபாதானங்களாலே அர்ஜநம் பண்ணி த்து, "யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நா: தஸ்ய தேவதா:" என்கிறபடியே புருஷனானவன் எந்த அந்நத்தை அப்யவஹரிக்கிறானோ அவனுடைய இஷ்டதேவதைகளும் அதை அப்யவஹரிக் கிறார்கள் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிற ப்ரகாரமாக அந்த பதார்த் தங்களையும் பகவத் நிவேதனத்திலே நிவேதித்து தான் ப்ரஸாத ஸ்ருத்தமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டும் "அர்ச்சயம் புரோடாசம் தம்" என் றும், "யோமே பக்த்யா ப்ரயச்சதி" என்று சொல்லுகிறபடியே பரிபூர்ணபக்தியோடே பகவத்ஸிதானமாக ஸமர்ப்பணம் பண்ணி, யதாபலம் பாகவத ஸித்தித்தாரமும் பண்ணி "ஸ்வாஸ் த்ராணம்" என்னும்படி பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து தன்னை தன்னுடைய சக்திக்குத்தக்கபடி அவர்களை மிக்குமிக்க பாகவத விஷயத்திலேயும் ஸமர்ப்பித்து, தேஹயாத்ரா மாத்ரத்துக்கும் ப்ர ஸாதப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், "உண்டு பிழைக்கின்றேனே போதீர்" என்றும், "ஆசார்யர்களுடைய புண்யம்" என்றும் சொல் லுகிறபடியே பகவத்தாஸ்ரிதர்களுடைய பதார்த்தமே என்று ப்ரதிபத்தியோடே தன்னுடைய நிர்வாஹகத்துக்கு தக்கமாத்ரமே புஜித்து ஜீவிக்கையும், வஹித்தும் தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பித்த ஆசார் யன் ஸந்நிதியில் ஆசார்யன் நித்யஸம்ஸாரியான என்னை விஷயீ கரித்து ரக்ஷிப்பதற்காகத் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே அநேக மாக ப்ரயாஸப்பட்டு, நிர்ஹேதுகமாகவே "அறியாதன அறி வித்த அத்தா" என்கிறபடியே தனக்கு ஸகலார்த்தங்களையும் உப தேசித்து இப்படி வருத்தப்பட்டுத் தத்வஜ்ஞானத்தைப் பிறக்கச் செய்த ஸ்வாசார்யன் ஸந்நிதியிலே சிந்த்தகாரத்தோடே "சரீரம் வஸு விஜ்ஞானம்" என்னும்படி தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களைத் தம் மும் அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்து ஸம்பந்தமானபின்பு, இவன் தனக் கென்னுமதொன் றில்லாமையாலேயும் அவனுக்கு சேஷமான பதார்த்தத்தைக்கொண்டே தான் ஜீவிக்க வேணுமென்கையாலேயும் அவ னுக்கு சேஷமான பதார்த்தத்தைக்கொண்டே அவன் திருமேனி

யைப் போஷிக்கிறதே கர்த்தவ்யம் என்று நினைத்து 'ஸமிஞ்சித்துர் வித' என்றபடி தன்சக்திக்குத்தக்கவும் அவனுக்குபகரிக்கிறது பமான கைங்கர்யத்துடனே; அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கை யும் ஆசார்யன் தன் க்ருஹத்துக்கு வந்தபோது தன்னுடைய பெருமையெல்லாம் அவன் முன்னே சொல்லிக்கொண்டு அவ னுக்குத்தனிக்கக்குமுற்படக் கெடுக்கைக்கு அதிகாரியில்லாமல் பண்ணிக்கொள்ளாதிருக்கை அவனுக்கு அபிமதமாகையாலும் ஸ்வாநிஷ்டத்துக்குச் சேராதபடி வருகையாலும் அப்படியிருக்கை யன்றிக்கே தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவனதே யாகையாலே வஞ்சியாமல் அவனுக்கு உகப்பாம்படி வர்த் திக்கையும், ஸர்வேச்வரன் ஸந்நிதியிலே தன்னுடைய சேஷத்வத்தை அநுஸந்திக்கை; ஆசார்யன் காட்டத்தான் ஈச்வரனைக் கண் டிருக்கையாலே ஈச்வரனுடைய ஸந்நிதானத்தில் 'பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி' என்றும் 'சேர்ந்தேன் நிறைவொன்றுமிலேன்' என்றும் 'அபராதானாமாலயம்' என்றும் 'அமர்யாத:க்ஷுத்ர:' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய தோஷபூயஸ்த்வாதி களை முன்னே வைத்துக்கொண்டு, இந்த ஆசார்யன் முகத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியான என்னை நித்யஸூரிக்கு அநுரூபப்படி பண்ணு வித்தார் என்று தன்னுடைய நீசத்தன்மைகளை அநுஸந்தானம் பண்ணுகை; ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் தன்னுடைய அஜ்ஞதை யை அநுஸந்திக்கையும், ஆசார்யனானவன் ஸ்வாமி உபகரித்தவ னாகையாலே அஜ்ஞனானவனுக்கு அறியாத அர்த்தங்களைத் தம் உபதேசத்தினாலே அறியும்படி பண்ணினவனும் அவன் க்ருபை யாலேதான் ஸர்வஜ்ஞனாகவும் அறிந்திருந்தாலும் தனக்கு ஒன் றுந்தெரியாதவன் போலேயிருந்து தன்னுடைய அஹங்காரத் தாலே ஜ்ஞாதருத்வத்தை முன்னிட்டாமல் பின்னையும் அவன் ஸந்நி தியில் விசேஷ அர்த்தங்களைக் கேட்கும்படி தன்னுடைய அஜ்ஞ த்வத்தை அநுஸந்தானம் பண்ணுவதும், ஆசார்யன் முன்னே தன் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முன்னிட்டால் ஸ்வரூபஹானிகரும் என்று கருத்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸந்நிதியில் தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை அநு ஸந்திக்கையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசார்யர்கள் மத்யமபதத்தில் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தங்களை யனுஷ்டிப்பவர்களாயிருக்குமவர்கள். எங்ஙனே என்னில்; தம்முடைய ஆத்ம ஆத்மீயங்களிரண்டிலும் அஹம் மமதைகளின்றிக்கே அவையிரண்டும் பகவதீயமாகவும்

[illegible]

[illegible]

இந்த தேஹத்தைச் சடக்கென விடுவித்து தேவரீர் திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்ளும் என்கிற ஆர்த்தியையுடையனாயிருக்கையும், ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிக்குமாவைக்கா[illegible], சரீரவிஷ்டனாய் ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கு[illegible]யாயிருக்கையாலே குணத்ரயவச்யனாக்கைத்தாலும்ப்ராக்ருதஸம்பந்தத்தாலும் அதுவான தேஹத்தாலும் ஸாதமித்யமாக தாபத்ரயங்களாலும் அனந்தராநிகள் பிறந்து 'சின்னுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறும்' என்னும்படி பகவதபசாரிகள் ஸம்பவிக்கையாலே இப்படியான ஸம்ஸாராக்னிகளாலே தன் ஸ்வரூபத்துக்கு ஹானி வாராதபடி ஸ்வரூபத்தில் ஜ்ஞான தெளிவுடையவனுமாகை; அன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தி ஆவது ஆசார்யோபதேசமடியாக வந்த அர்த்தவிசேஷங்களாலே விசதீக்ருத ஸ்வரூபமுடையனாகையாலே தன் ஸ்வரூபத்தை ஸத்திப்பித்த அர்த்த விசேஷங்களில் ஸ்திரப்ரதிபத்தியே என்று தெளிவுடையனாயிருக்கையும் என்றுஞ்சொல்லுவாம். அன்றிக்கே மேற்சொன்ன[illegible]மான பாரதந்த்ர்யத்திலுடையனாகுரு[illegible]ம்பத்தின் கைங்கர்யங்களிலுமகுப் பின்றிக்கே தெளிவுடையனாயிருக்கையும் என்றுசொல்லவுமாம் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியும் தன்[illegible]புதிருக்குமவனும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் தேஹத்தையும் ஈச்வரனே ரக்ஷிக்குமவன் என்றும் ஆசார்யனே ரக்ஷிக்குமவன் என்றும் அநுஸந்தித்து தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலும் சக்தியின்மையைநினைத்திருக்குமதாம், தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் அவர்களிறே ரக்ஷகர்கள் உத்தேச்யவிஷயத்தில்லேனாவும் உத்தேச்யமான ஈச்வராசார்ய விஷயத்தில் கைங்கர்யம் உபகாரவிஷயத்தில்க்ருதஜ்ஞதையும் உபகாரகனான ஆசார்யன் விஷயத்தில்க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமும்ப்ரத்யுபகாரத்தில் தத்வமிஷயமென்று ஸ்வஸமர்ப்பணைச்சொல்லுபகார விஷயமென்று அந்த உத்தேச்யவிஷயமான ஈச்வரன் தொடக்கமான ஆசார்யபர்யந்தமான குருக்களையும் உபகாரகராகச் சொல்லி, தத்விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமுடையனாயிருக்கையும் என்றுஞ்சொல்லுவாம். இவர்களெல்லார்க்கும் சேஷத்வ மிறே அவ்வளவிறே இவர்களுபகரிக்குமது இவர்களிதத்தாலேயுபகரிக்கையாலே உபகாரத்வமும் அவன் தனக்கேயிறேயுள்ளது. உத்தாரக ப்ரதிபத்தியும்உத்தாரகனும் அவனேயிறே[illegible] ம்" என்கிறவாக்யத்தில் ஸர்வாபிமதம் என்றுசொன்னதாலும்

ஸாஸ்வதமக்ஷரம்' என்றபடி விஷ்ணுவேபோதமாகையாலேஅனைத்தாயமான ஸம்ஸாரோத்தாரகத்வம் ஈச்வரனுடையதாம், தத்விஷ்டான விசேஷத்தாலும் தத்ப்ரபாவத்தாலும் இவர்களெல்லார்க்கும் ததீயமான உத்தாரகத்வமுண்டாகையாலும் ஆக, உத்தேச்யத்வ-உபகாரத்வ உத்தாரகத்வங்கள் மூன்றும் அவனுக்கேயுள்ளது என்றசொல்லி தத்விஷயத்திற் சொல்லவும், க்ருதஜ்ஞதையும் உத்தாரகத்வப்ரதிபத்தியுமெல்லாம் தத்விஷயத்திலே அநுஸந்திக்கையும், என்று சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே உத்தேச்யவிஷயத்தில் கைங்கர்ய வாக்யத்துக்கு இன்னமொரு யோஜனையுமுண்டு. அதாவது— 'தேவும் எப்பொருளும்' என்கிறபடியே ஈச்வரன் உத்தேச்யனும், பாகவதர்கள் உபகாரகர்களாகச் சொல்லுமது; அத்தைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே நமக்கு ஈச்வரவிஷயம் உத்தேச்யமோ பாகவதவிஷயம் உத்தேச்யமோ ஆசார்யவிஷயம் உத்தேச்யமோ என்று சொல்லி இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு 'தேவுமற்றறியேன்' என்னும்படி ஆசார்யவிஷயம் உத்தேச்யமாய் அந்த ஆசார்யத்வம் 'ஆசார்யபதம் என்று தனியேயொரு பதம், அது உள்ளது எம்பெருமானுக்கே' என்று அருளிச்செய்கையாலே— எம்பெருமானார் பக்கலிலேயாய்—'ஸச்சத' என்கிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய உத்தேச்யத்துக்கு 'நித்யசத்ருக்ந:' என்று ராமபக்தி விரோதி என்றிருந்த ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே இங்கும் பகவத்விஷயம் விரோதி என்று எம்பெருமானார்பக்கலிலே சேஷத்வ ப்ரதிபத்தியும், உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் உத்தேச்ய விஷயம் எம்பெருமானாராய் பகிச்சேதித்தபின்பு 'ஸ்ரீமாதவாங்கித்ரி தருணை பரிணமந்த்ரம்' என்றும் 'காரீணோதகருணேசாந்தய[illegible]' என்றுஞ்சொன்னபடியே உத்தேச்யவிஷயத்தை உபகரிக்குமவரான கூரத்தாழ்வான் திருக்குருகைப்பிள்ளான் திருமலையாழ்வாரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை முதலானவர்களாலேயன்றோ நாம் இந்த உத்தேச்யத்தைப் பெற்றது என்று உபகாரகரான அவர்கள் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமும் உடையனாயிருக்கை. ஸத்வர உத்தேச்யவிஷயத்தில் சேஷமும் உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதை என்று சொன்னது உபகாரத்வத்துக்கு சேஷத்வமே என்கிற வாக்யத்தில் இவர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரனை மிகவும் உபகாரகன் என்றும் அருளிச்செய்கையாலே ஆசார்யனே உத்தேச்ய விஷய

மானபின்பு ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மிகவும் உபகாரகனு கையினாலே தத்விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமுடையவனாயி ருக்கை என்றுஞ்சொல்லவுமாம். யத்வா—உத்தேச்ய விஷயம் ஆசார்யனானபோது "கன்னிக்கார் வேண்டாப்பாரே" என்றபடி ஆசார்யனைச் சேர்த்துவைத்த மஹோபகாரகனை உபகாரகன் என்று சொல்லி தத்விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கை என்றுஞ்சொல்லவுமாம். யத்வா உத்தேச்ய விஷயம் என்று எம்பெருமானைச்சொல்லி, உபகார விஷயம் என்று அந்த உத்தேச்யத்தை உபகரித்த ஆசார்யனை உபகாரகனென்றுசொல்லி தத்விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமுடையவனா யிருக்கையும் என்னிலுஞ்சேரும். உத்தாரகப்ரதிபத்தி ஆவது நிர்ப்பந்தமான பர்வத்ரயமும் உத்தேச்யமானபோது ஸம்ஸா ரோத்தாரக ப்ரதிபத்தி மூன்று விஷயத்திலும் உடையனாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுதல், அன்றிக்கே மூன்று விஷயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு தனக்கு எந்த விஷயம் உத்தேச்யமோ அத் தையே உத்தாரகம் என்று சொல்லிற்றாகவுமாம். யத்வா எம் பெருமானே உத்தேச்யர் என்றிருக்கும் அர்த்தத்தை உபகரித்த ஆசார்ய விஷயமே உத்தாரகம் என்று நினைக்கிறதாய் ஆசார்யனி டத்தில் உபகாரகத்வமேயொழிய உத்தாரகத்வம் சொல்லப்பட வில்லையோ என்னில், ப்ரதம பர்வமான பகவத்விஷயத்தை யுபகரித் தும், சரமபர்வமான எம்பெருமானை ஸாபேக்ஷி என்னுமர்த் தத்தை உபதேசித்தும் உபகரிக்குமவனாகையாலே, ததீனமான உபகாரகத்வமேயுள்ளது. ஸாக்ஷாதுத்தாரகத்வம் எம்பெருமா னுக்கேயுண்டாகையாலே "[illegible]" என்றபடி எம்பெருமானுடையவும் எம்பெருமானுடையவும் ஸம்பந்தமான உத்தாரகத்வம் ஆசார்யவிஷயத்தில் உபகரித்தபோதுமவனுக்கு. அங்ஙனமன்றிக்கே உத்தேச்ய விஷயத்தில் சேஷவமும் என்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலும் எம்பெருமான் உத்தேச்யர் என்கிற சேஷ ப்ரதிபத்தியும், தத்விஷயத்தில் உபகாரத்வ மத்யாகவுமிதை க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமும் தத்விஷயமே உத் தாரகம் என்கிற ப்ரதிபத்யநுவர்த்தனமும் சொன்னதென்று இவ் வாக்யங்களுக்குப் பொருளாகவுமாம். ஆக உத்தேச்யத்வ-உபகா ரகத்வ-உத்தாரகத்வங்கள் மூன்றும் ப்ரதமசேஷியான எம்பெருமா னுக்கு உண்டாமாப்போலே சரமசேஷியான எம்பெருமானுக்

கும் உண்டாயிருக்கிறபடி அநுவர்த்திக்கையும் வேணும். வர்ணாச் ரமாநுரூபமாகவும் என்பது முதலாக ஸம்ஸாரத்திலே "ஸம் ஸாரிகள் முன்னில் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை பலிக்கை யும்" என்பதிறுதியை அநுவர்த்திக்கையும் வேண்டுவது முக்யமாப் போலே 'ப்ராப்யத்தில் த்வரையும்' என்று தொடங்கி ஸம்ஸாரிகள் ளோடு 'உத்தாரக ப்ரதிபத்தியும்' என்பதிறுதியையும் அநுவர்த்திக் கையும் அபேக்ஷிதம். அப்போது தான் அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞா னோதயமுள்ள முமுக்ஷுவானவன் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்தித்துப்பண்ணும் காலக்ஷேபம் க்ரமமாவது.

(அவ.) இனிமேல் இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தில் ஜ்ஞானமும் தத்து குணமாக அநுஷ்டானமுமுண்டாய் அவற்றுடனே கூட வாழுமத் முமுக்ஷு ஈச்வரனுக்கும் மஹாவிசேஷமின்னதென்று அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு ப்ரபந்தமிதை நிகமித்தருளுகிறார். (இப் படி) என்று தொடங்கி.

சூ. சக இப்படி ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்களோடே கூடி வர்த்திக்குமவன் ஈச்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும் நித்யமுக்த ரிலும் அத்யந்த பிமதவிஷயமாகக்கடவன்.

அர்த்தபஞ்சகம் ஸம்பூர்ணம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

(வ்யா.) அதாவது — இப்படி ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்களோடே கூடி வர்த்திக்குமவன். அதாவது:- இப்படியென்று அவிர்ஹாரலோக ஸர்ப்பரபத்திலே, ஸம்ஸாரியான சேதநன் என்று தொடங்கி, "இப் படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து" என்கிற வாக்யத்தளவும்- இந்த சேதநனுக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்விஷயத்தில் ஜ்ஞான மும் உண்டாகவேணும் என்று ஜ்ஞானத்தையும், வர்ணாச்ரம அநுரூபமாகவும் என்று தொடங்கி உத்தாரகப்ரதிபத்தியும் அநுவர்த் திக்கையும் என்கிற வாக்யமளவாக இந்த சேதநனுக்கு உடர்பு இருக்குமனவும் அந்த ஜ்ஞானாநுரூபமாக நடக்கைக்கு வேண் டிய ப்ரபத்திசர்யாரூபமான அநுஷ்டானத்தையும் திருவுள்ளத் திலே வைத்துக்கொண்டு இப்படி ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்களோடே வர்த்திக்குமவன் என்கிறார். ஈச்வரனுக்கு கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞா நம் அநுஷ்டானம் ஆகிற இவற்றோடே ப்ரவர்த்திக்குமவன் ஈம்

39	2	அபயவரூபமான	அநுபவரூபமான -
40	31	பொகட்டுமோப்போலே	பொகடுமாப்போலே
,,	32	வாஷம்கரடி	வாஷம்கரடி
41	26	காஸ்பர்சம்	காஸ்பர் சமும்
,,	35	ஸீவாவிபூதிகளுக்குள்ளே	ஸீலாவிபூதிக்குள்ளே
42	23	கைநெர்ழு	கைகளாலே தொழு
,,	26	பிரவா	பிரவா
43	8	நித்யா நுபவங்ன்	நித்யா நுபவங்கள்
,,	13	என்றபடி	என்றபடி
,,	15	தேசத்துக்கு	தேசத்துக்கு
,,	29	யாதித்வாசா	யத்வாரா
46	12	ஹரிடத்தில்	ஹரிடத்தில் நமே
,,	32	ஒவ்வவாரு	ஒவ்வொரு
47	18	தர்மபூதஜ்ஞான	தர்மபூதமானஜ்ஞான
51	26	ஜன்மயான	ஜன்யமான
52	2	ஜுஷ்ய	ஜுஷ்டமான
53	29	வைசத்ய	வாசத்ய
54	29	வைமிப்பிக்கையும்	வைமிப்பிக்கையும், வைசத்யமான ஸர்வ ஸர்வாச நுபவத்தில் ப்ரீதியை விகாஸமாகும்படி பகி வைமிப்பிக்கையும்.
,,	30	பிக்கையும்	பிப்பிக்கையும்
59	.	சேஷிப்பேமையும்	சேஷிப்பேமையும்
61	17	குமரான்களைசடியிருடன்	குமரான்களையடியிருடன்
,,	24	தேசஸ்ஙலயும்	தேசஸ்தலயும்
62	3	திருமேவெ	திருமேனிமேலே
64	9	காரணபுண்யமுமாகவு மாப்	காரணமானது புண்யமா கவுமாம், ஜன்மகாரண மானது பாபமாகவு [மாம்
,,	33	என்று	என்றும்
65	35	பாகவதர்களுக்கும்	பாகவதர்களுக்கு
66	5	போலே	போலே
67	26	வியாபிகைக்கு	வியாபிக்கைக்கு
68	2	தரித்ரன் ஆகவும்	தரித்ரன் ஆகும் அபூர் ணன் ஆகவும்
68	5	யதார்த்த ப்ரகாரத்தாலே	யதாப்ரகாரத்தாலே
69	15	செய்யர்	செய்யார்
,,	19	மதுரகவியன்	ஸ்ரீமதுரகவிகள்
,,	31	இருவரும்	இயரும்
70	4	கருதில்	கருதல்
,,	7	அந்த	இந்த
,,	20	ப்ரபத்யபாய	ப்ரபத்யுபாய
71	8	புடை	புடைய
,,	11	தோஷி	தோஷி
72	14	குழிறப்போலே	குழிருப்போலே
,,	25	ப்ரகாசமாக	ப்ராபகமாக
,,	27	சர்மாறி	சர்மாறி